

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 68

CENA 2.500 DINARA

NINJA

STAZA PROKLETSTVA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

DEREK FINEGAN

STAZA PROKLETSTVA

Derek Finegan
STAZA PROKLETSTVA

Izdavač:
DEČJE NOVINE. G. Milonovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 68 — JANAUR 1989. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257319-03292, Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

STAZA PROKLETSTVA

Bilo ih je sedmorica kada je sunce oprezno pomolilo glavu nad kupom ugašenog vulkana obraslom drvećem sa tamnoze lenim lišćem.

Zapravo, sunce ih je zateklo kako sede, licem okrenuti istu ku, nagi do pasa, prekrštenih nogu i bezizraznih lica. Čak su i ličili jedan na drugog, ona ko mišićavi, obrijanih glava, preplanulih od sunca, čvrsto stisnutih usana preko kojih čitave noći nije prešla nijedna reč, nijedan uzdah.

Čovek sa Zapada verovatno ne bi uspeo da se uspravi da je čitavu noć proveo u tom neobičnom položaju, ali njihovim mišićima to očigledno nije smetalo. Nimalo. Ustali su, kao jedan, i duboko se poklonili starcu u žutoj odeći veoma bogatog čoveka koji se pred njima pojavio sa prvim sunčevim zracima.

Čak i posmatraču sa natprosečno dobrim poznavanjem isto

rije Japana bilo bi teško da odredi u kojem se veku događa ono što prati svojim pogledom. Iako je Japan visoke produktivnosti i kompjutera bio svuda unaokolo, ova jutarnja scena odigrala se po ritualu koji se nije menjao već stotinama godina.

Kada se ovakvo nešto dogodilo prvi put?

Ko zna? Možda i u doba kada je božanski vetar, **kamikaze** uništio flotu korejskih osvajača koja se spremala za iskrčavanje na nezaštićene obale ostrva Nipon. Ili pre toga, dok su neustrašivi samuraji prelazili more da bi u drevnoj Kini proučili mudrost i ratnu veštinu carstva mnogo starijeg od njihovog...

Starac im se takođe naklonio sa poštovanjem, pomalo neobičnim za japansku etikeciju u kojoj stariji uvek ima sve prednosti koje nikada ne dolaze u pitanje. Takav postupak,

međutim, nije izazvao ni trač-ka čuđenju ili iznenađenju na nepokretnim i ravnodušnim li cima sedmorice mladića.

Sa starcem na čelu, u kolo-ni po jedan, krenuli su potom prema suncu koje se brzo uz-dizalo nad planinom. Od topli ne njegovih zraka sada ih je štiti-la niska, ali gusta šuma kroz koju je vijugala dobro u-tabana staza. Zemlja je morala biti hladna pod njihovim bo-sim tabanima, ali ni to kao da nije smetalo sedmorici ćutlji-vih.

A potom...

Potom ih je odjednom bilo samo šest.

Starac i prva četvorica mla-dića prošli su jedno potpuno neupadljivo mesto na stazi sa-mo nešto dužim korakom nego do tada. Sa petim se nešto do godilo.

Dali je bio previše zanet svojim mislima? Ili je na tre-nutak sklopio oči već umorne od neprospavane noći?

To niko nikada neće dozna-ti, jer se tle pod njegovim no-gama otvorilo tako naglo da nesrećnik nije imao vremena ni za krik iznenađenja. Prem-da tog krika verovatno ne bi bilo čak i da je stigao da otvo-ri usta, jer ti mladići bili su godinama obučavani da ubija-ju i umiru ćutke...

Šesti mladić u koloni hladno krvno je preskočio tamnu jamu

koja je progutala čoveka pred njim, a pogled mu je samo na trenutak skliznuo naniže; na duge i oštre kolce od glatkog, belog drveta koji su probili te lo nesrećne žrtve donoseći tre nutnu smrt.

Sedmi nije čak ni gledao u jamu. Njegove oči bile su upr-te napred, u naga leđa onoga koji je ravnomernim korakom sledio zavoje staze.

Starac je zastao tek kada je iznenađa izbio na obalu jeze-ra, ili velike barke, skrivene u šumi. Neko je nekada davno ozidao nisku obalu krupnim i grubo istesanim kamenjem i preko jezerceta podigao most od tog istog kamenja, toliko uzan da dva čoveka ne bi upo-redo mogla preći preko njega.

Starac je laganim korakom stigao do sredine luka uzdignu tog nad još uvek mračnu vo-du, obraslu barskim šibljem ko je je pokazivalo da dno nije duboko, i tu zastao.

Šestorica preostalih čekali su njegov znak na samoj obali, zagledani u neprozirnu vodu čija je površina bila nepomi-čna kao da nikada u njoj i ni je bilo ničeg živog.

Varljiva mirnoća, međutim. Starac je samo jednom lagano pljesnuo rukama i to kao da je bio znak da gomila nemani izroni sa dna, pretvarajući u deliću sekunde mirnu površinu jezerceta u zapenjeni pakao,

prepun razjapljenih čeljusti, dugih zmijskih repova, krljušti koje blešte na zracima sunca što se probijaju kroz lišće.

Krokodili ne žive u Japanu, naravno, i neko je morao uložiti puno truda — i puno novca — da ovo miroljubivo jezerce napuni zverima koje su, to se videlo, gladovale već danima. Ako je ovde nekada i bilo ribe, sada je više nije moglo biti i nemani su potpuno zavisile od tajanstvenih ruku koje su povremeno bacale krvave komade mesa u mirnu vodu.

Prvi s leva od šestorice mladića ispuni pluća vazduhom i dugim skokom se vinu u vazduh, kao da prkosi razjapljenim čeljustima koje se naglo podigoše uvis, sledeći njegov pokret.

Šireći ruke da bi zadržao ravnotežu, mladić prelete preko pretećih čeljusti i njegovi bosi tabani samo na trenutak dotaknuše hrapava leđa krokodila kojeg su ostale zveri stisnile svojim telima tako da nije mogao načiniti nijedan pokret svojim moćnim repom i zbaciti sa sebe iznenadni teret.

Novi skok, praćen užasnim škljocanjem stotina zuba u vazduhu. U žurbi da se dočepaju plena, krokodili su smetali jedan drugom i mladić se dočeka na obe noge u muljevitoj vodi, na samo nekoliko jardi od druge obale jezerceta.

Užasnim naporom mišića, on istrže noge iz blata i još jednom se baci napred, po prvi put pokazujući izrazom svog lica i stisnutim zubima koliko zahteva od svog tela. Jedan skok, drugi, treći...

Treći skok još jednom ga ponese visoko u vazduh i on na čvrst način savršen salto, dohvatajući vrhovima ispruženih prstiju najviši red kamenja na obali.

Nekoliko najbližih zveri sudari se sa zidom, škljocajući zubima, nemoćne da se zadrže u naletu kome je snagu i brzinu davala užasna glad, ali je mladić već bio van opasnosti, daleko u dubokoj i mekoj travi do koje ga je doneo njegov poslednji, očajnički skok.

Na drugoj obali, sledeći je već trčao po vodi, mirnog lica, koncentrisan na duga tela gmizavaca upola pokrivena vodom. Njegov potez prošao je neprimećen, jer su sve zveri bile na drugoj strani jezerceta, ali to nije moglo trajati dugo...

Da!

Kao jedan, krokodili se okreću i ustremišu prema novom plenu, plenu za koji su bili sigurni da im ovoga puta neće umaći.

Ne smanjujući brzinu, mladić se baci napred pod vodu, tačno na put gđizavcima koji su jurili prema njemu.

Zašto? U očaju, u želji da što više skрати onih nekoliko trenutaka koji ga odvajaju od sigurne smrti?

Ili...?

Tamna voda na trenutak potpuno sakri telo čoveka od pogleda sa obale, a onda površina počela da kipti i klobuča se, kao da vri.

Krvava mrlja mogla se videti samo na trenutak, jer su i ostali krokodili već pristigli, otimajući se i boreći se za meke komade mesa utrobe među svojim zubima.

Desetak jardi van tog krvavog klupka iznenada na površinu izroni glava mladića, koji se u nekoliko snažnih zamaha rukama dočepa druge obale i iskoči na nju, procenivši da je plivanje bolji način da se savlada to rastojanje nego što bi to bilo gacanje po dubokom mulju dna.

Zveri nisu ni primetile da im je očekivani plen umakao; uostalom, bar deo njihove gladi bio je zadovoljen, jer su upravo uništavali poslednje ostatke krokodila kojem je mladić, pod vodom, golim rukama otvorio utrobu i ostavio ga kao mamac divljem čoporu pre nego što je umakao iz zamućenog jezera.

Treći je takođe imao puno prisustvo duha. Umesto da bučno skoči u vodu i tako privući pažnju gmizavaca, on je be

šumno, skliznuo pod sada već nemirnu površinu i ponovo izronio gotovo kraj druge obale, nekoliko sekundi pre nego što su krokodili, lagano kružeći u potrazi za ostacima raskinutog tela svog sabrata, primetili da im se pruža nova prilika.

Taj trik, na nesreću, čak i kod krokodila, pali samo jednom. Na svojoj koži to je najbolje osetio četvrti mladić koji je pokušao da, roneći ponovi podvig svog prethodnika.

Umro je veoma tiho, bez glasa, čak i ne pokušavajući da umakne krokodilima u trenutku kada je shvatio da je to nemoguće. Razbesnele zveri rastrgle su telo čoveka za svega nekoliko sekundi, ali je to bilo dovoljno da druga dvojica pređu jezero. Drugi, istina za samo koji palac ispred razjapljenih čeljusti, ali je to rastojanje, sudeći bar po njegovom savršeno mirnom licu, isto tako moglo da bude i čitavih sto tina milja.

Sunce je bilo visoko nad planinom. A njih je sada bilo samo pet...

Sačekavši ishod poslednjeg ludog hrabrog pokušaja, starac pređe most i produži vijugavom stazom, ne okrenuvši se. Znao je da će petorica mladića produžiti za njim, nepokolebani užasnom smrću dvojice svojih drugova.

Zašto?

Kakva užasna nužda nagoni te ljude da stavljaju živote na kocku pred ravnodušnim pogledom starca koji sve to posmatra sa nadmoćnošću božanstva za koje ljudski životi ne znače baš ništa?

Možda će odgovor na to pitanje stići uskoro, jer starac po novo zastaje na proplanku, tako širokom da ga zraci sunca gotovo potpuno obasjavaju.

Taj proplanak, obrastao gustom, kratkom travom koju kao da je uređivala četa vrednih baštovana, nije pust kao šuma u kojoj se nalazi. Na nje govori suprotnoj ivici, pedesetak jardi dalje, nepomično stoji red u crno odevenih ljudi. Čak i njihova lica i glave prekriveni su crnim kapuljačama sa uskim prorezima za oči.

Svaki od njih u levoj ruci drži dug luk; na leđima im je tobolac pun strela čije je perje crno kao noć.

Starac stupa nekoliko koraka u stranu, pokazujući rukom jedno mesto na travi proplanaka. Prvi mladić, šireći moćne grudi, mirno staje na to mesto dok ostali nepomično čekaju nekoliko koraka iza starca.

Strelci u crnom bez žurbe vade po jednu strelu, stavljaju strele na tetive i dižu svoje luke, napinjući ih sa lakoćom koja pokazuje ogromnu snagu i dugotrajnu vežbu.

I njih je sedam, koliko je bilo i mladića u času kada se sunce pojavilo nad planinom...

Svih sedam strela poletelo je u istom trenutku, uz fijuk koji je podsetio na gnevno siktanje uznemirene otrovne zmi je. Nisu sve bile uperene u te mladiće koji je mirno čekao taj trenutak; neki od strelaca nišani su prostor oko njega u pokušaju da predvide pokret kojim će pokušati da izbegne sigurnu smrt.

Mladić ih je nadmudrio, visokim, visokim skokom koji ga je poneo iznad putanje strela, šireći noge tako da one najviše prođu između njih.

Dočekavši se na noge, on se pokloni strelcima i oni mu uzvratitiše ceremonijalnim, dostojanstvenim klanjanjem, pre nego što su u svojim tobojcima potražili druge strele.

Drugi mladić je već stajao na označenom mestu i samo je nekoliko kapi znoja pokazivalo da shvata kako već sledećeg trenutka može biti mrtav...

Od njih pet, u životu su na kraju ostala samo trojica. Zapravo, još jedan mladić bio je živ, njegova borba sa nemilosrdnom smrću bližila se kraju. Jedna strela prošla mu je uko so kroz vrat tako da je vrh izbio kroz lobanju iza uha i samo su ga još sekunde odvajale od pomrčine koja se sklapa

la pred široko otvorenim očima...

Sačekavši da strelci ponovo nestanu u šumi, starac se s poštovanjem nakloni trojici preživelih, sačeka da mu oni uzvrate, a zatim pođe dalje, onom istom utabanom stazom kroz šumu.

Ne daleko, jer kuća se nalazila samo stotinak jardi dalje, skrivena gustim puzavicama tako da je samo iskusno oko moglo da razabere njene linije u zbruci rastinja. Niska prizemna građevina sa drvenim tremom gotovo se gubila među drvećem, u polutama razgranatih krošnji, mnogo viših od njenog krova.

Starac je bez oklevanja prošao kroz širom otvorena vrata i produžio do suprotnog zida jedine prostorije u kući. Pod od uglačanih dasaka bio je go, kao i zidovi.

Svi, sem jednog zida, onog pred kojima je sada stajao starac, lica okrenutog vratima...

Trojica preživelih lagano se spuštaše na pod, u onom istom položaju u kojem ih je zateklo sunce svega jedan sat ranije.

Ćutanje je trajalo dugo. Mrtvu tišinu narušavali su jedino vrlo tihi zvuci šume u koju se postepeno vraćao njen normalni život.

Usne starca bešumno se pokretoše, u sedoj bradi pojavi se ružičasti otvor usta, ali iz

njih i dalje nije izlazio nikakav zvuk.

Neko je, ko zna kada i kako, veštom rukom prerezao glasnice tom čoveku, ali to kao da nije smetalo trojici mladića. Oni su pogledom čitali reči sa njegovih usana, još jedna od veština koja je za njih, po svemu sudeći, bila sasvim obična.

»Bilo vas je sedmorica kada je sunce izašlo nad planinu«, glasila je nema poruka starca. »Sada vas je samo trojica... ali trojica koji mogu biti sigurni da će videti još mnogo izlazaka i zalazaka sunca, zahvaljujući onome što ste naučili u ovoj školi...«

Kratki predah, kao da starac traži reči kojima će uspeli da naruši savršeni mir tri mlada lica.

»Sada ste ninde«, produži on. »Uspeli ste da postanete ono što su mnogi pre vas poželeli i što će još mnogi poželeti. Jedan od hiljadu uspe da ostvari svoju želju i zbog toga treba da budete ponosni. Ali...«

Ponovo pauza. Starac pretražuje pogledom tri nepomična lica pred sobom.

»Ali, pre nego što dobijete prvi zadatak od svojih novih gospodara, morate učiniti i jednu stvar za školu koja je od vas stvorila ninde. Već deset godina to i jeste prvi zadatak svakog od ninđi naše škole...

i... moram vam reći da u tome još niko nije uspeo. U neku ruku, možete to smatrati i poslednjim velikim ispitom po sle kojeg postajete prave nindže!»

Sigurnim pokretom ruke starac povlači u stranu zavesu koja pokriva jedno mesto na zidu iza njega.

Ispod zaveses je slika.

Slika velikog formata, rađena rukom dobrog umetnika čiji je cilj bio da verno reprodukuje fizički izgled svog modela i dočara unutrašnju snagu prikazane ličnosti.

I u tome je uspeo. Potpuno.

Slika prikazuje krupnog muškarca, širokih ramena i snažne građe. Lice čoveka sa Zapada, čvrste vilice, dubokih tamnoplavih očiju, oštih crta pod kratko ošišanom crnom kosom.

To lice ne bi bilo obično čak ni da umetnik nije uhvatio unutrašnju snagu koja se ogleda u svakoj njegovoj crti i u pogledu koji čak i na slici reže poput oštrice noža...

»Ovaj čovek«, nastavlja sedobradi starac, »naneo je najveću sramotu plemenitoj tradiciji ninducua dugoj gotovo hiljadu godina. Ljudi koji su mu u tome pomogli, izdajnici našeg roda i naše rase, već su mrtvi i zaslužena kazna ih ne može stići, ali on... on...«

Po prvi put lice starca poka-

zuje neki izraz. Vrlo razumljiv za svakog. Izraz ogromne mržnje koja proždire čitavo njegovo telo.

Kao u ogledalu, lica mladića ponavljaju taj izraz. I ne samo lica: prsti njihovih ruku grče se kao kandže, mišići nogu trzaju, leđa napinju kao pred početak borbe na život i smrt.

»Da, on jeste postao ninda ukravši vekovima staru veštinu dostojnu samo najplemenitijih izdanaka japanskog naroda. I zato mora umreti!«

Starac ponovo prelazi pogledom po licima trojice mladih ljudi. I njihove usne se bešumno pokreću, slično njegovim.

»On mora umreti«, ponavlja ju monotono. »On mora umreti...«

*

* *

Na drugoj strani okeana, sunce je lagano tonulo prema nepreglednoj pučini.

Slika na zidu kuće skrivene u šumi pod ugašenim vulkanom jednog od japanskih ostrva bila je odista verna originalu. Štaviše, pogled kojim je visoki crnokosi čovek pratio sporo kretanje tamnocrvene kugle sunca imao je u sebi nešto od onog intenziteta koji je uhvatio oko nepoznatog umetnika.

O nindama postoje mnoge legende, ne samo u Japanu. Ma-

lo je onih koji su u stanju da razluče istinu od mašte, mogu će od nemogućeg. Možda zato što je to zaista teško postići. A možda i zato što oni koji najviše znaju o ninducuu — same ninde — najmanje žele da govore o toj tajanstvenoj istočnjačkoj veštini.

Jedna od legendi tvrdi kako su ninde u svakom trenutku u stanju da predosete opasnost, na primer...

Da li je upravo to razlog što jedini čovek sa Zapada koji je ikada postao ninda tako napeto zuri u okean, kao da oseća pretnju udaljenu još uvek mnogo hiljada milja?

— Lesli...

Okrenuo se sa osmehom koji je u deliću sekunde izmenio izraz na njegovom licu i ublažio oštrinu crta. Nekoliko trenutaka pogled mu je sa uživanjem počivao na licu devojke, sitnom pod talasima duge crne kose, na krhkom, ali uzbudljivo građenom telu koje su mini suknja i tanka otvorena majica gotovo sasvim otkrivali.

Sitna i krhka, ali sa divno izvajanim bokovima i krupnim i čvrstim dojčkama savršenog oblika, imala je lice sasvim mlade devojke, sočnih usana i savršenog tena. Boja njene kože i malo kose ogromne crne oči odavale su japansko poreklo, čineći njenu lepotu još egzotičnijom i uzbudljivom.

— Došla si ranije nego što sam te očekivao, Sumiko — reče muškarac dubokim glasom, šireći ruke da je prihvati u zagrljaj. — Nešto se dogodilo?

— Možda — njen pogled skliznu prema okeanu preko njegovog ramena.

— Možda?

Ona se ćutke osmehnu, vodeći ga za ruku prema niskoj drvenoj ogradi koja je opasivala verandu nadnetu nad okean. Kao i mnoge druge na ovom delu kalifornijske obale, drvena kuća bila je sagrađena delom na strmim stenama, a delom na stubovima koji su se oslanjali o dno, zapljuskivani talasima okeana.

Petnaestak milja severnije ležao je San Francisco čija će svetla uskoro stvoriti odblesak na horizontu, ali će ovaj deo obale ostati tih i miran, kao da još uvek živi u dobu u kojem su ljudi umeli da poštuju prirodu i da joj se potčinjavaju.

Zagrljeni, njih dvoje su gledali kako sunčeva lopta lagano tone u okean, dok se suton sklapao oko njih.

Uprkos snažnoj ruci muškarca obavijenoj oko njenih rameva, devojka iznenada uzdrhta.

— Hladno ti je?

— Ne... taj zalazak sunca, Les... čini mi se da voda okeana nikada nije imala ovakvu boju...

— Crvenu?

— To nije obična crvena boja, Les. To je boja krvi!

On usnama dotiče obraz djevojke, nagnjući se nad nju.

— Idemo unutra — reče. — Sada već stvarno mislim da se nešto dogodilo s tobom!

Navukao je zavesu za sobom kada su se vratili u neveliku prostoriju, uređenu jednostavno i sa ukusom. Lesli zadržava ruku djevojke pruženu prema prekidaču.

— Ne — šapnu. — Ne još...

Njegove moćne šake skliznuše pod majicu, potpuno prekrivajući dojke, osećajući čvrstinu bradavica na dlanovima. Za ječavši, djevojka mu zari prste u kosu, povlačeći mu glavu na niže, prema već otkrivenim grudima.

Spustivši ruke na njene kukove, Lesli pređe usnama po nežnim dojka, osećajući kako drhte od uzbuđenja. Njene ruke nestrpljivo su se borile sa zatvaračem njegovih pantalone.

Podigao je i odvojio od poda, pomažući jednom rukom da svuče gaćice. Bila je spremna da ga primi, ali je ipak prodorno vrisnula osetivši snagu njegove želje.

Opustivši se u rukama muškarca, Sumiko zabaci glavu i gornji deo tela unazad, pridržavajući se rukama za njegove mišice. Ostali su tako spojeni nekoliko dugih minuta, gotovo

nepokretni, sve dok Sumiko nije doživela vrhunac i lako kriknula.

Poljubivši je, on zbaci sa nje i poslednje delove odeće, i ponese je prema ležaju u uglu.

Ispružena, sa rukama pod glavom tako da joj dojke prkosno štrče, ona je ležala i čekala da se Lesli svuče.

— Požuri! — šapnu. — Požuri!

On kleče pored ležaja i spušta usne na unutrašnju stranu butine.

— Ne, Lesli! Ne sada! Hoću te odmah... celog!

Muškarac podiže glavu i pogleda je, ali je njegov pogled bio dalek, kao pogled čoveka koji nešto osluškuje.

Sumiko je znala šta to znači i oči joj potamneše od iznenadnog straha.

— Šta... šta se dogodilo?

On joj pokretom ruke daje znak da bude tiha i uspravi se. Hitrim pokretom, tako brzim da se gotovo nije mogao pratiti okom, ninda pređe prostoriju, uzimajući jednom rukom kućnu haljinu sa naslona fotelje.

Kao u snu, djevojka se dizala sporo, sporo. Kada se začulo zvono sa ulaznih vrata ona je tek klečala na ležaju, zaklanjajući rukama grudi kao da se plaši da će neko, neko ne-

poznat, iznenada ući i videti njenu golotinju.

Još je bila u tom položaju kada se ninda vratio do nje, noseći telegram.

— Lesli...

On pogleda u komad hartije u svojoj ruci.

— Šta ti je, devojčice? Kao da sam ti doneo zmiju umesto ovoga!

Hitra kao srna, ona je već preturala svoju torbicu, maločas spuštenu na sto.

— Pogledaj ovo — reče pružajući Lesliju izgužvani telegram izvađen iz torbice. — Spreman si da se kladiš da i u tvom telegramu piše ovo isto?

Vrteći glavom, on se osmehnu, ali mu je pogled bio zabrinut.

— Moj ima prilično čudan sadržaj — reče. — Ako i kod tebe... da, u pravu si. Potpuno iste reči. Čak su oba i predata gotovo u isto vreme u gradu.

— Šta to znači, Lesli? Došla sam ovamo čim je telegram stigo, a zatekla identičan! Neka šala?

— Šala nije sigurno. Veoma je malo ljudi koji znaju adresu našeg stana u gradu, a skoro niko ne zna za ovu kuću na obali, devojčice.

— Oh, prokletstvo! Nisam ni pomislila na to! Čekaj malo... da pozovem Pita?

— Misliš da je sličan tele-

gram stigao i njemu? Hmm, to bi već bilo veoma čudno!

Ne mareći za svoju nagotu, devojka pohita prema telefonskom aparatu u uglu prostorije, ali je on preteče zvonjavom.

U očima joj je ponovo bilo straha kada se okrenula nindi.

— To je Pit — prošaputa. — Znam sigurno! Zove nas da nam kaže za telegram!

Lesli se smireno osmehnu.

— Što znači da je veoma ne strpljiv da nam to javi — reče. — Nećeš mu odgovoriti?

Zabacujući jednom rukom ko su sa lica, Sumiko drugom podiže slušalicu.

— Da? Da... ja sam, Pite... Jeste, stigao je... i meni i Lesliju... Da, i ja mislim da bi to bilo najbolje...

Opresno je vratila slušalicu na mesto, kao da se plaši da je ne razbije, i okrenula se nindi. Izraz straha sada je potpuno dominirao njenim licem.

— I on je dobio telegram — reče bezbojnim glasom. — Zašto, Lesli? Od koga?

— U ovom trenutku više od toga me zanima tvoj strah, Sumiko. Kako se dogodilo da iznenada zaboraviš sve ono što si do sada znala?

Ona spusti pogled, a kosa joj prekri lice.

— Ne znam. Onaj zalazak sunca maločas... krv na vodi... i...

— I?

— I izraz sa kojim si ga ti posmatrao, Les! Nešto nije u redu i sada sam sigurna u to!

Gledala ga je prkosno, a grudi su joj se uzbuđeno dizale i spuštale.

— U redu — osmehnu se on — pred takvim argumentima ne mogu a da ne popustim. Obuci se, pa ću ti ispričati, devojčice. Pretpostavljam da će i Pit uskoro stići, ako sam do bro protumačio vaš malopredašnji razgovor.

— Da. Mora da je već u kolima, na putu ovamo. Les... nešto opasno?

On je privuče u zagrljaj.

— Sećaš li se šta sam ti rekao pre mnogo godina, Sumiko — govorio je vrlo tiho. — Žena koja voli jednog nindžu ista je kao žena koja se zaljubi u oluju. Oluja dođe i prođe. Sigurno će doći još mnogo puta... ali niko nikada ne zna kada i kako...

Ona klimnu glavom, ne odvajajući obraz od njegovih grudi.

— Oprosti... Ponekad zaista zaboravim da si ti ninda, zar ne?

— I ne samo to. Zaboravljaš da si ti čovek koji je hiljadu puta pomogao tom nindži i bio u hiljadu opasnih situacija, kao i on!

— Lesli... Kako se rađa strah?

On je nekoliko trenutaka oklevao sa odgovorom.

— Strah može nastati i iz ljubavi, devojčice...

— Ali je u osnovi ipak sebično osećanje, zar ne? Ovo što osećam nije strah zbog onoga što bi se moglo dogoditi tebi, već strah šta će sa mnom biti posle toga. U pravu sam, priznaj!

Ninda se osmehnu.

— Da, strah je sebično osećanje, ali i ljudsko osećanje. Sa malim izuzecima, čovek je jedino živo biće, bar na ovoj planeti, koje može savladati strah i za ljubav nekog drugog, a ne samo zato što ga na to goni instinkt samoodržanja...

— Znam da se ponekad kaješ što si prekršio jedan od osnovnih zakona ninducua i do pustio sebi da me zavoliš, Les...

— Ne!

Glas ninde bio je tako čvrst, tako oštar da se devojka trgla i pogledala ga upitno.

— Ne, ne kajem se — reče on malo blaže. — Ni zbog ljubavi prema tebi, niti zbog prijateljstva sa Tabasko Pitom. Ne samo zato što ste mi vas dvoje dragoceni pomoćnici već i što su mi ta dva osećanja dala novi pogled na filozofiju ninducua. Kao što znaš, ta filozofija je u osnovi okrenuta ubijanju, smrti... a ja sam, od časa kada sam sreo vas dvoje, u neprestanoj borbi za sve

ono dobro i lepo što čoveku pruža život.

— Bez obzira što ti veze koje si sa nama uspostavio otežavaju tu borbu, Les?

— Bez obzira na to. Štaviše, nisam siguran da je moja borba otežana time što imam prijatelja i ženu koju volim. Klasično vaspitane japanske ninđe, kao što znaš, žive sami, u strogoj izolaciji, krijući svoju tajnu od svih, čak i od najbližih rođaka. Čovek ne može duugo da izdrži takav život... Pre ili kasnije mora potražiti utehu... u drogi... perversiji... u čistom zadovoljstvu u ubijanju, što je možda i najgore...

Njihovi glasovi postajali su sve tiši kako je razgovor odmicao, možda i zato što se u međuvremenu noć tiho spustila na okean, prigušujući šum talasa na stenama i pesku. Čak su i govorili sve ređe, sa dugim pauzama, potvrđujući još jednom da u pravom odnosu dvoje ljudi reči nisu uvek neophodne.

Oboje su jasno čuli kada su se pred kućom zaustavila kola, šum žustrih koraka, tresak vrata zatvorenih snažnom rukom.

— Hej, vas dvoje! — bučan, veseo glas. — Kujete neku za veru u mraku, a?

* * *

— »Oblaci se skupljaju na zapadu« — reče Tabasko Pit

bacajući telegram na sto. — Šta ovo, do đavola, znači, Les?

I ninda i Sumiko morali su se glasno nasmejati izrazu na grubom i istovremeno simpatičnom licu diva visokog gotovo sedam stopa koji je svojih dve stotine četrdeset funti težine nosio sa neverovatnom lakoćom i spretnošću. Postoji ubeđenje kod većine da su krupni ljudi pitomi i dobroćudni, zbog čega su mnogi bili skloni da potcene vrednost Tabasko Pita kao borca.

Ko god je to učinio, skupo je platio svoju zabludu. U ekipi sa svojim prijateljima Tabasko Pit nije predstavljao samo deo od kojeg se zahteva gruba snaga, već i mnogo više od toga...

— Mene podseća na prognozu meteorologa — sleže Lesli ramenima.

— Meteorolog, a? — Pit se baci u fotelju koja zaškripa pod njegovom težinom, pružajući ruku u koju Sumiko spušta već otvorenu konzervu jakog australijskog piva, jedinog pića koje je Tabasko priznavao za piće dostojno pravog muškarca. — Da nisu ti tvoji meteorolozi slučajno iz Japana, Les.

— Izgleda da jesu — vreme za šalu je prošlo i lice ninde se uozbilji. — Otprilike u ovo doba, svake treće godine, nova generacija izlazi iz škole

Meidži kod Kanazave. Obično ih bude četvorica ili petorica.

— Škola? — Pit nabra obrve. — Kakva škola?

— Škola ninducia, Pite. Ona čiji su se pripadnici zakleli da će me uništiti zato što nisam Japanac, a postao sam ninda.

— Ima već tri godine kako si pobedio one klovнове? — isceri se Tabasko. — Boga ti, kako vreme brzo prolazi! Znači, oni će opet doći, a?

— Da. To su ti oblaci koji se skupljaju na zapadu. Nije mi jasno jedino ovo upozorenje. To ne liči na njih.

— Hmm... Mora da u Japanu imaš prijatelja za koje uopšte ne znaš.

— Možda. Samo što ovi telegrami nisu stigli iz Japana, već iz San Franciska. I upućeni su na tri razne adrese: tebi, Sumiko i meni.

Pit isprazni konzervu i ispruži ruku da primi sledeću.

— Ljudi, vi dobro znate da ne volim zagonetke — uzdahnu. — Sedite i razmislite o tim prokletim telegramima, a onda mi javite šta ste odlučili i pokažite kome treba da smrskam lobanju. Važi?

— Nemoj pokušavati da uma kneš — nasmeja se Sumiko. — Mislim da Lesli već ima po sao za tebe.

— Već? Do đavola, uvek sam govorio da je posao super — heroja gadan... a naročito

onda kad nema tvoje slike na naslovnim stranama novina. Šta si sada smislio, Les?

— Neko treba da proveri ko je predao ove telegrame, Pite. Svi su upućeni iz iste pošte i u isto vreme.

— Hmmm... misliš da će se ljudi u pošti setiti ko je to bio?

— Ta mogućnost uvek postoji. Pogotovu kada je sadržaj ovako neobičan.

— Znači li to da krećem odmah?

— Odmah. Pošta o kojoj je reč, ona u Union stritu, radi celu noć. Možda ćeš čak zateći čoveka koji je primio telegram na šalteru. Bojim se da ćeš morati prilično novca da potrošiš dok se seti ko je predao tekst, jer...

Tabasko Pit podiže pogled sa konzerve piva. Korak dalje, Sumiko zastade na putu prema kuhinji. Oboje su netremice posmatrali nindū koji je napeto osluškivao.

— Čudno — reče ovaj tiho, opuštajući se na svom mestu. — Vrlo čudno...

— Šta se dogodilo, Les? — upita Sumiko, i ne primećujući da šapuće.

Ninda se osmehnu.

— Na trenutak mi se učinilo da je neko... u blizini — odgovori.

— U blizini?

— Zapravo ovde, u ovoj pro-
storiji. Među nama.

Tabasko Pit lagano pređe po
gledom po nevelikoj prostoriji
i sleže ramenima.

— Naruči istrebljivače duho-
va, Les — reče. — Ili prestani
da piješ onaj odvratni francu-
ski konjak koji...

U uglu prostorije, ekran te-
levizora iznenada se osvetli i a-
ko nikog nije bilo ni na pet
koraka rastojanja od njega. Ne
koliko trenutaka samo je tre-
perio belom svetlošću, a onda
se pojavi jasan natpis, crnim
treperavim slovima na beloj po-
zadini.

»Oblaci se skupljaju na za-
padu«.

Njih troje su nepomični po-
smatrali blistavi ekran. Slova
su treperila po njemu punih
deset sekundi, a onda nestado-
še, isto onako iznenadno kao
što su se pojavila. Uz tihi
šum, televizor se isključio.

Osmeh ninde nije pokazivao
ni traga nekoj napetosti kada
je progovorio.

— Zaboravi poštu, Pite —
reče. — Bojim se da će nam
istrebljivači duhova ipak biti
potrebniji...

Pit skrete pogled prema de-
vojci.

— Sumiko... ovo nije neki
tvoj elektronski trik?

Ona bez reči odmahnu gla-
vom. Uostalom, blede lice i

oči pune novog straha govo-
rili su sami za sebe.

— Telekineza.

— Šta?

— Telekineza — ponovi mi
rno ninda. — Jedino moguće
objašnjenje. Slažeš li se sa
mnom, Sumiko?

Devojka odmahnu glavom,
očigledno prevazilazeći prvi
šok.

— Nemojmo tražiti odmah
objašnjenje u tome, Les... Te
hnički nije neizvodljivo nači-
niti uređaj koji bi iz daljine
uključio televizor i izbacio o-
naj natpis na ekran...

— Sa kolike daljine?

— Ne znam... pedeset, sto
tinu stopa, nikako više.

Ninda odmahnu glavom.

— Niko nije bio toliko bli-
zu kuće, Sumiko. JA bih to
svakako osetio.

— Nešto si i osetio. Neko-
liko sekundi pre nego što se
televizor uključio.

— Da, ali to nije bio ose-
ćaj kakav bih imao da sam
čuo nečije približavanje. Jed-
nostavno, osećaj nečijeg pri-
sustva u samoj ovoj prostoriji.

— Nevidljivi čovek — isce-
ri se Tabasko. Nevidljivi čo-
vek koji prolazi kroz zidove.

— U redu, neka je taj ure-
đaj postavljen dalje, jer ima
veći domet nego što sam ja
mislila — produži devojka. —
Polje bi, teorijski, moglo biti
dovoljno snažno da...

— Zašto odbijaš mogućnost telekineze? — upita ninda sa osmehom. — Ona postoji, kao što dobro znaš, bez obzira da li su ljudi koji tu sposobnost poseduju toga svesni ili ne. Pogledaj velike mađioničare... ili velike kockare... većina njih koristi telekinezu, smatrajući to običnom veštinom ili jednostavno srećom.

Ona pognu glavu.

— Da — reče. — To je telekineza...

— U redu — uzdahnu Tabasko, otvarajući sledeću konzervu piva. — Imamo momka koji želi da nas upozori, na neobičan način. Na šta, Les?

— Na nove ninde koji izlaze iz škole Meidži, to je jasno.

— Kako on zna za njih?

— To ćemo već doznati... kada ga pronađemo.

Pit podiže obe ruke.

— Čekaj malo! Nećeš valjda poslati mene da ga tražim? — Ne.

Ninda ustade i proteže svoje snažne mišice, osmehujući se, kao da jedva čeka sukob sa nevidljivim saveznikom čiji mu motivi još uvek nisu potpuno jasni. — Ovoga puta polazim ja sam, Pite.

Već umirena, Sumiko se glasno nasmeja i oba muškarca pogledaše prema njoj.

— Zar ne primećujete, momci — reče ona — da niko od

nas zapravo još ne zna šta treba učiniti posle svih tih opomena?

Na nindu je bio red da i sam prasne u smeh.

— Tačno — reče. — Čak i ja sam toliko požurio da rešim ovu misteriju da sam zaboravio jedno od osnovnih pravila ninducua: ako nisi siguran šta treba učiniti — čekaj. Hvala ti, Sumiko.

Vratio se u svoju fotelju i podigao pogled naviše, očigledno koncentrisan na problem koji se postavio pred njega. Sumiko i Pit se zgledaše, klimnuše glavom jedno drugom, i na vrhovima prstiju povukoše u kuhinju, odakle trenutak kasnije dopre zvuk otvaranja vrata frižidera i poznati zvecket konzervi sa ledenim pivom.

Pet minuta kasnije ninda otvori oči i zagleda se u vrata susedne prostorije. Vrlo tiho, dotičući pod samo vrhovima nožnih prstiju, on se uspravi i zastade na sredini prostorije, nekih pet ili šest koraka od vrata koja su privukla njegovu pažnju.

Moćna Pitova ramena gotovo potpuno zatvoriše prolaz u kuhinju, ali mu ninda rukom dade znak da ostane tamo gde je.

Nije bilo vremena da odgovori na upitni Pitov pogled,

jer se kvaka na vratima susedne prostorije lagano obrtala.

»Čudno«, mislio je ninda, napinjući mišiće, već spreman na borbu. »Kako je moguće da neko mene tako iznenadi i dospje u tu prostoriju, a da me ne upozori čak ni haragei?«

Njegovo čulo za opasnost — što je veoma grub i loš prevod reči haragei — međutim, čak ni sada nije slalo signale iz podsvesti!

Šta to znači?

Mehanizam kvake obavio je svoj posao i vrata se bešumno otvoriše. Spavaća soba iza njih bila je mračna, obrisi nameštaja podsećali su na zveri koje prete iz tame, nepomične, ćutljive...

Ipak, pokret!

Ninda se pomeri korak u stranu kako bi pod kontrolom imao veći deo susedne prostorije.

Nešto crno i tanko, nalik uspravnoj i ukruženoj zmiji, po novo se pomeri prema otvorenim vratima, prema njemu, lebdeći na visini od tri-četiri stope nad podom...

I još uvek nije bilo nikakvog signala opasnosti iz podsvesti ninde!

Njena čula bila su potpuno koncentrisana na vid i na sluh, tako da je jasno čuo šumno disanje Tabasko Pita, uzdržani dah Sumiko, šum sitnih talasa u podnožju stena, čak i

pljesak ribe koja je stotinak jardi dalje iskočila nad površinu okeana.

Iz spavaće sobe, međutim, nije dopirao nikakav šum, iako se tajanstveni lebdeći predmet lagano približavao otvorenim vratima.

»Mislim da već znam šta je to«, pomisli ninda. »To je...«

I dalje lebdeći nad podom, predmet izbi na svetlost koja je padala iz prostorije u kojoj je stajao ninda.

Plavkasti blesak plemenitog čelika, vitke i elegantne linije katana, samurajskog mača iskovanog pre gotovo dve stotine godina rukom japanskog majstora čija je tajna otišla za jedno sa njim u grob!

Ubrzavajući svoje kretanje, mač počeo prema nindi, vrhom napred. Do njegovih ušiju dopre glasni povik iznenađenja Tabasko Pita, ali nije bilo više vremena da umiri njega i Sumiko makar i jednom rečju, jer je oružje jurilo prema njegovim grudima sve većom brzinom.

Sa osmehom na licu, ninda stupi korak napred i ispruži desnu ruku.

Oružje se poslušno zaustavi u vizduhu, zadrhta nekoliko puta neodlučno, a onda se obrte tako da prema telu ninde sa da bude bogato ukrašena drška.

Bila je pomalo topla kada

je skliznula u otvorenu šaku svog gospodara. Kao da je do ovog trenutka bila u nekoj drugoj, toploj ljudskoj šaci...

Tabasko Pit je tiho psovao, ređajući sve teže izraze, nesvesno prelazeći na španski koji je za uvrede mnogo pogodniji od engleskog.

— Još jedno otvoreno upozorenje — reče ninda okrećući se svojim prijateljima. — Veoma jasno: neka mi mač uvek bude u ruci!

— Siguran si? — Sumiko se provukla pored još ukočenog Pita i sada stajala, pogleda uprtog u plavičastu ostricu. — A šta ako je ovo bio pokušaj napada na tebe?

— Mojim mačem? Svako ko zna nešto o ninducuu odmah bi odbacio takvu pomisao.

— Možda imaš protivnika koji ne zna ništa o ninducuu, ali zato sve o telekinezi, Les...

— Ne. Ma šta taj tajanstveni manipulator mislio o meni, ne sprema mi ništa loše. Haragei me nijednom nije upozorio na opasnost, bar za sada!

Vrativši mač u korice koje su ostale u susednoj prostoriji, ninda se ponovo spusti u fotelju i osmehnu prijateljima koji su ga ukočeno posmatrali.

— U redu — reče — da se dogovorimo šta i kako učiniti. Sumiko, ti ostaješ u ovoj kući, a Pit i ja neprestano će-

mo ti se javljati kako bismo uvek znali gde se nalazi onaj drugi. Pite, tvoj posao biće da...

*
* *

Međunarodni aerodrom u San Francisku je prava džungla, jer svakog dana pored stotinak redovnih linija ima bar isto toliko čarter i turističkih letova, iz grada ili u grad, tako da u toku dvadeset četiri časa kroz ogromni aerodromski hol prođe najmanje dvadeset hiljada ljudi.

Kako u toj ogromnoj masi prepoznati napadače koji će stići iz Japana?

Svi Japanci su bili automatski sumnjivi, naravno, ali to neće biti dovoljno, jer su ninde, već vekovima, pravi majstori u prerusavanju. Spoljni izgled neće ih odati, znao je Lesli Eldridž, još manje ponašanje. Maska svakog ninde uvek je savršena, do najmanjeg detalja i zbog toga su oni tako opasni protivnici za one čijim tragom krenu.

Haragei, to potpuno stapanje sa okolinom, karakteristično za ninducu, biće odlučujući činilac u času kada ubice iz Japana stignu u zgradu aerodroma. Haragei će ih nepogrešivo otkriti, ali se to može dogoditi u trenutku kada već bude kasno.

Najzad, i oni su posedovali haragei i mogli se nadati napadu još na svom prvom koraku na američko tle...

Situaciju je komplikovalo to što je sam Lesli morao čitave dane provesti na aerodromu. Prerušen, posle nekoliko sprektakularnih terorističkih napada na najvećim aerodromima sveta, službe obezbeđenja postale su mnogo opreznije i čovek koji se danima zadržava u aerodromskoj zgradi mora brzo izazvati sumnju.

Najgore od svega, međutim, bila je neizvesnost da li će niče iz Japana stići avionom. Strpljenje je jedna od glavnih njihovih osobina i upravo stoga može se dogoditi da se opredele za neki od brzih putničkih brodova koji u ovom trenutku plove prostranstvom Tihog okeana. Sem toga, jedna od osnovnih predostrožnosti, čak i ako stignu avionom u San Francisko, biće da to ne bude direktnim letom iz Tokija ili nekog drugog japanskog grada.

»Što se mene tiče«, pomisli Lesli, proučavajući još jednom pogledom ekran po kome su izlazili podaci o avionima koji pristizu u San Francisko, »ne smem zanemariti čak ni lokalne letove iz Fresna ili Sakramenta. Za njih nije nikakav problem da dolete u Los Angeles, ili čak Sietl, pa da

zatim stignu ovamo nekim od unutrašnjih linija...«

Tabasko Pit u tome mu je mogao biti samo od male pomoći, i to u trenutku kada na padači već budu tu.

Ipak, prijatelj je dragocen i Lesli se neprimetno osmehnu plavokosom džinu koji prođe pored njega pitajući pogledom da li je sve u redu, da bi se potom ponovo smestio uz šank jednog od barova i posvetio svom omiljenom sportu: posmatranju zgodnih žena sa kriglom piva uz lakat.

Sam ninda, međutim, privlačio je ipak mnogo više pogleda, zahvaljujući maski koju je odabrao za ovaj dan. Crnci, naravno, nisu nikakva retkost u San Francisku, ali ne i Crnci u raskošnoj nošnji Zapadne Afrike, dugoj i čistoj beloj haljini, sa pravim krznom leoparda prebačenim preko ramena i kapom od istog tog krzna na glavi.

Pažljivo odabrana boja i ne koliko komada gume i plastike koji su mu izmenili oblik lica, zajedno sa tamnim kontaktnim sočivima na očima, potpuno su mu izmenili izgled, tako da ga je i sam Pit morao nekoliko puta dobro pogledati pre nego što mu se jutros prvi put obratio po dolasku na aerodrom.

Da, maska je bila savršena. Međutim...

Međutim, nije računao sa dečjom radoznalošću i ona je već počinjala da mu smeta. Na ročito onaj par plavokosih de vetgodišnjaka, očigledno brat i sestra, koji su sledili svaki njegov korak po velikom aerodromskom holu, sašaptavajući se preko žvakaće gume u ustima i ne obraćajući nimalo pažnje na povike majke koja se nije usuđivala da se odvoji od gomile prtljaga.

»Ako dođe do gužve«, mislio je ninda, »ti klinci će mi užasno smetati, jer moram pre svega misliti na njihovu bezbednost. A onaj prokleti Pit se samo ceri, umesto da ih ne kud odvuče. Do sada bi već stigao da im je majka deset godina mlađa i pedeset funti lakša«!

Glas iz zvučnika potvrdi ono što je na ekranu već najavljeno, da će za koji trenutak izaći putnici iz aviona koji stiže iz Honlulua.

Taj let je jedan od onih koji bi mogli biti opasni. A ti pakleni klinci...

— Hej, mister!

Dečaćić je konačno odlučio da progovori, ohrabren podrškom sestre koja ga je čvrsto stezala za ruku.

— Da?

— Ovaj... moja sestra pita... mislim, želi da zna... da li ste vi... ljudožder?

Ninde je odista teško iznenaditi i Leslie priznade sebi da mu je ovo tek drugi ili treći put u poslednjih deset godina da ostane bez reči.

Naravno, to nije trajalo dugo. Ninda koji ne misli brzo ne živi dugo...

— O, da! — zareža, pokazujući šiljate i jako bele zube. — O, da, da! Ja mnogo voleti ljudsko meso! Jako, jako, mnogo! A naročito decu, ona tako mekana i fina!

Sa svakom novom reči, četiri ogromna plava oka širila su se sve više i više, a onda...

Vrteći glavom, Leslie se osmehnu, prelazeći pogledom po okolini. Malo je dece koja će sačuvati prisustvo duha pri su sreću sa pravim ljudožderom, ali zar stvarno moraju toliko da vrište od straha dok beže svojoj majci?

Nije, međutim, bilo vremena da uživa u svom trijumfu nad dečjom radoznalošću, jer su prvi putnici iz Honlulua već izlazili i okupljali se oko mesta gde će se za koji trenutak pojaviti i njihov prtljag.

Ne baš svi. Onaj tamnoputi momak sa crnim naočarima i u drečavoj, pravoj havajskoj košulji...

Hmmm... ne baš pravoj havajskoj. Leslie još nigde nije video havajsku košulju sa DUGIM rukavima...

A naročito sa rukavima ko-

ji izgledaju baš kao da je u njima nešto skriveno!

Sledeći neupadljivi znak ninde, Pit se odvoji od bara i leno pođe za nindom, čuvajući mu leđa. Čak i tako snažan i iskusan majstor borilačkih veština kao što je on nema nikakvih izgleda u borbi protiv jednog pravog japanskog ninde i zato će njegova uloga biti samo da opomene Leslija i, eventualno mu donese nekoliko desetina sekundi vremena, privlačeći pažnju napadača na sebe. Posle toga...

»Da, to su oni«, reče jedan glas u podsvesti ninde. Haragei je već slao svoja upozorenja širom tela, nagonio nindu da brže i dublje diše, napinjao mišiće, povećavao sadržaj adrenalina u krvi kako bi se lakše podneli naponi koji slede.

»Sada je pitanje samo kada će i njima haragei reći da sam ja u blizini«, mislio je Lesli naravno hodajući prema omanjoj grupi i trudeći se da u njoj otkrije i ostale ninde. I da li će im biti potrebno više vremena nego meni da me prepoznaju ispod ove maske...«

Pogled Japanca u šarenoj košulji skliznu preko ninde ne zadržavajući se. Dobro je...

Još deset koraka.

Gde su njegovi drugovi?

Da li je moguće da su odlučili da odvojeno stignu u San Francisco i tek se u gra-

du okupe? To bi bilo protiv jednog od osnovnih pravila strategije, koncentracije snaga, ali...

Ne, tu je još jedan!

Onaj čovek u elegantnoj odeći japanskog biznismena, sa tašnom u ruci i naočarima na nosu... drži tašnu tako kao da će iz nje svakog trenutka potegnuti neko opasno oružje!

»Biće ih najmanje trojica, a najviše petorica«, razmišljao je Lesli. »Gde su ostali?«

Nije bilo lako držati istovremeno na oku dvojicu otkrivenih napadača i tražiti ostale u gomili, ali je mozak svakog ninde naviknut da za veoma kratko vreme obradi ogromnu količinu informacija koja mu stiže preko svih čula.

Još pet koraka. Zar je moguće da još nisu shvatili da je onaj koga traže u neposrednoj blizini?

Biznismen sa naočarama, spušta svoju tašnu kraj desne noge i maramicom lagano počeo da briše čelo.

Opasnost, najavi haragei. Opasnost!

»Čelo mu nije nimalo vlažno«, reče ninda u sebi. »Prema tome, to je ugovoreni znak; oni veoma, VEOMA dobro znaju da sam ja tu!«

Da li napasti odmah i tako steći prednost, eliminisati jednog protivnika, a zatim tražiti ostale?

Ne... time bi samo prerano otkrio svoj identitet, jer oni još ne znaju sa koje im strane pretila opasnost koju haragei najavljuje. Bolje da sačeka još nekoliko sekundi, a zatim...

Pokretna traka zaškripa, izbacujući kroz otvor u zidu deo po deo prtljaga okupljenih pu tnika. Čovek u havajskoj košulji pođe prema njoj, poveća vajući tako rastojanje između sebe i ninde.

»Neverovatno!«, pomisli Leslie. »Zar je moguće da nije pri mećio znak svog partnera? Ili...«

Ili je to samo savršeno pripremljena zamka, smišljena sa onom preciznošću koja odlikuje sve planove nindi?

Ne menjajući pravac kretanja, Leslie malo uspori korak, zabacujući desnom rukom unazad ogrtač od leopardove kože. Taj pokret ga može odati, ali je to jedini način na koji će približiti šaku nožu skrivenom ispod široke bele haljine.

Još uvek nikakve reakcije od Japanca u havajskoj košulji... Čudno. Vrlo čudno!

Kroz otvor u zidu ispuza veliki kovčeg od kože i čovek u šarenoj košulji nađe se nad njega, pružajući ruku prema drškama na boku. Taj kovčeg je tako veliki da bi u njega mogao stati...

HARAGEI!

Lesli munjevito odskoči u

stranu, zbacujući u skoku sada nepotrebnim teškim ogrtačem od kože, dok je drugom rukom ispod odeće istrgao kratki, široki nož sa teškom drškom, pogodan i za borbu izbliza i za bacanje.

— Hej! — uzviknu Pit negde iza njega. U tom uzviku bilo je mnogo više iznenađenja nego straha, ali je njegova opomena jako, jako kasnila, što samo svedoči koliko je užasno velika brzina kojom ninde iznenada prelaze u napad.

Dva šurikena, šestougaone čelične zvezde sa ivicama ošttrim kao žileti, zujala su kroz vazduh prema Lesliju, lansirani iz šake Japanca u odeći po slovnog čoveka.

Savršen hitac, jer su se šurikeni u svom letu razdvojili, tako da jedan krene prema grudima, a drugi prema nogama ninde. Nekoliko stotih delova sekunde biće dovoljno da oni prelete rastojanje od dvadesetak jardi, ali je to mnogo vremena za refleks jednog ninde.

Skok u stranu već je uklonio Leslija sa njihove putanje, istovremeno ga udaljavajući i od čoveka u šarenoj košulji, još uvek nagnutog nad kovčeg na pokretnoj traci.

Hitar potez njegovih ruku i kovčeg se naglo otvorio čitavom dužinom. Iz njegove unutrašnjosti, nalik jednom od o-

nih čupavaca iz kutije što ih deca toliko vole, izroni glava i gornji deo tela Japanca nagog do pojasa i glatko obrija ne glave.

»Prva njihova velika greška«, pomisli Leslie bacajući svom silinom nož iz svoje desne ruke. »Taj je morao biti naružan nekim oružjem koje de luje na daljinu, umesto što sada podiže svoj vakizaši i pogledom traži cilj...«

Ne prateći pogledom let noža, Leslie se baci napred, prema Japancu u šarenoj košulji. Sluhom je pratio šta se događa iza njega: šum koraka Tabasko Pita koji je naglo promenio pravac da bi se ustremio na »japanskog biznismena«, uzdah iznenađenja ovoga kada je shvatio da su oba šurikena promašila cilj.

U sledećoj desetini sekunde sa te mu strane ne pretil opasnost. Prema tome...

Njegov nož promaši!

Lesli vide trajičkom oka kako ninda u kovčegu načini je dan od nemoguće hitrih pokreta koji ukloni njegove grudi sa putanje noža. Ipak, napor s kojim je uvio gornji deo tela da bi to izveo izbaciće ga iz ravnoteže dovoljno dugo da se Leslie može obračunati sa trećim napadačem.

»Da li ih ima još?«, prolete mu kroz glavu. »Ako je tako, moji izgledi su praktično ni-

kakvi, naročito zato što još ne znam ni gde su!«

Iz svog povijenog položaja, čovek u havajskoj košulji baci se napred, u kolut, snažno se odbacujući obema nogama od glatkog poda. Obrnuo se u vazduhu tako da je sada stajao licem okrenut nindji, povijenih kolena; u desnoj šaci mu je mehanizam, skriven u dugom rukavu košulje, već ubacio dug i tanak nož, više nalik debeloj igli.

Tri sekunde od početka uzbuđenja u aerodromskoj zgradi. Prvi uzbuđeni krici dopiru iz okupljene gomile koja još ne shvata šta se događa, ali tamo, na drugoj strani, čovek u uniformi aerodromskog obezbeđenja, već jednom rukom pritiskuje dugme alarma, izvlačeći drugom službeni pištolj iz futrole.

— Kola, Pite! — uzviknu Leslie, odbacujući se levom nogom snažno od poda, ne mareći za šuriken koji prozuja kroz vazduh na mestu gde se delić sekunde ranije nalazio. »Biznismen« je još uvek daleko i njegovi hici mogu se izbeći; ovaj pred njim, sa nožem u ruci trenutno je najopasniji...

Na vrhuncu svog skoka, Leslie načini kratak trzaj desnom nogom, pogađajući u bradu čoveka koji je još sedeo u kovčegu. Takav udarac može da

ubije, ali ovaj neće biti smrtonosan, jer ga je Japanac većto amortizovao pokretom glave unazad. Ipak, nekoliko sekundi on će biti ošamućen i izvan borbe. Dovoljno da za to vreme Leslie završi obračun sa dvojicom preostalih.

Da, dvojicom, jer da ih je bilo još, do sada bi se već umesali...

Tabasko Pit poput tenka na lete na nindū u odeći poslovnog čoveka. previše zauzetog svojim šurikenima da bi shvatio kako u blizini, sem Leslija, ima još opasnih ljudi. Još jedna greška, zabeleži Leslie u svojoj memoriji, počinjući napad na protivnika u šarenoj košulji; prosto je neverovatno da savršeno obučene ninde čine takve propuste u borbi protiv čoveka za koga sigurno zna ju da je i sam nindā!

Pitov napad, naravno, neće zadugo izbaciti protivnika iz borbe, jer je potrebno mnogo više od udarca pesnicom u grudi da eliminiše jednog nindū; taj dragoceni delić sekunde, međutim, omogućiće Tabasku da se odvoji od njega i umakne prema izlazu, izbegavajući mu njeviti i sigurno smrtonosni protivudarac.

Za to vreme...

Nalik zmiji koja zadaje hitar ujed, leva Lesliejeva ruka sunu prema protivnikovoj desnici, kao da želi da istragne

nož iz nje. Bila je to samo finta, naravno, uobičajena u borbi protiv takvog oružja, i Japanac je to dobro znao.

Nije, međutim, očekivao da će se Leslie potpuno odvojiti od poda i poleteti paralelno s njim, zadajući mu udarac nogom u donji deo trbuha.

Vrh šiljatog noža prođe porred same Lesliejeve butine, ali zato njegovo stopalo pogodi punom snagom, tako da ni na gli trzaj Japanca unazad ne uspe da potpuno amortizuje energiju udarca. Ipak, on uspe da se na trenutak ukloni od sledećeg napada, produžujući svoj pad u skok koji će ga udaljiti na nekoliko jardi od neočekivano opasnog protivnika.

Obrnuvši se na prstima desne noge, Leslie istrže šuriken iz skrovišta ispod svoje odeće; nije morao da gleda prema Japancu u odeći poslovnog čoveka, jer mu je sluh govorio sve o njegovom položaju, uprkos sada sve glasnijim kricima prisutnih u šumu mnogih nogu što se žurno udaljavaju od središta zbivanja.

— Hej, baci to! — urlao je čovek iz obezbeđenja, pristižući hitrim korakom. Povik je bio upućen Japancu u kovčegu koji se hitro dizao sa vazašijem u ruci.

Lesli jednim pogledom proceni situaciju. Njegov plan da

iznenadnim napadom eliminiše bar jednog od Japanaca ne će se ostvariti, shvatio je. Mogao je upotrebiti i drastičnija sredstva, naravno, ali u prepuenom aerodromskom holu to bi, bez sumnje, dovelo do žrtava među bezazlenim posmatračima okršaja.

Za koju sekundu Pit će biti za volanom njihovog »valijanta« parkirano kraj same zgrade, uprkos znaku zabrane. Kada začuje šum specijalno pripremljenog motora, može i sam pohitati prema izlazu, ali dotle...

Dotle će morati da se bori za svoj život protiv trojice japanskih nindži, spremnih na sve!

Njegov šuriken stiže na cilj, sa mnogo više od uspeha od onih koje je lansirao protivnik. Uprkos hitrom skoku u stranu, oštra čelična zvezda ostade u ramenu Japanca, na trenutak ga izbacujući iz ravnoteže samom energijom udarca.

Naglo se sagnuvši, Leslie desnom rukom ščepa jedan kraj kovčega i snažno ga povuče sebi; leva ruka istovremeno odbi prvi udarac šiljatog noža Japanca u šarenoj košulji koji je munjevitim skokom stigao u njegovu blizinu.

»Sada«, pomisli Leslie, »ako obojica učine ono što im njihova obuka kaže da treba učiniti...«

Da!

Reagovali su šablonski, obojica, pokazujući kako ne umeju da se prilagode stvarnoj situaciji u kojoj pravi majstor svoju veštinu koristi samo kao osnov za iznenadnu improvizaciju; pokušali su najjednostavnije udarce, slušajući glas običnog zdravog razuma koji im je govorio da je to najlakše i najbrže izvesti.

Onaj u kovčegu iz sedećeg položaja zamahnu svojim vakizašijem u pokušaju da preseče tetive ispod Lesliejevog kolena; drugi nindža stizao je u visokom skoku, uveren kako vrh njegovog noža mora pogoditi široka pleća još uvek povijena nad kovčegom.

Pognut Leslie se baci prema njemu i njegovo rame pogodi protivnika tačno u visini kolena, odnoseći mu noge unazad.

Zakoni inercije su nemilosrdni, čak i za nindže koji im veoma često prkose...

Ne stigavši ni da krikne, Japanac u šarenoj košulji pade preko sečiva svog prijatelja i Leslie jasno ču šum s kojim će lik proдре kroz kožu i mišiće. Ni to nije smrtonosan udarac; nindža sa probijenim plućima može veoma dugo da se bori zaustavljajući dah i ne opterećujući povređeni organ.

Nijedan od njih dvojice, međutim, neće imati vremena da bar pokuša da zaustavi hitri

trk kojim se Lesli ustremio prema staklenom zidu hola iza kojeg je sada grmeo motor »valijanta«. Prkoseći propisima i rasterujući pred sobom prolaznike kao vetar suvo lišće, Tabasko je isterao kola na uzdignuti trotoar kraj zgrade i sada jurio paralelno sa zidom.

Ni ninda u odeći biznismena neće imati vremena bilo šta da preduzme vakizašijem koji je istrgao ranjenom rukom iz svoje tašne; sa pištoljem u ruci čovek iz aerodromskog obezbeđenja bio je samo korak od njega, ne znajući da je time sebi potpisao smrtnu presudu.

Glasan krik gotovo stotinu ljudi istovremeno, reče Lesliju da je vakizaši jednim jedinim munjevitim pokretom, gotovo nevidljivim za ljude slabijeg refleksa, gotovo odsekao glavu uniformisane žrtve, mno go pre nego što je njen prst uspeo da pritisne obarač pištolja.

Još deset koraka do zida; sa da je siguran da je izmakao napadačima iz Japana!

Njegove oči, kao i uvek, be ležile su svaki detalj okoline; ako bude potrebno, on će kroz deset minuta — ili deset godina — biti u stanju da sa ne verovatnom tačnošću opiše čak i odeću ljudi kraj kojih je pro leteo u treptaju oka.

I njihova lica, ruke, oči...

Oči?

Ona dva duboka i zagonetna crna oka, oči žene u plavom kostimu neupadljive elegancije koja stoji tamo uz stub i prati ga pogledom...

Pružajući ruku napred, ninda se baci i prelete poslednjih se dam ili osma jardi koliko ga je razdvajalo od zida; staklo pršte uz zvonki tresak, otvarajući mu prolaz.

Tabasko Pit nagazi kočnicu i »valijant« se zaustavi tamo gde će za koji trenutak noge njegovog prijatelja dotaći tle.

Povijajući se, ninda uskoči kroz otvorena vrata kola; prvi komadići stakla tek sada su počeli da pljušte po pločniku i limenim delovima automobila, a odjek treska još je lebdeo u vazduhu, neprigušen za vijanjem mlaznog motora ogromnog aviona koji se primicao aerodromskoj zgradi rulajući po pisti.

Zatvarajući vrata za sobom, ninda baci još jedan pogled kroz nepravilni otvor u staklu.

Žena u plavom kostimu gledala je za njim, a ruka joj je bila podignuta na pozdrav...

*

* *

Otvorio je oči čim je telefon počeo da zvoni, na prvi ton iz aparata.

Čovek na čijem su tragu tro

jica japanskih nindi mora biti na oprezu. Bez obzira što je i sam ninda i što se već uverio da bi pojedinačno mogao pobediti svakog od trojice protivnika.

Trojica nindi, međutim, nisu samo tri puta opasniji od jednog. Taj odnos je mnogo bliži broju devet...

Lesli podiže slušalicu i pri- nese je uhu.

— Halo! — reče ženski gl- as.

To nije glas Sumiko...

A ona je jedina žena koja zna da se on od juče nalazi u ovom malom stanu u Ulici Mot, iznajmljenom preko agen- cije!

— Da? — reče oprezno.

— Crno ti lepo stoji — reče žena kroz kmech — ali mi se ipak više dopadaš u svojoj pri- rodnoj boji!

Znao je čiji je to glas, nara- vno. Žena u plavom kostimu, sa dubokim i zagonetnim cr- nim očima. Dozvao je u pam-ćenje njeno lice: ne suviše mla- do, sa puno tragova burnog ži- vota. Ali privlačno lice, neospo- rno, kao i figura u onom lepo- skrojenom kostimu.

Ona mu je poslala i one za- gonetne telegrame, upozorenja na televizijskom ekranu. Ona je, verovatno, raspolagala mo-ćima telekineze koje su se po- igrale sa njegovim mačem, ta- mo u kući na obali.

— Ko je to? — upita sa os- mehom koji se oseti u njego- vom glasu. Žena koja prvi ra- zgovor sa muškarcem počinje rečima o njegovom izgledu ima razloga što to čini.

— Znam da znaš — odgovo- ri ona, ali joj je glas sada bio ozbiljan. — Juče smo se čak i videli. Prvi put. Odnosno, ti si mene video prvi put.

— Žao mi je — odvrati Le- sli, ponovo kroz smeh. — Bez lažne skromnosti, ima mnogo žena koje su obratile pažnju na mene, a da ih ja nisam ni zapazio...

— Ovo nije igra, Lesli Eld- ridže — glas žene sada je bio potpuno hladan, tvrd. — Tvoj trik da me izazoveš da odam nešto više o sebi nije upalio. Moram da govorim s tobom.

— U redu. Govori.

— Ne telefonom.

— U redu, ne telefonom. Pre- tpostavljam da znaš i gde se nalazim, ako si već dobila br- oj ovog telefona?

— Da, znam, ali neću doći- tamo. Ne želim da mi ona mala Japanka s kojom vodiš ljubav iskopa oči. Hvala.

— Gle, gle? Mislio sam da imaš više poverenje u svoje moći...

— To je takođe nešto o če- mu ti i ja treba da govorimo, Eldridž. Za četrdeset minuta, hotel »Golkonda«, apartman

12—B. Vrata će biti otključana...

Lesli spusti slušalicu, skuplja jući obrve.

Četrdeset minuta je vreme za koje može stići do hotela »Golkonda«, ako odmah krene. Džinovsko novo zdanje na samoj obali Zaliva, sa obavezanim pogledom na Golden Gejt, bilo mu je nepoznato. U toj džungli hodnika, restorana i apartmana može se nalaziti čitava gomila ljudi spremnih da se obračunaju sa njim.

Možda čak i trojica japanaca. Ovo što se događa, ta neobična upozorenja od žene s kojom je maločas govorio, ima u sebi nečeg od one suptilnosti i neočekivanosti koja odlikuje najbolje zamišljene planove japanskih nindži.

Naravno, mora krenuti odmah. Bez sve svoje opreme i oružja, što je činilac više u razmišljanjima o onome što dolazi...

»Polako!«, upozori on sebe kada se našao već na pola puta do ulaznih vrata. »Žurba ne služi ničemu; oni koji žure obično neoprezno ulete u postavljenu zamku!«

Zastao je još jednom da razmotri o svemu, zbrajajući činjenice brzinom i objektivnošću elektronskog računara.

Da, četrdeset minuta je vreme za koje može stići na drugi kraj grada, ali normalnom vo-

žnjom. Ninda za volanom, međutim, može mnogo bolje od prosečnog čoveka iskoristiti svoje reflekske i sposobnost procene situacije pred sobom.

S malo sreće, za dvadeset minuta biće pred hotelom. Posle toga ostaje pitanje kako najbolje iskoristiti preostalo vreme...

Zalupivši vrata za sobom, on se sjuri niz stepenice, osmatrajući ulicu oko sebe, iako mu haragei nije najavljivao nikakvu opasnost. Uskočio je u kola i krenuo gotovo iz mesta, ostavljajući za sobom trag sagorelih guma na asfaltu i puno začuđenih pogleda.

Imao je vremena da obiđe ovaj kraj pošto se preselio u Ulicu Mot i znao je koliko traže crveno svetlo na svim semaforima u bližoj okolini. To znači sada će mu dobro doći.

Deset sekundi vratolomne vožnje do prvog ugla, onda na gli zaokret u poprečnu ulicu u trenutku kada se žuto svetlo menja u crveno. Sledeći blok može provesti normalnim tempom kako bi u pravi čas stigao do otvorenog semafora, a onda dolazi petlja i dugi luk kojim će se uključiti na jednu od brzih gradskih magistrala iznad mesta gde se sada nalazi.

Naglo je povećao brzinu čim je prošao semafor i drsko izašao na levu stranu ulice, pred

čitavu kolonu koja se kretala u suprotnom pravcu.

Biće puno naglog kočenja u toj koloni, možda i koji ulubljeni branik, ali je on dobio najmanje pedeset sekundi time što je preskočio kolonu na desnoj strani koja tek hvata ubrzanje.

Oštro skrenuvši udesno, u prostor ispred jednog teško na tovarenog kamiona, ninda na trenutak smanji gas, osmatrajući dugi luk koji će ga izvesti na najvišu traku petlje.

Da, može da se prođe, bez obzira što vozila pred njim idu u dve kolone, ispunjavajući čitavu širinu puta...

Ono što je zatim usledilo ostaje dugo u pamćenju vozača koji su se tog časa — na svoju sreću ili nesreću — zatekli na petlji iznad Ulice Mot.

Kao crna munja, glomazni »valijant« je vrludao između vozila koja su se kretala ravnomernom brzinom od šezdesetak milja na čas. Činilo se da duga kola imaju sposobnost da se savijaju negde oko polovine kako bi što ekonomičnije iskoristile ono malo pruženog prostora na kolovozu.

Bilo kako bilo, u trenutku kada je izleteo na petlju i skrenuo ulevo, uključujući se u dugu kolonu vozila koja se ovde kretala već sa osamdesetak milja na čas, za njim je ostao dugi niz zaustavljenih vozila

čiji su se vozači još bespomoćno osvrtni oko sebe, pitajući se šta se to dogodilo.

Izletevši još jednom iz kolone, ninda hladnokrvno pritisnu papučicu gasa. Motor koji je Tabasko Pit punih mesec dana posebno pripremao i za najveće napore, poslušno zauzra, povećavajući brzinu tako naglo da inercija zalepi leđa ninde za sedišta.

Sto... sto dvadeset... sto četrdeset milja na čas!

Račun je vrlo jednostavan. Pri takvoj brzini zahuktalo vozilo pređe preko šezdeset jardi u jednoj jedinosti sekundi. Šest jardi za desetinu sekunde, otprilike ono vreme koliko je potrebno da čovek trepne...

Nalik crnoj munji na točkovima, »valijant« prelete naredne dve milje puta, samo na dva ili tri mesta čineći odista opasne zaokrete na gotovo sa svim pravom deonici, prelazeći iz jedne trake u drugu.

Silazak sa auto-puta takođe neće biti problem, ali ispod sledeće petlje ponovo su uske, strome i krivudave ulice starog dela San Franciska i semafori na svakoj raskrsnici...

Sišašvši sa petlje i ponovo izazivajući paniku među vozačima kraj kojih je projurio, ninda malo smanji gas, motreći svetlo na semaforu dvestotinak jardi ispred sebe.

Zeleno je... ali, koliko se seća, to neće potrajati još dugo, a onda će čitava dva ili tri minuta nemoćno posmatrati kako poprečnom ulicom ispred njega prolazi četvorostruka kolona vozila...

Ovo što želi da učini na ispit će staviti čak i refleksie ninde, ali nema drugog izbora!

Ponovo papučica gasa dotiče pod i »valijant« poslušno poskoči, gutajući prostor.

Da li će uski prolaz između ona dva mala kamiona pred samom raskrsnicom biti dovoljan da se provuče?

Oni već smanjuju brzinu, jer je na semaforu žuto svetlo. Još samo jedna sekunda i ono će se pormeniti u crveno...

Savršeno mirnog lica, kao da sve što se zbiva posmatra na filmu, ninda je stezao volan motreći svaki pokret vozila pred sobom.

Sada!

Kočnice blokiraše sva četiri točka istovremeno i »valijant« počeo da kliza po asfaltu, jedva se zanošeći, još jedan dokaz da Tabasko Pit ume da iz kola izvuče čak i ono što ni sam proizvođač nije mogao.

Na samo dva ili tri jarda iza kamiona koji se zaustavljao pred semaforom, Leslie načini oštar i kratak pokret volanom; »valijant« skliznu poprečke, izbijajući ispred kamiona koji mu je bio na desnoj strani.

Ponovo gas, u trenutku kada se na semaforu upalilo crveno svetlo, a vozači u poprečnoj ulici već kretali, takođe naglo dodajući gas.

»Valijant« je, međutim, već proleteo ispred njih, neprestano povećavajući brzinu u potpuno praznom delu ulice, nimalo ne mareći za policajca koji je frenetično duvao u pištaljku, gotovo odskačući od tla od gneva.

Još nekoliko blokova jurnjave u kojoj njegovi refleksi ni jednom nisu bili stavljeni na iskušenje, a onda »valijant« izbi u ulicu koja se otvarala direktno na Zaliv. Hotel »Golconda« je pola milje levo, a on je do sada utrošio tačno osamnaest minuta. Vrlo dobar rezultat i šteta što niko ne vodi evidenciju o rekordima postignutim na pretrpanim ulicama San Franciska...

Isplati se utrošiti dva minuta više i ostaviti kola na ulici, umesto u podzemnoj garaži hotela. Te garaže su, po svojoj prirodi, idealna mesta za zasede.

Probijajući se brzim korakom kroz masu prolaznika, Leslie uđe u kafe-bar u prizemlju zadnje strane hotela. Prošao je kroz polupraznu salu kružeći pogledom kao da nekoga traži, a onda mirno skrenuo u šank pored zbunjenih devojaka u žutim kratkim haljinicama i pro

šao kroz vrata koja su vodila u servisni deo kafe-bara.

Da, prolaz u drugi deo hote la je tamo, u dubini velike pro storije pune užurbanih ljudi u belo j odeći.

Osmehujući se onima koji su ga radoznalo pogledali, ni nda hitro prođe kroz prostori ju i zatvori pokretna vrata za sobom.

Dugi poprečni hodnik, na drugoj strani mirisi kuhinje. Tu negde morao bi da bude lift za osoblje; najzad, svi veli ki hoteli na svetu građeni su na gotovo isti način, bez obzi ra na spoljašnje razlike koje oslikavaju ukus arhitekata.

Da, lift je tamo, a hodnik je prazan. Ako se neko i uzbudio zbog njegovog prolaska kroz radni deo hotela, proći će ne koliko minuta pre nego što ho telski detektiv nešto preduz me.

Hotelski detektiv?

Hmm... ima još gotovo pu nih petnaest minuta vremena. I više; tajanstvena žena dobro poznaje grad i poverovaće u priču da se zadržao u uličnoj gužvi.

Hitrim, ali nečujnim kora kom on pohita duž hodnika, čitajući u prolazu natpise na vratima. S malo sreće, centar hotelskog obezbeđenja biće u ovom hotelu. Ili na jednom od tri podzemna nivoa hotela; da ih je baš tri govori svetleći po

kazivač iznad vrata lifta, sa oznakama —1, —2 i —3.

Stigavši do poslednjih vrata, sa natpisom »Perionica«, ninda ih bez oklevanja otvori, propu štajući u tihi hodnik buku ne koliko ogromnih mašina za pra nje rublja.

— Hej, ima li koga? — uz viknu. Sluh mu je govorio da se neko — neka žena kreće iza jedne od mašina u dubini prostorije.

— Izvolite?

Krupna, visoka plavuša, li ca umornog i mokrog od zno ja; žuti radni ogrtač raskopčan joj je na ogromnim grudima, ali ona to kao da ne zapaža.

— Gde mogu da nađem ho telskog detektiva?

— Hotelskog... zašto?

— Hitno je! Veoma hitno!

— Prvi nivo ispod ovoga, ho dnik levo! Šta se dogodilo, mi ster?

Mahnuvši joj rukom, ninda zatvori vrata i pohita prema liftu. Kabina je srećom tu; po trajalo bi previše da sada mo ra do stepenica na drugom kra ju hodnika.

Nekoliko sekundi kasnije vra ta lifta otvoriše se da ga propuste u potpuno identičan ho dnik dvadesetak stopa niže i on pogledom potraži natpis »Služba hotelskog obezbeđe nja«.

Treća vrata levo. A ima još

trinaest minuta do ugovorenog vremena...

Držeći nešto pažljivo u levoj šaci, Lesli zakuca na vrata.

— Da?

Otvorio ih je i ušao, žurno, sa zbunjenim osmehom na licu. Jednim neupadljivim pogledom obuhvatio je sve važne detalje oveće prostorije pred sobom.

Tri red po šest televizijskih ekrana na jednom zidu, iznad stola koji podseća na komandni sto svemirskih brodova iz naučno-fantastičnih filmova. Jedan čovek sedi pred njima, sada okrenut da preko ramena pogleda prema njemu. Drugi, krupan i debeo, sa raskopčanim sakoom ispod kojeg se vidi pištolj u futroli pod pazuhom, sedi za pisaćim stolom nasred prostorije i zamišljeno gricka olovku.

— Ovaj... ovde je hotelski detektiv, zar ne?

Debeljko se ceri, s mukom ustajući od stola. U svojim tri desetak godina službe video je mnoštvo zbunjenih provincijalaca koji su se zbog sopstvene gluposti uvalili u nevolju. Ovaj momak otvorenog i naivnog lica mora da je u sličnoj nevolji.

— Da. Šta možemo da učinimo za vas, mister...?

— Bernacki. Vejn Bernacki... Uh, ovaj... ja sam nešto našao u mojoj sobi... Mislim, trebalo bi i vi da pogledate, jer ja...

Debeljko prilazi, skupljajući obrve. Ne, ovo nije običan svakodnevni problem. Ta staklena ampula na dlanu gosta hotela izaziva asocijacije na otrov, drog, policiju, istrage i sve ono što za hotele predstavlja vrlo lošu reklamu.

— Šta je to? Šta je to? — zapita nervozno nagingući se napred.

I dalje se glupavo smešeći, ninda zadrža dah.

Izvučen iz svog plastičnog omotača, providni materijal od kojeg je ampula bila načinjena reagovao je sa vazduhom u tačno predviđenom vremenu, ra spadajući se u trenutku kada se debeli hotelski detektiv nagnuo prema pokazanom predmetu.

Bešumna eksplozija za tili čas ispuni čitavu prostoriju beličastim dimom koji se širio gotovo neshvatljivom brzinom!

Debeljko instinktivno ustuknu, ali je gas za uspavljivanje, jedna od vekovima starih tajni ninducua, dopunjena saznanjem moderne hemije, takođe delovao gotovo trenutno.

Deset sekundi kasnije, kada je uređaj za ventilaciju izvukao veći deo gasa iz prostorije ninda slobodno udahnu vazduh, zaobilazeći telo opruženo na tepihu. Dejstvo gasa je veoma kratko, jer i on reaguje sa vazduhom, ali ko udahne makar i veoma malu količinu može

biti siguran da će spavati bar dvadesetak do dvadeset pet minuta, u zavisnosti od mase svog tela.

Uklonivši opušteno telo sa stolice ispred televizijskih ekrana, ninda uključi skrivene televizijske kamere koje bi trebalo da mu pokažu unutrašnjost apartmana 12—B.

Zvučnici koji su uz pomoć takođe skrivenih mikrofona prenosili šumove iz apartmana uključivali su se istovremeno sa kamerama.

Spustivši se u stolicu, ninda se zamišljeno zagleda u ekran.

Prizor je, istini za volju, bio prilično zanimljiv...

Kamera u spavaćoj sobi apartmana 12—B bila je postavljena tako da joj ne promakne ništa od onoga što se zbiva na krevetu i u njenoj neposrednoj blizini. Plakar se srećom nalazio uz krevet, tako da je Lesli gotovo savršeno mogao posmatrati ženu okrenutu leđima kako pokušava da se odluči šta da obuče.

Potpuno naga, ako se ne računa tanak zlatni lančić oko pojasa i ručni sat.

Telo joj je mlađe od lica, za ključki Lesli. Trideset pet, četrdeset godina, ne više, ali se vidi da je sve to vreme posećivala puno pažnje svom telu, onako kako to čine samo mane kenke, glumice ili veoma bogate žene...

Zabacujući unazad kosu nestrpljivim pokretom, žena se konačno odluči na tanku kućnu haljinu od svile čija će se boja bez sumnje odlično slagati sa njenim tenom. Pre nego što je navukla, međutim, ona je na trenutak baci preko postelje, zagledajući svoje telo u ogledalu ugrađenom na unutrašnjoj strani vrata plakara.

Iz ovog ugla kamera je dobro hvatala čitavu njenu figuru i ninda se lako osmehnu, uživajući u prizoru.

Da, uzbudljivo telo zrele žene, sa dugim lepo vajanim bokovima, uskim strukom i dojčkama koje su možda još privlačnije i ženstvenije zato što ne maju onu ledenu čvrstinu grudi mladih devojaka.

Očigledno uživajući u svom izgledu, žena lagano pređe prstima preko dojki i kukova, za državajući ih na trenutak u dlačicama među nogama.

Duboko je uzdahnula, ponovo zabacila kosu unazad i hitro navukla haljinu, bacajući pri tom pogled na sat.

Njeno ponašanje ne pokazuje ništa sem nestrpjenja i sasvim je prirodno za ženu koja očekuje muškarca s kojim će uskoro voditi ljubav...

I haragei čuti, što je dobar znak da mu, bar za sada, ovde ne pretila nikakva opasnost.

Sačekavši da žena pređe u

dnevnu sobu i spusti se na kauč pored spremnog stočića sa pićem i ledom, Lesli isključi kamere i osvrte se po prostori-
riji.

Kompjuter u uglu bez sumnje ima podatke o nepoznatoj ženi. Ima sasvim dovoljno vremena da ih pogleda.

Njegovi prsti hitro zaigraše po tastaturi. I ekran monitora zasvetle.

Mek Dermot, Sara Džejn. Tri deset šest godina, mesto bora vka Mobridž, Južna Dakota...

Ništa više. Ako se Sara Džejn Mek Dermot odista tako zove. To što dolazi iz Mobridža u Južnoj Dakoti nije bitno.

Ninđa je nekoliko trenutaka zamišljenim pogledom proučavao slova na ekranu, a onda isključi kompjuter. Kada detek-
tivi dođu sebi, počće potera po hodnicima hotela. Nije potrebno da im na ovako očigledan način pokaže gde će se na-
laziti.

Telefon pričvršćen na zid po-
red kompjuterā tiho zacvrkuta. Neki nerazumljivi poriv na-
vede ninđu da podigne slušalicu.

— Jedan, džentlmen ne sme dopustiti da ga dama čeka. Lesli Eldridže — javi se glas iz slušalice...

*

* *

Vrata su bila otključana, a Sara Džejn Mek Dermot čeka

la ga je na kauču u dnevnoj sobi, u istom onom položaju u kojem je video na ekranu u kancelariji hotelskog detektiva.

Da, vrlo dubok pogled tamnih očiju, jedan od onih pogleda koji teško odaju misli što se kriju iza njih. Čutke ga je pogledala kada je ušao i po-
kazala mu rukom da sedne kraj nje.

Nekoliko dugih sekundi proučavali su jedno drugo pogledom, a onda se žena osmehnu i ukloni uvojak kose sa čela.

— Dopada ti se ovo što vidiš? — reče tiho, malo promuklim glasom. — Gledao si me maločas dok... dok sam se oblačila?

— Da. I dopada mi se to što sam video.

Ona spusti zaljubljeni pogled niz svoje telo, obavijeno tankom svilenom haljinom zategnutoj na punim grudima.

— Nisam osetila tvoju auru — reče — sve dok nisi pomislio na moje ime, a onda sam shvatila da si već ovde. Stigao si veoma brzo.

— Nije bilo uobičajene gužve na ulicama.

— Možda. A možda i jeste. Ali čak ni ulične gužve u San Francisku nisu prepreka za jednog ninđu, zar ne?

Lesli se osmehnu, pružajući ruku prema stočiću sa pićem.

— Dobra domaćica najpre posluži gosta — reče — a onda izvlači na videlo njegove najbolje čuvane tajne. Šta ti piješ, Sara Džejn?

— Ništa — odmahnu ona glavom. — Ili možda malo piva od đumbira, tek koliko da ti pravim društvo. Ti piješ konjak?

— Da, konjak. Alkohol otupljuje tvoju sposobnost?

— Naprotiv, izoštrava je, ali samo do izvesne granice, a onda sve postane mutno. Čak i ako je neko sasvim blizu mene, kao ti sada. Telepatija ne deluje po zakonima fizike, ali zato ima svoje sopstvene zakone.

— Kao i telekineza — klimnu Lesli glavom. — Ono sa mačem bila je izvanredna predstava. Šteta što svoju veštinu nisi upotrebila da bi mi pomogla, tamo na aerodromu.

Žena se nasmeja, oprezno otpijajući gutljaj iz svoje čaše.

— Zapravo, došla sam na aerodrom s takvom namerom, ali, kada je gužva počela, bila sam tako zbunjena onim što se dogodilo da nisam stigla ni da se pomerim sa mesta. Znala sam da su ninđe užasno brzi, ali sam tek tada shvatila koliko je užasno to »užasno«...

Lesli vrati svoju čašu na sto čić i zavalj se.

— U redu, Sara Džejn Mek Dermot — reče drukčijim, oz-

biljnim tonom. — Možemo li sada da počnemo od početka?

— U početku beše misao... — izgovori žena citat iz Biblije, ali joj je lice bilo sasvim ozbiljno. — Želiš da čuješ sve?

— Što više, to bolje.

— Od početka, onda. Vidiš, shvatila sam da se razlikujem od ostalih kada sam imala četiri, četiri i po godine. Bilo je veoma teško objasniti devojčici tog uzrasta zašto svi ljudi ne mogu da osete sve što i ona i kako to da uvek moraju da dotaknu rukom predmet kojim žele da se posluže. Posle toga... posle toga, počele su nevolje. Ljudi se užasavaju onoga što ne razumeju i spremni su da racionalizuju čak i najočiglednije dokaze. Nije bilo lako, ali sam veoma brzo shvatila da sam drugačija od njih i naučila da prikrivam svoje moći.

— U čemu se te moći zapravo, sastoje, Sara Džejn?

— Kakvim se ti sve oružjem služiš... nindo? — odgovori ona pitanjem, sa zagonetnim osmehom na licu. — Još uvek se ne poznajemo dovoljno da bih ti odala sve svoje tajne.

— Da, verujem da te je život naučio da budeš nepoverljiva — klimnu Lesli glavom. — Pretpostavljam da si mnogo radila na usavršavanju svo-

jih psihičkih moći; da li ti je neko pomagao u tome?

— Ne... ako se ne računaju sve one knjige koje sam pročitala o vančulnoj percepciji. Mobridž, Južna Dakota, nije baš mesto gde bi se mogli naći stručnjaci za parapsihologiju, Leslie Eldridge. Ipak — da; mnogo sam radila pokušavajući da se usavršim...

— Ali?

— Molim?

— Imam utisak da na kraju tvoje rečenice nedostaje jedno »ali«. Još uvek nisi zadovoljna onime što možeš da učiniš?

— O, jesam! Uostalom, i sam si se mogao uveriti u to!

Otkako je pojam »ekstrasenzorna percepcija« postao popularan, mnogi teoretičari pokušali su da integrišu nova saznanja o psihičkim moćima čoveka sa onim što je bilo poznato iz legendi o japanskim nindama, tvrdeći kako su ninde specijalno birane među ljudima sa takvim predispozicijama, ali je Leslie znao da to nije tačno.

Pre svega zato što sam jedan od stotinu miliona ljudi ima moći odista vredne pomena, a nindi je ipak mnogo više...

Što ne znači da haragei, to izuzetno osećanje kojim ninde raspolažu, nije u nečemu sličan telepatiji. I da svaki ni-

nda gotovo instiktivno oseća, ako ne konkretne misli, a onda opšte raspoloženje čoveka pred sobom ili atmosferu nekog mesta.

Sara Džejn ga je želela, ali ga se istovremeno i bojala. Ta dva suprotna osećanja sada su se borila u njoj i ishod te borbe još uvek je bio neizvestan...

On joj je bio potreban, naravno. Inače sve ovo što je do sada činila nije imalo nikakvog smisla. Uzajamna fizička privlačnost odigraće svoju ulogu, ali ta uloga nije naročito velika. Ona bi učinila ovo isto i da je on najružniji muškarac na svetu. Njemu će njena lepota samo olakšati da uspostave što iskreniji odnos...

— Ako si zadovoljna onim što možeš da postigneš — reče — zbog čega su ti onda potrebne moje usluge?

— Recimo da imam... krupne planove...

— Siguran sam da imaš krupne planove, Sara Džejn. Zanimam me samo kakva je **moja** uloga u njima?

— Pre svega, želim da se otresemo onih odvratnih tipova koji su došli iz Japana da te ubiju. Osetila sam njihove misli na aerodromu... — žena se strese. Užasno! Zapravo bila je to jedna jedina misao: ubiti, ubiti, ubiti!

— Logična posledica konce-

ntracije na posao koji treba da obave — sleže ninda ramenima. — Ne verujem da su se moje misli mnogo razlikovale od njihovih!

— O, jesu! U svakom slučaju, bile su to **ljudske** misli, Leslie! Oni... više su me podsećali na mašinu programiranu da izvrši svoj zadatak, bez obzira na sve!

— U redu, to je tvoj deo pogodbe, Sara Džejn. Možeš mi pomoći da ih pronađem?

— Da. Ne baš lako, ovo je veliki grad, ortak, ali je to samo pitanje vremena.

— Baš tako! — ninda se osmehnu. — Pitanje vremena... Samo, šta ako oni mene pronađu pre nego ti njih?

— Ja mogu da ih osetim na prilično velikom rastojanju.

— Što znači da te moram ne prestano imati pored sebe, Sara Džejn?

Ona se proteže kao mačka i oči joj zablistaše. I protiv svoje volje, Leslie zadržao pogled na napetim grudima pod tankom haljinom.

— Pa šta? — reče Sara Džejn promuklim glasom. — Mogao si i mnogo gore proći, zar ne?

Leslie oseti kako mu neka nevidljiva sila izvlači čašu iz ruku i otvori prste dopuštajući joj da se odvoji od njih. Podrhtavajući u letu, ona otklizi kroz vazduh do stočića i malo

nesigurno se spusti na njegovu površinu.

— Opa — reče žena. — Moje misli danas nisu tako sigurne...

Osmehujući se, ninda uze čašu iz njene ruke i spusti je na stočić. Pod njegovim rukama ramena su joj bila kruta, napeta, ali joj je u očima blistala čista fizička želja.

— Ti voliš muškarce, zar ne, Sara Džejn?

Nije odgovorila, ali dugi, vitki prsti protrljaše po nizu dugmadi njegove košulje i on oseći dva topla dlana na svojim grudima. I pored toga, ona se isprva odupirala pokušaju da je privuče sebi, ali je malo stvorova na ovom svetu koji se mogu odupreti jednom nindi...

»Ljubiti Saru Džejn Mek Demot«, pomisli ninda, »to je stvarno izuzetan doživljaj...«

Znao je da je to posledica njene moći da snažnije od drugih zrači psihičku energiju i empatije kojom je haragei njemu omogućavao da bolje oseti osećanja žene. Njenu »auru«, da upotrebi izraz kojim se ma ločas Sara Džejn poslužila.

Da, strah je još uvek tu negde u pozadini njenih misli, ali je sve slabiji i slabiji. Kada ga potpuno nestane, moći će da počnu razgovor od početka.

Ali, pre toga...

Leslie spusti usne na kožu u

otvoru haljine, osetivši kako se žena trgla čitavim telom. Njegovi prsti bili su isto tako vešti kao njeni i trenutak kasnije dojke su joj bile izložene njegovom pogledu, usnama, jeziku...

Stenjala je i grčila se u njegovom zagrljaju, pokušavajući da mu nanese bol sitnim ujedima u vrat i ramena, ali su njegovi mišići i koža bili previše čvrsti da bi joj to uspeło. Osetio je kako joj se kičma izvijala u njegovim rukama dok joj je usnama naizmenično milovao napete bradavice, a potom pravu eksploziju vreline njenih osećanja u trenutku kada je, neočekivano i za nju samu, došla do vrhunca.

Opustila se na trenutak, sklapajući oči, ali joj on to nije dopustio. Ruka mu skliznu niz haljinu, otkopčavajući je do kraja, milujući nežnu kožu trbuha, bokova, vlažne dlačice, izazivajući glasne jecaje i novi drhtaj čitavog tela.

Spustio se na kolena kraj ka uća i njegove usne počеше da klize naniže po njenoj koži.

— Hej, dečko... — glas joj je bio promukao, prigušen. — Ja sam iz Mobridža, Južna Dakota, ne zaboravi... Nisam na vikla na to... oohhh!

Uspravila se u sedeći položaj zarivajući mu prste u kosu, a telo joj je podrhtavalo u ritmu koji je diktirao njegov

jezik, sve do nove eksplozije vreline koju je propratila snažnim, životinjskim krikom.

— Ti si đubre! — šaputala je. — Zašto mi sve to radiš, zašto?

Ne odgovarajući, on se uspravi zbacujući košulju sa sebe. Sklopljenih očiju, slepo pipajući, očigledno potpuno zaboravljajući na svoju veštinu, žena je kidala prstima opasač njegovih pantalona, borila se sa dugmadima, pokrivajući mu mišiće trbuha bezbrojnim sitnim poljupcima.

Trgla se naglo, nalik detetu koje je iznenada shvatilo da ono što radi nije dopušteno, ali je ta borba bila rešena, zapravo, pre nego što je i počela.

Prekidač na zidu škljocnu sam od sebe i u sobi zavlada polutama. Hvatajući ženu za kosu, Lesli je privuče sebi, osećajući njene napete dojke na svojim butinama.

— Ne, ne! — dahtala je. — Neću to... neću...

Njeno telo, međutim, korak po korak, nadvladavalo je razum i Lesli oseti najpre laki, plašljivi dodir usana, a onda i sve jaču želju kojom ga je milovala.

— O, bože! — kriknu ona iz nenada, odvajajući se od nje. — O, bože, šta se ovo događa!

Ponovo mu reči nisu bile potrebne. Podigao je na ruke i

vratio na kauč, osećajući da je već odavno spremna da ga primi u sebe.

Učinio je to lagano, bez žurbe, produžavajući trenutke nje nog sladostrašća, osećajući kako Sara Džejn doživljava orgazam za orgazmom, svakih deset sekundi, pre nego što je zapravo i počeo da vodi ljubav sa njom.

»Žena čije telo ima ogromne zahteve«, mislio je, »prisljena godinama da se uzdržava zbog načina na koji je vaspitana i zbog svoje fantastične moći koje se i sada plaši... Čak i kada se prepuštala muškarcima, uvek je nastojala da se uzdrži i ne izgubi kontrolu. A sada je došlo vreme da sve to nadoknadi i njeno telo to koristi...«

Polu sata kasnije, potpuno iscrpljena, žena klonu na kauč, sa slabašnim krikom na usnama. Ležala je nepomično, veoma dugo, samo ponekim uzdahom reagujući na dodir nje govih usana.

Osmehujući se za sebe, Lesli u tami nasu dve pune čaše konjaka i ispravi Saru Džejn u sedeći položaj.

— Popoj ovo — reče. — Prijaće ti.

Ona iskapi čašu jednim gutljajem i strese se.

— Oh, bože! — prostenja. — Šta je ovo bilo?

— Konjak. Odlično za cirkulaciju.

— Uhhh... Hej, reci mi... s tobom je uvek ovako dobro?

— Bolje. Oboje smo suviše žurili. Ljubav nije trka na stotardi, Sara Džejn.

— Ipak, bila sam dobra, je li da?

Njegovi prsti još jednom pogladiše dojku i ona se nape pod njegovom rukom.

— Bila si veoma dobra. I možeš biti još bolja kada shvatiš da nema nikakvog razloga da me se bojiš.

— Da se bojim? Ali ja...

— Ti me se bojiš, Sara Džejn. Moraš najpre to priznati sebi, inače nećeš moći da se oslobodiš tog straha.

Ona oprezno sede na kauč, ispravljajući bolne udove.

— Daj mi jednu cigaretu — reče promuklo. — Grubijane... ovo što si mi učinio opravdava moj strah, zar ne?

— Nisam učinio ništa što ti nisi želela — nasmeja se on. — A ni mnogo od toga što si želela. Tvoje inhibicije ne bi dopustile da u tome uživaš ona ko kako bi trebalo. Kasnije, možda...

— Hoćeš da kažeš da... da ima još mnogo stvari koje bismo mogli učiniti... zajedno, u krevetu?

— Još hiljadu stvari, a za mnoge od njih još nikada nisi ni čula, Sara Džejn. Istok je u

tome mnogo bogatiji od Zapada, jer je imao sreće da njegove glavne religije ne smatraju seks grešnim i razvratnim činom.

— Žao mi je — prošaputa ona — ako sam te malo razočarala. Vidiš, mene su oduvek tako učili. Ljubav sa muškarcem je nešto što se mora kriti, u mrklom mraku, iza zatvorenih vrata...

— Znam tu filozofiju. Čudi me da ti telepatija nije pomogla da se toga otreseš...

— Bojim se da nisi baš jak u geografiji kao u krevetu, na smeja se ona. — Mobridž je stotine milja daleko od velikih gradova i izbor onoga što sam mogla otkriti u mislima mojih sugrađana užasno je uzan.

— Odskora si u San Francisku?

— Dva meseca. Tek sam počela da upoznajem grad. Mislim da sam prvih dvadesetak dana provela u stanju lakog šoka i da se tek sada postepeno oporavljam. Imam utisak kao da sam na drugoj planeti.

— Od čega živiš, Sara Džejn?

— Ne od muškaraca, ako je to ono što misliš. Moj otac je imao veliki ranč. Prodala sam ga, prilično jeftino, kada je on umro, ali za sada imam prilično novca.

— Za sada?

— Da, za sada — ona mu

nasloni glavu na široke grudi i njena ruka nesvesno poče da se igra njegovim telom. — Mislim da ćemo ti i ja, mladiću, uskoro biti puni para. Štaviše, imam utisak da ćemo uskoro biti najbogatiji ljudi na svetu...

*

* *

— Sačekaj malo sa tom pričom — nasmeja se ninda, usta jući sa kauča.

— Šta se dogodilo?

Krećući se u tami, potpuno bešumno i sa savršenom preciznošću, ninda onesposobi mikrofon skriven među kristalnim ukrasima u lusteru, da bi je tek tada ponovo pratio do kauča.

— Luster? Tu je bio sakriven mikrofon? Gospode bože!

— Nemaš zapravo čega da se bojiš, Sara Džejn. Uprava hotela postavila je mikrofone i kamere zbog bezbednosti gostiju, a ne zato da bi ih ucenji vala.

— I kamere! — zapanji se ona. — To znači da su oni... da su me oni gledali dok sam... dok sam...

— Verovatno te je neko od dežurnih u obezbeđenju video golu — ravnodušno reče Lesli — ali je to prizor na koji su navikli, ne brini. Ne vidim zbog čega se toliko uzbuđuješ!

— Ne vidiš... ohhh!

On pomilova glavu spuštenu među ruke.

— Sad možeš da govoriš, Sara Džejn — reče. — U čemu se sastoji tvoj plan?

Ona se nervozno uspravi. Pre kišač na zidu ponovo škljocnu, ali ona žurno navuče haljinu, skrivajući telo od pogleda muškaraca.

Zapalila je novu cigaretu i ćutke povukla nekoliko dimova, ne gledajući ga. Lice joj je bilo ozbiljno, čak strogo.

Ninđa je strpljivo čekao. Ličnost tako komplikovana kao što je Sara Džejn Mek Dermot ponaša se po sopstvenim pravilima, jer za nju zakoni većine čovečanstva više ne važe.

Zato što je drukčija...

Kao i za ninđe, uostalom, jer i oni su drukčiji na svoj način.

— Slagala sam te maločas — počeo žena tiho — kada sam rekla da živim od novca dobi jenog za ranč. Moj otac jeste imao ranč, ali kada sam ga prodala i isplatila dugove, nije mi ostalo više od dve-tri hiljade dolara, Lesli...

— A toliko ti je, otprilike, bilo potrebno svake godine za održavanje takvog izgleda, zar ne?

Ona se gorko nasmeja.

— Da, više—manje toliko. Njujork je đavolski skup grad. Još jedna laž, naravno. Napustila sam Mobridž čim sam po

stala punoletna i radila kao foto-model u Njujorku. To mi je bilo zvanično zanimanje, ali...

— Ne moraš ulaziti u detalje, Sara Džejn. Tvoja gluma je dobra, ali mi, ninđe, imamo oči kao rendgenske aparate. Ni si ni tako neiskusna, ni tako inhibirana u ljubavi kao što si pokušala da mi pokažeš.

Žena klimnu glavom, krijući pogled.

— Otvorene karte su ipak bolje, zar ne? Bavila sam se svim i svačim, uglavnom koristeći svoju lepotu i ne shvatajući da je vek devojaka za zabavu u Njujorku veoma kratak. Srećom, na vreme sam shvatila da ono što imam u glavi vredi ipak mnogo više nego lepo telo...

— I pokušala da iskoristiš svoj talenat da dođeš do novca?

— Ko ovde kome čita misli? — nasmeja se Sara Džejn. — Ja tebi, ili ti meni?

— Nije potrebna telepatija da se to zaključuje. Pusti me da pogađam dalje: pokušala si najpre u Vol Stritu, je li tako?

— Ti si pravi đavo, proklet bio! Da, pokušala sam, ali nije išlo. Pre svega zato što tamo svi misle samo na jednu stvar i u toj džungli misli gotovo je nemoguće uhvatiti prave ideje za velike dobitke na berzi. Ne da mi je išlo loše,

razumeš, ali to nije bilo ono što sam želela.

— Verujem. Nije lako postati najbogatija žena na svetu.

Još jednom smeh, ali sada hladan, proračunat smeh žene koja ume da koristi i svoje te lo u poslovnim transakcijama.

— Onda sam zapitala sebe: »Sara Džejn, glupačo, rezonuješ kao da ne znaš gde se obrće najveća gomila para? I to gotovih para!«

— Droga.

— Da, droga. Samo u Njujorku godišnje se potroši najmanje pet stotina miliona dolara za tu robu. Pokušala sam da uđem u trag onim najvećim iznosima, ali nije išlo. Sve što sam uspela bilo je da dva ili tri puta izvučem nesesere sa po stotinak hiljada dolara iz zaključanih prostorija i iza zovem obračune među pripadnicima iste bande koji su optuživali jedni druge za nestanak novca — nasmeja se ona.

— Ni to nije loše, za početak.

Paleći novu cigaretu, Sara Džejn klimnu glavom.

— Onda mi se učinilo da sam konačno na tragu jedne ve like ribe i tako se dogodilo da sam pravo iz luksuznog njujorškog restorana stigla na aerodrom »Kenedi«, a zatim ovamo. Moja krupna riba, tip po imenu, Frenk Moreti, međutim, uskočio je direktno u avi

on za Karakas i umakao mi ispred nosa.

— Šteta. Ako je krenuo u Južnu Ameriku, onda je u pitanju sigurno velika pošiljka, vredna nekoliko miliona dolara.

— To sam i sama zaključila. Samo, Južna Amerika nije zdravo mesto za usamljene žene, bez obzira na to što neke od njih imaju izuzetne psihičke moći. A onda, osetila sam tebe u ovom gradu i odlučila da sebi potražim partnera. Partnera koji će umeti da me zaštiti ako neko otkrije na koji način nestaje lova iz njegovog dobro čuvanog sefa!

— **Kako** si me otkrila? Sara Džejn?

— Ne znam kako da objasnim taj osećaj... Vidiš, sa mo je tačke gledišta, svaki čovek oko sebe ima auru koja mi otkriva njegove misli i njegove namere; neke ličnosti su snažnije od drugih i to mi pomaže da ih lakše zapazim, dok ti... tvoja aura je najsnažnija od svih koje sam do sada sre la, Lesli!

— I šta si otkrila u njoj?

— Odlučnost, snagu, neuobičajenu hitrinu misli, znanja kakva može imati samo jedan nindža. Da, proučila sam sve što se može doznati o ninducuu pre nego što sam odlučila da ti se približim. U međuvremenu, osetila sam i nešto novo,

ono što sam nazvala oblacima koji prete sa zapada...

— Da, ninđe iz Japana. Tvoja moć doseže tako daleko?

— Ne uvek, ali njihova osećanja i misli bile su tako intenzivne da sam ih osetila čak sa druge strane okeana. Oni su užasni protivnici, Leslie!

Ninđa se osmehnu, iako je negde u njegovoj podsvesti ha ragei iznenada počeo da šalje prve signale upozorenja na opasnost kroz čitavo telo.

— Reci mi, Sara Džejn... šta sada osećaš?

— Sada?

Ona na trenutak sklopi oči, koncentrišući se. Kada ih je otvorila, u njima se video strah.

— Leslie! Ljudi... idu hodnikom i otvaraju sva vrata redom! Uskoro će biti ovde!

— Ko su oni?

— Oni... hotelski detektivi! Neprestano misle o tome šta će učiniti menadžer kad dozna da uznemiravaju goste!

— Imaju prilično dobar izgovor — osmehnu se Leslie, hitro navlačeći odeću. — Skloni se u spavaću sobu, Sara Džejn. Ovo neće dugo trajati...

Ona otvori usta, ali je oštar pokret Lesliejeve ruke spreči da progovori. Žurno je nestala kroz vrata spavaće sobe, dok je Leslie zauzimao mesto na kauču, puneći konjakom svoju čašu.

Neko energično zakuca na vrata apartmana i Leslie se osmehnu za sebe.

— Da? — reče glasno. — Ko je to?

— Hotelsko obezbeđenje, go spodine — začu se kroz vrata.

— Želeli bismo samo da vam postavimo nekoliko pitanja...

— Udite, vrata su otključana!

Čovek u uniformi oprezno otvori vrata levom rukom, dok mu je desna neodređeno lebde la, uz telo, spremna da ščepa pištolj skriven pod sakoom. Njegov pogled susrete se sa očima ninđe.

— Hej, Kas! — dobaci on preko ramena. — Mislím da je tvoj čovek ovde!

U žestrom naletu, debeljko gotovo oduva svog čoveka sa vrata. Pištolj je već bio u njegovoj ruci kada je, zadihan, za stao na sred prostori je.

— U redu, Bernacki, ili kako se već zoveš! — zabrunđa preteći pištoljem. — Da čujem, kakav si ono trik maločas izveo? I zašto?

— Trik? — Leslie se nevino osmehnu šireći ruke. — Nije to bio nikakav trik, mister. Ja... ovaj, to je prilično teško objasniti...

Iza debeljka, drugi čovek postaví spolja na vrata tablu sa natpisom »Ne uznemiravaj«, a onda ih zatvori i ostade naslo

njen leđima o njih, motreći po dozrivo prizor pred sobom.

— Dakle? — niz lice debelog Kasa slivao se znoj i on ga otre nervoznim pokretom slobodne ruke.

— Šta da kažem? Našao sam tu prokletu stvar, doneo je do vas, a onda mi je eksplodirala u ruci. Kad sam se probudio, našao sam se ovde i to je sve, do đavola!

— Ovo nije tvoj apartman, Bernacki. I laž je da si hotelski gost!

— Pa šta? Prokletstvo, ako imate nameru da na sva zvo-
na objavite u čijem sam apartmanu bio, ja ću...

— Ništa ti nećeš, Bernacki!
— zareža Kas, dižući pištolj.
— Digni polako ruke i priđi ovamo! Miler, pretresi ga!

Odvojivši se od vrata, Miler se isceri, oprezno obilazeći debeljka. Lesli poslušno stade pred stočić, dižući ruke nad glavu.

Dve ruke predoše po njego-
voj odeći.

— Čist je, Kas — reče drugi čovek okrećući se debeljku.
— Ja mislim...

Ma kako iskusan bio, čovek sa pištoljem u ruci jednostavno se mora opustiti kad mu kažu da je onaj kome preti oružjem potpuno nenaoružan.

To se dogodilo i debelom Kasu. Cereći se, on opusti mišiće

ruke sa pištoljem i ninda napade u tom trenutku.

Njegov skok iz mesta bio je tako munjevit da Kas stiže samo da raširi oči od iznenađenja pre nego što ga ivica dlana pogodi u vrat.

Obloga od sala nije pomogla i on se sruši poleđuške na pod, zatresavši nameštaj. Koprcao se za dah, nemoćan čak i da ispusti bolni krik kroz povređeni grkljan.

Odbijajući se kao lopta od njegovog tela, ninda načini salto u vazduhu i stvori se pred Milerom koji je dreknuo, pri-
noseći ruku oružju ispod pazuha, i pokušao da odskoči korak unazad, dalje od tog protivnika koji se kretao tako hitro da je jedva mogao da ga prati pogledom.

Dve čelične šake sklopiše se oko zglavka Milerove desne ruke u času kada su prsti tek do takli dršku pištolja; dočekavši se čvrsto na obe noge, ninda izvede jedan od jednostavnih džudo-zahvata koji odvoji Milerovo telo od poda i u dugom luku ga posla pravo prema zidu.

Tako brzo da nesrećni čovek ne stiže čak ni da ublaži udarac podignutim rukama. Glava mu uz tup tresak pogodi zid, i on se sruči na pod, nepomičan, u nesvestici koja će potrajati bar pola sata.

Kod vrata, Kas zakrklja na

podu, šumno uvlačeći vazduh kroz bolni grkljan. U dva duga koraka ninda se stvori pred njim i udarcem noge u slepo-očnicu oslobodi debeljka muka.

Bar na neko vreme. I on i Miler moraće najpre u posetu hotelskoj apoteci kada dođu se bi; a razmena iskustva o glavobolji dobro će im doći dok budu zajednički pokušavali da se oporave...

— Sara Džejn! — pozva ninda tiho. — Sve je u redu, možeš izaći!

Ona se pomoli na vratima, lica blede od straha. Ipak, sa da je bila potpuno obučena, u onaj isti plavi kostim koji je nosila na aerodromu.

— Da li... da li su... mrtvi?

— Ne, nisu mrtvi. Ne ubijam ljude koji samo rade svoj posao, Sara Džejn.

— Moraš otići odmah! Brzo... kada dođu sebi, oni će...

— I ti moraš odavde.

— Ja? Ali...

— Ako ostaneš, moraćeš da odgovaraš na svu silu neugodnih pitanja, Sara Džejn! Koliko ti vremena treba da se spreliš?

— Ne mnogo... Uh, ostaviću odeću ovde, do đavola s njom! Zar je stvar odista tako hitna? Mislim, oni ne izgledaju kao da će se uskoro osvestiti?

— Zaboravljaš na njihove

kolege koje su verovatno propratile ovaj obračun na svojim ekranima. Požurimo pre nego što blokiraju izlaze iz hotela!

Ugrizavši se za usnu, žena klimnu glavom i nestade u spaćuću sobu. Pojavila se ponovo svega tridesetak sekundi kasnije, sa velikom tašnom u ruci.

Ninda je virio kroz odškrinuta vrata u hodnik, dajući joj rukom znak da može da krene. Oboje su čekali dok su čekali lift, svesni da ih sigurno prate televizijske kamere.

Lice liftboja bilo je ravno-dušno, kao i lica osoba koje su zatekli u kabini lifta. Kako je ninda i računao, proći će bar nekoliko minuta pre nego što služba hotelskog obezbeđenja učini nešto odista efikasno u pokušaju da im spreči bekstvo.

Izašli su na prvom spratu i Leslie za ruku povuče ženu za sobom prema kafe-baru na kraju hodnika. Strčali su niz stepenice bara u prizemlje i Leslie se jednim pogledom uveri da na velikim staklenim vratima još nema ljudi u uniformi hotelskog obezbeđenja.

Prolaz na ulicu je bio čist, dakle. Međutim...

On oseti kako mu se nokti žene iznenada zarivaju u dlan.

— Les! — prošaputa Sara Džejn.

— Šta je bilo?

— Oni su u blizini! Japan-
ci!

*

* *

Zastavši na trotoaru ispred kafe-bara, Lesli nežno obgrli ženu oko ramena, pretražujući pogledom okolinu.

Sa ovog mesta ne može videti parkirano »valijanta«, a njihova zaseda svakako će biti negde u blizini kola.

Međutim, ako su već neka-ko otkrili da je on u hotelu, jedan od njih motriće i na ovaj izlaz. Nijedan ninda ne bi dopustio sebi da previdi tako elementaran potez.

Uostalom, haragei mu već daje do znanja da ga neko drži na oku. Što duže stoji ovde, nepomičan, to su veći izgledi da odnekud iz gomile ljudi i automobila na ulici dopre smrtonosni hitac...

Ne sme poslušati prvi impuls i krenuti na jednu ili drugu stranu ulice; ninde računaju sa takvim impulsima ljudi koje čekaju u zasedi i može biti potpuno siguran da će ga neko sačekati, ma za koju se stranu opredelio.

Međutim, na njegovoj strani je moćno oružje o kojem protivnici i ne sanjaju...

Sara Džejn Mek Dermot.

— Bez panike — reče mirno, shvativši da žena drhti čitavim telom. — Pokušaj da se kon-

centrišeš na njih, Sara Džejn, i odrediš gde se nalaze. Osećaš li ih?

— Da... njihove misli su kao... olovni oblak...

— Sa koje strane dopiru, možeš li to da odrediš?

Ona neodređeno mahnu levom rukom.

— Tamo... negde gore... ili ne... čekaj malo!

Gore?

Uostalom, zašto da ne? Sa jednog od prozora zgrade na drugoj strani ulice, ili njenog ravnog krova, japanske ninde imaće dobar pregled zbivanja i priliku da upute smrtonosan hitac nekim od oružja koje ubija na daljinu...

Ipak, sva trojica neće biti tu. Jedan je, onda, na jednoj, a drugi na drugoj strani ulice.

Lesli tihim glasom ponovi svoje zaključke Sari Džejn i ona klimnu glavom.

— Da... moglo bi da bude tako, Lesli. Šta ćemo učiniti?

— Još ništa. Neka oni načine prvi potez...

Svi koji čekaju u zasedi moraju se boriti i sa sopstvenim, nestrpljenjem, kao prvim protivnikom. Ninde su, istina, obučeni da se obuzdavaju, ali ova trojica su još na aerodromu pokazali da njihova škola nije jedna od onih koja pitomce dovodi do veštine bliske savršenstvu, slične veštini ko-

ju je sensei Tanaka ulio u mlađeg Amerikanca...

Može se dogoditi da ih njihovo nestrpljenje navede na preuranjeni napad i time Leslieju dâ priliku da se protiv-udarom oslobodi jednog protivnika, čineći tako situaciju mnogo jednostavnijom za sebe.

— Les... jedan od njih nas vidi — prošaputa Sara Džejn privijajući se uz njega.

— Drži se prirodno — upozori je ninda, pretražujući pogledom fasadu zgrade na drugoj strani ulice. — On može primetiti tvoj strah i shvatiti da znamo za zasedu, a to bi bilo opasno!

Dotakao je hitro usnama njen obraz kako bi sve to ličilo na ljubavnu scenu, a onda je odvojio od sebe.

Njegov plan bio je gotov...

— Prići ćemo kolovozu, kao da želimo da zaustavimo taksireće mirno. — To će ih možda navesti da započnu napad, iako još nismo tamo gde bi oni želeli da budemo. Čim osetiš prvi znak opasnosti, baci se na tle i ostani dole, ma šta se događalo. O kej?

Ona klimnu glavom, stežući zubima usnu. Ruka joj je drhtala, pokazujući da još uvek nema dovoljno nerava za onako krupne poduhvate o kakvim je sanjala.

Koračajući prema kolovozu, ninda pokuša da se stavi u po-

ložaj čoveka koji ga, još uvek neprimećen, vreba sa visine.

On ne bi napao na njegovom mestu. Pre svega zato da ne ugrozi živote prolaznika. Ninda iz Japana, međutim, neće imati takvih skrupula.

Sa svakim novim korakom haragei je pojačavao svoje signale u podsvesti ninde i on ispuni pluća vazduhom, obogaćujući krv kiseonikom. U narednih nekoliko minuta biće mu potrebna sva energija njegovog tela i puna koncentracija. Što više kiseonika u krvi, utoliko će mu i mozak i refleksi i mišići delovati hitrije i sa većom koordinacijom, a to je jedno od jednostavnih objašnjenja činjenica što su ninde tako opasni protivnici...

Koordinacija. Ono u čemu je jedan čovek uvek u prednosti nad većim brojem protivnika, ma koliko oni bili uvežbani da deluju zajedno.

Zastavši na ivici trotoara, Sara Džejn podiže ruku. Odlučni trenuci su stizali i Leslie na sve mišiće svog tela.

Izenada...

Oboje su u istom trenutku shvatili da opasnost dolazi; bio je to osećaj kao da ih je iznenada ošinuo bič sačinjen od čiste mržnje.

Žena vrisnu, zaboravljajući na Lesliejevo upozorenje. Od skačući u stranu, on je odgur- nu rukom od sebe; njegove oči

bile su prikovane na otvoreni prozor prvog sprata zgrade na drugoj strani ulice, pravougaoni otvor koji je u ovom času podsećao na tamna vrata pakla iz kojih će izaći smrt.

Nisko, zdepasto telo Japanca videlo se samo do pojasa, ali su njegove ruke radile sa hitri nom uobičajenom za ninde; jedna za drugom, dve strele su zašistale kroz vazduh, ciljajući Leslijevo telo.

Znao je da će ga obe mimoići, još od trenutka kada je osetio opasnost i odskočio u stranu. Trotoar iza njega, međutim, prepun je sveta i te strele prosto **moraju** nekoga pogoditi!

Ima još samo desetinu seku nde da nešto učini, a to je...

Šuriken zablista u njegovoj ruci. Samo na trenutak, da bi se odmah potom ustremio prema dvema vitkim i pravim zmijama koje su bile spremne da zariju otrovne zube u meko ljudsko meso...

Obrćući se u vazduhu, na način koji čak ni svaki ninda ne poznaje, šestokraka zvezda podsećala je na blistavu kružnu testeru; u sudaru s njom, drške strele od tvrdog drveta nisu imale nikakve izgleda...

Čelični vrhovi zazveketaše po asfaltu; osvrnuvši se hitro u skoku da bi proverio pretili mu opasnost i sa neke druge strane, Lesli se dočepa vitkog

telegrafskog stuba, znajući da je siguran zaklon jedini način da strelca na prozoru spreči da ponovo napadne.

»Ako je mudar«, pomisli, proveravajući pogledom da li je sa Sarom Džejn sve u redu, »sada će shvatiti da od napada nema ništa i pobeći oдавde... do sledeće prilike. Ali, kako nije...«

Ne, nindi iz Japana suviše se žurilo da stekne slavu onoga koji je konačno skinuo lja gu sa svete veštine ninducia. Umesto da se ukloni, on je sa novom strelom na tetivi vrebao trenutak kada će njegova žrtva izaći iz zaklona.

Obuhvativši betonski stub rukama i nogama, Lesli je brzinom munje napredovao uz njega. Svud unaokolo, ljudi su stajali, buljeći u njega otvoreni h usta, privučeni trenutak ra nije krikom Sare Džejn i pokretom kojim je Lesli odgurnuo na tle. Niko od njih još nije shvatao kakva im opasnost pretili; vrlo verovatno niko nije obratio pažnju na strele koje su doletele sa druge strane ulice.

Stigavši do samog vrha, do pod žice koje su mirno zujale, Lesli baci pogled iza stuba.

Jedna strela je letela prema njemu i on trže glavu unazad. To je trenutak koji je vrebao, razlog zbog kojeg se i odlučio na ovaj akrobatski pokušaj!

Odbacujući se stopalima od stuba, on polete u stranu, paralelno sa tlom, na visini od gotovo dvadeset stopa.

Drugi šuriken bio mu je u šaci i on ga zavitla u trenutku kada silina zamaha njegovog skoka i sila zemljine teže dostigoše onaj kratki trenutak ravnoteže u kojem telo kao da okleva da se ponovo spusti na trag na tle.

Bez obzira na to, hitac je bio savršeno usmeren, tačno u sredinu grudi čoveka u odeći zaštitne boje koji je već ponovo zatezao luk, uveren da će pogoditi čim noge njegove žrtve ponovo dotaknu asfalt.

Nije bilo vremena da naglim trzajem izbegne pogodak oštre šestokrake zvezde; jedino što je mogao učiniti bilo je da na putanju šurikena poturi debelo drvo svog luka i ponada se da će ono toliko usporiti leteće oružje da njegova energija više neće biti dovoljna da ga ubije!

Uz glasan prasak drvo luka popusti, otvarajući prolaz čeličnoj zvezdi; ruke Japanca međutim, tako su ga čvrsto držale da se deo energije prenese i na njih, izbacujući ga iz ravnoteže i gurajući njegovo telo unazad.

Padajući prema tlu, Leslie vide kako se blešteća šestokraka zvezda zarija u grudi Japanca i tu ostaje, bacajući ga una-

zad, van njegovog vidnog polja.

»Momak je đavolski srećan«, pomisli u času kad mu stopala meko dotakoše tle. »Ovoga puta se izvukao... ali sledeći put...«

Iscerivši se licima oko sebe, on grubo ščepa ženu za ruku i podiže je sa trotoara, vučući je za sobom preko ulice. Čak i ako se Japanac na prozoru prvog sprata dovoljno oporavi da pokuša novi napad, oni će za to vreme biti u mrtvom uglu, pod samom zgradom. S malo sreće, on će stići do prvog sprata pre nego što mu umakne na zadnji izlaz...

Sara Džejn još jednom vrisnu, negde oko polovine ulice; buljeći u kola koja su se ustremila na njih, ali je ninda, kao i uvek, savršeno procenio njihovu brzinu i reakcije vozača. Bili su na drugoj strani ulice, bezbedni, kada je on na gazio na kočnicu, izazivajući čitav koncert škripanja guma, uz poneki tresak lima koji protestuje pod jakim udarcem.

— Ostani tu, uza zid! — dobaci Leslie ispuštajući ruku žene. Ulazna vrata zgrade zjapila su pred njim, i on prolete kroz njih kao vihor, odbacujući jedno krilo u stranu uz tresak razbijenog stakla.

Preskakao je po četiri stepenice odjednom, osluškujući šumove sa sprata iznad sebe.

Tišina... ako je japanski ninda i izašao u hodnik, on će paziti da bude veoma tih.

Haragei će ga upozoriti ako ga ponovo vreba opasnost; ne smanjujući brzinu, on ulete u hodnik prvog sprata i priljubi se uza zid.

Vrata stana iz kojeg ga je Japanac napao zjapila su, širom otvorena. Na drugom kraju hodnika vetar je lagano njihao jedno otvoreno krilo.

Haragei je ćutao. Ranjeni ninda oporavio se mnogo brže nego što je Leslie očekivao i umakao mu kroz prozor na drugoj strani hodnika.

Ne, sada neće krenuti za njim. Ranjena zver uvek je dvostruko opasnija...

»Biće vremena za novi susret«, obeća on u sebi. »A onda...«

Međutim...

Miris krvi osećao se u hodniku. Previše jak za onu neveliku ranu u grudima protivnika.

Znao je šta se dogodilo, još pre nego što je kroz otvorena vrata stupio u mali, jednostavno uređen stan...

Životi drugih ljudi za ninde iz škole Meidži ne znače ništa. Pre nego što je prišao prozoru, Japanac je hladnokrvno po bio sve koji su mu se našli na putu, ostavljajući mrtva tela u lokvama krvi na jeftinom tepihu.

Kao što čovek nemarno zgaзи bubu koja bi mu mogla zasmetati u onome što smer...

— Samo što ovo nisu bile bube, nepoznati ubice — promrmlja Leslie na japanskom, kao da ga Japanac može čuti. »Krv ove žene i njene dece je skupa, užasno skupa... ali ćeš ti to doznati tek kada dođe čas da je platiš!«

*

* *

Napolju, na ulici, već se stvorila prava zbrka i na kolovozu i na trotoaru sa druge strane. Dugi niz zaustavljenih vozila zauzimao je već gotovo pola milja ulice, a sa svih strana čule su se glasne psovke i sirene nestrpljivih vozača.

— Idemo — reče ninda tiho, hvatajući ponovo Saru Džejn za ruku. — Šta kaže tvojoj radar sada?

— Moj radar? — nasmeši se ona blede. — Bojim se da nema mnogo koristi od njega u ovoj gomili uzrujanih ljudi. Ali, oni se udaljavaju, to je poslednja pouzdana impresija koju sam stekla.

— To sam i očekivao — klimnu ninda glavom. — Kad su shvatili da njihov prijatelj neće uspeti, i ona dvojica su se povukla, čekajući povoljniju priliku. Nisi se povredila malo čas, kad sam te gurnuo?

— Ne — ona baci pogled niz

sebe. — Malo sam se isprijala, to je sve. Kuda sad idemo, Leslie?

— Tamo gde nas neće ponovo ovaako lako naći.

— Kod tvojih prijatelja?

— Ne, kod njih ne. Pridošlice iz Japana bez sumnje su povezane sa svojim zemljacima u gradu koji su i do sada pratili nas troje. Jakuza deluje i sa ove strane okeana, Sara Džejn. Postoji jedno mesto za koje oni još ne znaju, pošto ga veoma retko koristim. Odnosno, bar se nadam da ne znaju...

Pre nego što je otvorio vrata »valijanta«, ninda pažljivo obide kola. U svojoj karijeri video je već previše vozila koje je nevini obrtaj ključa pretvorio u vatrenu loptu, da bi zanemario i takvu mogućnost.

— Šta nije u redu?

Ninda se osmehnu.

— Sve je u redu — odgovori otvarajući vrata. — Ovoga puta.

— Eksploziv?

— I ta mogućnost postoji, zar ne? Oni ne biraju sredstva da me unište.

— Ali zašto, Leslie? Šta si im učinio?

— Dugačka priča! — nasmeja se ninda, paleći motor. — Veži pojas, Sara Džejn; može se dogoditi da ponovo bude malo vratolomne vožnje.

— Ponovo?

— Da. Maločas, kad sam dolazio do tebe, policija je imala puno razloga da zapamti ova kola. Otkako imaju kamere na velikim raskrsnicama i kompjutere koji im javljaju da se pojavilo neko od voliza koja traže, postoje veliki izgledi da obnove poteru čim me ugledaju.

Oči žene zasijaše.

— Nisam posebno hrabra, to si svakako već primetio. Među tim, ako u ičemu uživam, onda je to brza vožnja... ne znam zašto!

Da li je policijski kompjuter bio preopterećen, ili nijedna televizijska kamera nije uhvatila broj »valijanta«, tek njih dvoje su se pola sata kasnije našli na šćkoj traci auto-puta prema jugu.

— Koliko daleko idemo?

Ninda je osmatrao stene na desnoj strani koje su odvajale auto-put od okeana.

— Još malo — reče.

Milju-dve dalje, »valijant« pređe u krajnju desnu traku, a zatim i na odvojak prema Santa Klari, jednom od gotovo zaobravljanih ribarskih sela na obali.

— Santa Klara? Kakvo je to mesto, Leslie?

— Red kamenih kuća uz obalu, mala luka za ribarske čamce, benzinska pumpa i jedna prodavnica. To je Santa Klara. Ništa zanimljivo.

— U tako malom mestu lako će nas pronaći, Les! Ja mislim...

— A ko kaže da idemo do Santa Klare?

Pre nego što je žena stigla da postavi novo pitanje, prednji točkovi »valijanta« skližuše preko ivice drumu od makadama i kola s lakoćom probiše zid od žilavog, bodljikavog žbunja koje prekriva čitav ovaj deo kalifornijske obale.

Žena lako kriknu, ali se odmah potom nasmija, jer je pód točkovima kola ponovo bila vrlo uska vijugava staza, ne vidljiva sa puta kojim su se do maločas vozili. Iza njih, elastično žbunje se odmah uspravilo, zatvarajući tako prolaz na stazu, nepoznatu verovatno i najstarijim stanovnicima Santa Klare.

— Dobro skrovište — reče. — Sta ima tamo na obali, neka pećina?

— Ne, obična mala vila. Do pašće ti se. Neugodan je jedino prilaz; moraš znati da sama nećeš moći da se vratiš ko lima, samo pešice.

— Ja dobro vozim — malo uvređeno reče žena. — U čemu je problem ako vozim polako i oprezno?

— Problem je što ni to nije dovoljno. Pazi...

Smanjujući brzinu, »valijant« izbi iz žbunja na otvorenu,

stenovitu obalu. Površina okeana ovde je bila u podnožju litice visoke bar stotinu pedeset stopa i žena priguši uzvik iznenađenja kad kola skretoše putanjom usečenom u živi kamen tako da su spoljni točkovi išli samom ivicom provalije.

— Uh! — reče tiho. — Sad znam šta si mislio, Lesli...

— Ovo nije još ništa — nasmija se ninda. — Vidiš, vozim skoro četrdeset na sat. Sačekaj da počnu serpentine...

Stežući obema rukama pojas, bledeg lica, žena je zurila kroz vetrobran dok su kola oprezno ulazila u prvu krivinu, oštru kao lakat.

Činilo se da čitav prednji deo »valijanta« lebdi nad ponorom i Sara Džejn glasno oda hnu kad se kola ispraviše, nastavljajući sporo napredovanje uskom stenovitom stazom.

— Ima li još ovakvih mesta? — upita vrlo tiho, kao da se plaši da će njen glas poremetiti ravnotežu vozila.

— Još samo jedno. Malo ga dnije od ovog.

— Gadnije? Uhhh...

Hladnokrvno se smeškajući, Lesli malo uspori pred novom krivinom.

— Ne! prošaputa Sara Džejn. — Ne... to je nemoguće!

Savršeno kontrolišući kretanje kola, potpuno mirnog lica, Lesli je oprezno pritiskivao kočnicu, dopuštajući da samo

sila inercije lagano pomera na pred masivnog »valijanta«.

— Nema razloga za strah — reče običnim tonom, kao da se de u nekom salonu, uz čašu pića. — Merio sam pre nego što sam prošao prvi put ovuda; spoljni točkovi prolaze čitava dva palca od ivice staze!

— Dva palca? ČITAVA dva palca? Pa to je... to je...

Veselo se nasmešivši, ninda dodade gas i kola jurnuše malo brže pravim, strmim delom putića koji se sada spuštao prema površini okeana.

Opustivši se u sedištu, Sara Džejn obrisa znoj sa čela.

— Čoveče — reče slabašnim glasom. — Čoveče, idući put ovamo dolazim samo pešice... i to četvoronoške! Šta radiš kad ovuda treba da prođeš noću, do đavola?

— Ništa naročito — sleže Lesli ramenima. — A u čemu je razlika?

Sara Džejn samo prevrte oči ma, vrteći glavom. Njenu pažnju, međutim, već je privlačio pogled koji se otvarao pred njom.

Ispod stene koja se preteći nadnosila nad usku zaravan, ona ugleda ljupku kućicu od drveta, potpuno obraslu puza-vicama i odvojenju od obale gustom živicom koja je zaklanjala od pogleda sa okeana do čije površine ovde nije bilo više od tridesetak stopa. Zaista,

čak i napažljiviji posmatrači mogli su prolaziti ivicom litice iznad njihovih glava, ili plo-viti u čamcu ispod njih, a da i ne naslute kako bi se u ovom divljem predelu moglo nalaziti nečije skrovište.

— Divno mesto — reče tiho. — Sad odista verujem da nas niko ne može naći...

— Sem neko ko ima talenat sličan tvom, Sara Džejn.

— Izgledi za to su odista mali — uzdahnu žena. — Za sve ove godine nijednom nisam naišla na nekog sličnog meni, Lesli...

Klizeći sve sporije stazom, »valijant« se konačno zaustavi uz bočni zid kućice, zauzima-jući gotovo čitav slobodni prostor od ivice stene.

Sara Džejn oprezno izađe, kao da se ponor još uvek nalazi na korak od nje.

— Da, zaista je lepo. Unutra je samo jedna prostorija?

— Jedna velika, sa kuhinjom u uglu odvojenom zavesom. Kupatilo je druga prostorija. Sasvim dovoljno za usamljenje.

— Ili usamljeni par.

Glas žene bio je ponovo tih, promukao, ali je pogled koji je dobacila nindi bio pun izazivanja.

Osmehnuvši se bez reči, on otvori vrata kućice i oni se na-đoše u nevelikoj prostoriji čiji je pod bio pokriven jednim od

onih mekih prekrivača koje ta ko lepo izrađuju Navaho Indijanci. Sličnim pokrivačem bio je ukrašen i krevet u uglu, sem stola sa tri stolice i ormana u uglu to je bio jedini namještaj u kućici.

— Kupatilo je tamo — pokazala Lesli glavom vrata na drugoj strani prostorije. — Bojim se da voda neće biti uvek jako topla, jer za grejanje koristim isključivo sunčanu energiju iz elemenata postavljenih na krovu.

— To ću nekako podneti — sleže žena ramenima. — Zapravo... posle sveg onog znojenja u kolima, tuš bi mi dobro došao...

— Samo izvoli. Ja ću za to vreme pripremiti nešto za jelo.

Ninđa nestade iza zavese koja je odvajala kuhinju od ostalog dela kuće, a Sara Džejn još nekoliko trenutaka ostade nasred prostorije, zamišljeno gledajući za njim.

Osmehnuvši se za sebe, ona hitro počela da se svlači, nervozno trzajući zlatni lančić koji joj se zakačio za gaćice. Potpuno naga, nestala je u kupatilu, odakle trenutak kasnije dopre šum vode.

To kao da je bio znak za Leslija da se pojavi iz kuhinje. Oslušnuvši, on dohvati torbicu žene nemarno bačenu na sto i počela da je pretresa, hitrim, većim pokretima.

Trajalo je to svega tridesetak sekundi, posle čega on vrati torbicu na ono isto mesto odakle je i podigao i bez žurbe se vrati u kuhinju.

Nekoliko minuta kasnije, Sara Džejn izađe iz kupatila, podignute kose i tela obavijenog velikim šarenim peškirom.

— Hej! — doviknu spuštajući se na stolicu i dohvatajući svoju tašnu. — Šta je sa tim jelom, partneru?

— Gotovo je.

Lesli je izlazio iz kuhinje, sa sendvičima na velikom poslužavniku i dve konzerve piva u ruci. Zapalivši cigaretu, Sara Džejn ga je zamišljeno pogledala kroz gust oblak dima.

— Ti i ona mala Japanka ni ste u braku? — upita.

— Ne, nismo. Pivo?

— Može. Koja je to marka?

— Iz Australije. Žao mi je, to je jedino što se našlo u frižideru; jedina vrsta koju pije moj prijatelj, Tabasko Pit.

— O, da, onaj plavi grmalj. Bio je s tobom na aerodromu, je li tako?

— Da, to je Tabasko Pit — klimnu ninđa glavom. — Dragocen pomoćnik u onome čime se bavim...

Ugasivši nervoznim pokretom cigaretu, žena počela da jede sendvič, zalivajući ga dugim gutljajima piva.

— Dobro piće — reče punim ustima. — Jako...

— Pit ne pije žestoka pića, a ostale vrste piva preslabe su za njega.

— A šta pije tvoja ljubavnica?

Lesli se glasno nasmeja.

— Opet se vraćaš na Sumiko, Sara Džejn... Pošto vidim da te ona najviše zanima, reći ću ti sve: volim je, i ona voli mene.

— I to je sve?

— Zar je to malo?

— Ne — žena odmahnu glavom. — To nije malo... ti je nikada ne bi ostavio, Lesli?

— Nikada.

— Čak... čak ni zbog nekoga kao što sam ja...?

On položi ruku na njenu golu mišicu, naginjući se preko stola.

— Ne želim da te lažem, Sara Džejn — reče tiho. — Ti si divna žena i sa tobom mi je bilo odista lepo. Ipak, Sumiko je ona koju volim.

Zabacivši kosu unazad, Sara Džejn se gorko osmehnu.

— To ti je moja prokleta sreća! — reče. — Kad god na letim na nekog zgodnog muškarca, neka druga dama ga je već šćepala pre mene!

— Pretpostavljam da je tebi bilo prilično teško da se zaljubiš?

— Đavolski teško! — žena nastavi da žvaće. — Kako možeš da se zaljubiš u tipa čije misli čitaš kao otvorenu knji-

gu, do đavola. Jednom je jedna budala čitav sat pričala o savremenom slikarstvu, a sve vreme mu je u glavi bilo pitanje da li ću da legnem sa njim.

— I na kraju ga nije izgavorio? — nasmeja se Lesli.

— Jeste. Posle pola flaše viskija, kada je skupio hrabrost. Otreznio se odmah, čim sam mu rekla cenu te usluge, ha-ha-ha!

Neko vreme su cutali, jedući. Po navici, ninda je osluškivao zvukove spolja, ali sem umirujućeg šuma talasa u podnožju litice nije se čulo ništa drugo.

— Dakle, ortak? — upita žena brišući nadlanicom usta od pene. — Ili možda ne smem da te nazivam »ortak«?

— Vraćamo se na tvoj plan da postaneš najbogatija žena na svetu? Ako tvoj talenat za telepatiju išta vredi, do sada si već morala znati da ne mogu prihvatiti takvu ponudu, Sara Džejn!

— Da, znala sam — reče ona rezignirano. — Ti si prokleti svetac, Lesli Eldridže! Iako sam na trenutak pomislila drukčije, posle one seanse u hotelu...

— Nisam svetac, Sara Džejn. Ali verujem u nešto što se naziva pravda. To što ti želiš je loše; bez obzira što imaš nameru da otmeš novac onima

koji su ga stekli na nepošten način.

— Čega, do đavola, ima lošeg u tome što želim novac? Kao da ga ti ne želiš?

— Da, ali samo kao sredstvo za ono što želim da postignem. Novac, sam po sebi, nije mi cilj.

— O kej, o kej! Ni meni novac nije cilj, već sve one lepe stvari koje se za novac mogu kupiti, Lesli!

— Nije u pitanju novac, Sara Džejn. Tvoji motivi nisu čisti.

— Ohhh!

Rezignirano zatresavši glavom, žena okrete glavu od nje ga. Čutali su dugo, gotovo punih pet minuta.

— Ti bi mogla biti dragocen pomoćnik u onome što već činim sa svojim prijateljima, Sara Džejn...

— Ha!

Prezriv pogled. Sara Džejn Mek Dermot ne zna šta znači reč altruizam...

— Ja bih samo smetala u vašoj već dobro uhodanoj ekipi, Lesli — reče malo pomirljivije, kao da želi da ublaži pokazani prezir. I šta bih, do đavola, mogla da radim, sem da spavam sa tim plavim grmaljem, kad ti već imaš tvoju Japanku...

— Nije tako, Sara Džejn. Te lepatija i telekineza su stvari

koje nam mogu dobro doći... ponekad...

— Da, ponekad... A onda, meni tvoja borba nije jasna, Lesli. Svet je ovakav kakav jeste, proklet bio, i nikakvi ga naponi ne mogu izmeniti! Ono što ti činiš isto je kao da bacaš kamenje u okean. Prsne malo vode, krugovi se rašire po vodi, a onda — kao da se ništa nije ni dogodilo!

— Ako tako misliš, onda odista ne vredi da produžujemo ovaj razgovor, Sara Džejn.

Lesli ustade i osvrte se oko sebe.

— Mislim da ćeš moći ovde da se snađeš dok se ne vratim — reče. — Ako se nešto dogodi, u onom ormanu je mi nijaturna radio-stanica. Uključena je; dovoljno je da pritisneš taster mikrofona i govoriš.

— Ko će me čuti?

Ninđa se osmehnu.

— Sumiko, najverovatnije. Neka ti to ne smeta; ona će uskoro doznati od mene ko si ti i gde se nalaziš.

— U redu, u redu — umorno reče žena, odmahnuvši rukom. — Nećeš me ostaviti ovde predugo, Lesli?

— Ne, neću. Vratću se, možda, još pre jutra.

Bio je već na vratima kada ga zaustavi tihi poziv.

Okrenuo se i video da peš-

kir leži na podu, između njenih raširenih nogu.

— Dođi — reče Sara Džejn glasom promuklim od želje. — Do đavola, to što nećemo biti partneri ne znači da se ne možemo opet malo poigrati u krevetu, a?

*
* *

Sara Džejn sačeka da se zvuk motora »valijanta« izgubi u daljini, a onda se leno uspravi na postelji, protežući umorne udove.

— Čoveče! — reče glasno, za sebe. — Čoveče, šta sve taj momak ume da uradi!

Sa cigaretom u zubima odšetala je do kupatila i vratila se nekoliko minuta kasnije, sa kapljicama vode po koži. U kući je bilo toplo, čak zagušljivo, jer su kosi zraci zalazećeg sunca prodirali pravo kroz prozor.

Gledala je neko vreme napolje, a onda izađe i nasloni se o dovratnik, sužavajući oči da joj sunce ne smeta. Popušila je cigaretu u istom položaju, naizgled nepomična, ali da je nekog bilo u blizini, sva kako bi primetio kako joj vitki prsti učestano drhte dok steže cigaretu.

Odbacila je opušak u travu, posmatrala nekoliko trenutaka kako se dim diže uvis, a onda bosonoga krenula preko uskog

pojasa trave do živice na samoj ivici obronka.

Njeno nago telo nekoliko se puta streslo, ali je to moglo biti i od sve svežijeg vetra koji je sada, pred sam zalazak sunca, duvao sa okeana.

Bio je to, međutim, samo spoljni znak užasne borbe koja se odvijala u tom lepom ženskom telu. Borbe koja neće trajati još dugo, jer čak ni ona sama nije sumnjala u njen ishod.

— Oh, do đavola! — zacvile ona iznenada, grabeći rukama trnovito žbunje. — Do đavola... do đavola... do đavola!

Okrenula se i pošla prema kući, ali su joj oči bile sklopljene tako da je nekoliko puta posrnula na neravninama u travi. Ispod čvrsto stisnutih kapaka tekle su teške mutne suze, slivale se niz obraze i nečujno kapale u travu. Iskeženim zubima čvrsto je stezala usnu, kao da se bori sa krikom koji joj napinje grudi.

Zastala je ponovo na vratima, osvrćući se oko sebe, sada već neskriveno drhteći. Ni je joj moglo biti hladno, jer joj je čitavo telo sada bilo pokriveno krupnim kapima znoja.

Još jednom se vratila iz kuće sa upaljenom cigaretom, ali je zgužvala i bacila od sebe čim je povukla nekoliko dimova.

Lice joj se grčilo, iz grla neprestano dopiralo rezanje.

— Dođite već jednom, kućkino sinovi! — procedi kroz stisnute zube. — Dođite, dođite, dođite! Ne mogu više!

Još nekoliko puta, sve glasnije jecajući, prešla je, posrćući, rastojanje između vrata i ivice stene, besciljno se vrteći u sve užem krugu, kao ranjena životinja, a onda...

Njih trojica iznenada su iskrsli, tu, nasred travnjaka, kao da su se sve do ovog trenutka skrivali prerušeni u vlati trave i korov, a onda odjednom skinuli maske.

Žena opet zajeca, da li od straha ili od iznenađenja, odskočivši unazad, do samog drvenog zida kućice još toplog od sunca čija je crvena kugla upravo dodirivala površinu okeana, bacajući po njoj dug odsjaj boje krvi.

Stajali su nepomični, gledali je upalim kosim očima na licima mrke boje. Potpuno ravnodušnim licima koje prizor lepe gole žene ne može ni da iznenadi ni da uzbuđi.

Ona se seti onoga što je rekao Leslie. »Mašine za ubijanje«.

Da, ninde su mašine za ubijanje. A sa mašinama čovek ne može pregovarati, pozivajući se na moral ili više ciljeve. Ako želiš da mašina nešto učini za tebe, onda joj moraš

i dati ono što zahteva da bi uopšte mogla da obavi svoj zadatak...

Ipak, po nečemu se njih trojica razlikuju od mašina.

Suptilni, jedva primetni tragovi bola na svakom od tri lica, malo ukočena tela. Ništa od toga ona ne bi primetila, naravno, da joj telepatija nije prenela bol iz njihovih mozгова, bez obzira na sav onaj napor uložen u pokušaj da se bol maskira i eliminiše.

Sad, kada zna sve o njima, možda može pokušati da utiče na tok njihovih misli, iako joj se čini da je to ravno pokušaju da raširenim rukama zaustavi tok i vertikalni pad Nijagarinih vodopada...

Ona napreže svu svoju psihičku snagu, grčeći lice, stežući prste u pesnice, ispravljajući se tako da joj dojke odskoče vrhovima naviše, napijući kičmu u moćni luk.

Ne!

— Ohhh...

— Prokleti bili — stenje žena, pridržavajući se rukama za zid, jer je snaga izdala odjednom, kao kad pukne prenapeti drveni luk. — Prokleti bili!

Gospode bože, oni...

Oni se smeju!

Najpre tiho, grlenim smehom, a onda sve glasnije, prodornije, smehom koji se odbija od kamenog zida i vraća po

novo do njenih ušiju kao karikatura ljudskog glasa, karikatura poruge i zato možda još strašnija i odvratnija.

— Ne smejte se, prokleta žuta kopiladi! Ne smejte se, čujete li?

Trojica japanskih nindži joj prilaze lagano, bez žurbe. Posle bola i smeha, ona u njihovim kosim očima otkriva i treće osećanje.

Požudu.

U njenim udovima nema više snage i Sara Džejn klonu na kolena iako joj onaj poslednji tračak razuma govori da upravo pred njima ne sme pokazivati ni najmanji znak slabosti jer oni umeju da poštuju jedino snažnije, okrutnije i smelije od sebe.

— Reci mi, Mek Dermot — kaže onaj jedini koji govori engleski — šta ti je odgovorio američki ninda?

— Nije... nije pristao... Rekla sam vam da neće pristati, prokletstvo!

Opet tih, grleni smeh. Ona druga dvojica, ako ne govore engleski, onda bar ponešto razumeju. Kućkini sinovi...

— Znali smo da neće pristati. Uostalom, to više nije bitno. Učinila si za nas gotovo sve što si mogla, Mek Dermot.

Te reči zvuče zloslutno i ona se trza, ali njen mozak više

ne može da razmišlja razložno.

— Daj mi ga, Ivata — kaže promuklo. — Daj mi... po ludeću!

— Ti si jaka žena. Možeš još da izdržiš!

— Daj mi ga, ti pseto! Daj ga... kopile! Kopile, kopile!

Ivata zainteresovano vrti glavom, druga dvojica se napeto smeškaju.

— Oh, kako su žene u Americi drske i jezičave — zgražava se Ivata. — Žene u Japanu nikada ne govore takve stvari... čak ni žene kao što si ti, Mek Dermot.

— Daj mi ga, Ivata... molim te! Oprosti mi... ali više ne mogu da se kontrolišem!

— O, da! Zaboravio sam naš mali dogovor — smeška se Ivata. Kao nekom čarolijom, na njegovom dlanu pojavljuje se plastična kesica puna belog praška i on je zamišljeno odbacuje od dlana kao loptu. — Tvoja nagrada, Mek Dermot. Kako bezobrazno od mene što ti je još nisam dao!

— Daj mi, daj, daj mi!

Krik žene odzvanja, odbijen od stena nad njihovom glavom. Jedino su one sada još osvetljene suncem, i senka sutona se hitro vere uz njih kako bi ih što pre progutala.

— Dobićeš svoj beli prah, Mek Dermot. Malo kasnije...

— Kasnije! Ali ja ne mogu više da izdržim!

Na Ivatin znak glavom, jedan od one dvojice prilazi ženi i hvata je za ruku. Ona i ne pokušava da se brani dok joj drugom rukom podiže kapke sa očiju i zagleda u zenice.

Grleni glas kraj njenog uha, ali ona ne uspeva da uhvati misao koja se krije iza izgovorenih reči.

— Tatsuo kaže da zaista ne možeš više, Mek Dermot. I da ti ruke suviše drhte da bi sama mogla da pripremiš špric. Mi ćemo ti pomoći. Još jednom. Jer ima još nešto što možeš da učiniš za nas. Zapravo, dve stvari, ali je jedna od njih mnogo važnija. I krupnija.

Njegove neobične, iskidane rečenice proleću kraj nje i ona im jedva shvata smisao. Ono najvažnije je čula. Uskoro će ledena voda poteći njenim žilama i ugasiiti plamen koji joj sažiže telo. Uskoro!

— Gde je tvoj špric, Mek Dermot? Nemoj mi reći da ga nemaš ovde, jer ćeš onda morati da čekaš još veoma dugo svoju nagradu!

— Tašna! — govori ona Tatsuu. — Moja tašna... unutra... donesi!

Ivata izgovara samo jednu reč i Tatsuo nestaje u kući. Vraća se veoma brzo, iako njoj to vreme izgleda kao čitava ve

čnost. Pretura po tašni, hitro i vešto, a onda je baca na travu. U ruci mu je ostala glomazna i teška pozlaćena tabakera.

— Daj — dahće Sara Džejn. — Ja ću otvoriti...

Prezrivo odmahnuvši glavom, Tatsuo osetljivim prstima napipava skriveni mehanizam i otvara ga. U dvostrukom dnu je minijatureni pribor kojim se služi već godinama i ona ponovo pruža ruku, koju on prezrivo odbacuje u stranu lakim udarcem noge.

On i Ivata veštima i hitrim pokretima pripremaju špric, dok ona drhti, sedeći u travi, leđima oslonjena o drveni zid, ne mareći što treći Japanac bezobzirno zuri među njene raširene noge.

— Ohhh...

Zabacivši glavu, ona se ugrize za usnu da spreči novi uzdah zadovoljstva koji joj se širi telom. Ipak su dobri momenti, ova žuta kopilad...

Kada je ponovo otvorila oči, sada bistre i mirne, Ivata se zamišljeno igra tabakerom, bacajući je u vazduh i ponovo hvatajući.

— Zna li Leslie Eldridž za ovo, Mek Dermot?

— Ne... ne verujem. Nisam vadila tabakeru iz tašne, nijednom.

— Hmmm... sve vreme ti je bila na oku?

— Da... ili ipak ne! Prokletstvo, ostavila sam je na stolu kada sam otišla u kupatilo! Mislite da je...?

— Verovatno — njih trojica razmenjuju nekoliko hitro izgovorenih rečenica, ali je njoj tako dobro da i ne pokušava da ih shvati iz njihovih misli. Do đavola sa njima; ionako misle samo na jednu stvar.

Pardon... dve stvari... On, boga mu!

— Moramo računati sa tim da američki ninda zna da si narkoman, Mek Dermot. To do neke menja naš plan.

— Kako može da zna, do đavola! Čak i ako je otvarao tašnu, ne bi mogao tako lako naći mehanizam za otvaranje duplog dna i... uh!

— Tatsuo ga je našao odmah. Zašto misliš da ga Eldridž ne bi mogao naći?

Ona nemarno odmahnu rukom. Pa šta, do đavola, ako je i našao. Leslie je dobar momak. I ova trojica su dobri momci, iako su žuti. Ovaj svet je divan, najlepši od svih...

Jedna gruba šaka je prodrma i ona sanjivo otvori oči.

— Slušaj me dobro, Mek Dermot — govorio je Ivata unoseći joj se u lice. — Pažljivo, ženo, jer od ovoga zavili tvoj bedni život! Slušaj dobro...

Nagnut nad nju, Ivata je go

vorio dugo, monotonim tihim glasom, a ona je povremeno klimala glavom, iako su joj oči bile sklopljene.

Deset minuta kasnije, kada se Ivata odmakao od nje, ona otvori oči i pogleda ga.

— Ovo ti neće uspeti — reče potpuno razgovetnim glasom.

Ivata se hladno osmehnu.

— Ti nisi u situaciji da to proceniš, Mek Dermot.

— Je li? U redu, videćemo! Odlazite sada... hoću da spavam!

Korak iza Ivate, Tatsuo se grleno nasmeja. Trenutak kasnije, tom smehu pridruži se i drugi Japanac, onaj koji je sve vreme ćutao.

— Moji prijatelji su nestrpljivi — reče Ivata. — Obećao sam im nešto i došao je čas da ispunim obećanje...

— Ispunjavaj svoja obećanja na nekom drugom mestu, Ivata — reče žena sanjivo. — Idite... vi ste ionako već mrtvi ljudi!

— Grešiš. Rane koje nam je Eldridž naneo nisu opasne, čak nas ne mogu ni usporiti kada se jednom nađe na domašaju naših katana. Ako sve bude onako kako si mi rekla, on neće doživeti da ponovo vidi sunce!

— Možda — ravnodušno odvrati ona. — Idite sada, prokleti bili!

Ponovo tihi grleni smeh. O-
na krajičkom oka vide kako
po travi padaju delovi odeće
one dvojice.

— Nisi primetila koliko te
oni žele, Mek Dermot? — sme
škao se Ivata, izmičući se u
stranu. — Nikada nisu imali
belu ženu, znaš. Rekao sam im
da su Japanke mnogo bolje ili
veštije, ali oni kažu da si ti
profesionalka i da bi trebalo
da budeš dobra.

Sara Džejn se promuklo na
smeja, podižući pogled. Bilo
je već gotovo sasvim mračno
ovde u podnožju litice, ali su
oni stajali tako blizu da je mo
gla sasvim dobro videti njihov
a mlada, mišićava tela i sili
nu njihove želje.

— Tucanje je poslednja st
var koju bih u ovom trenutku
poželela — reče kriveći usta
u karikaturu smeška. — Ali,
kako ono kažu vaši susedi, Ki
nezi: ako već ne možeš da iz
begneš silovanje, onda lezi na
leđa i pokušaj da uživaš...
Taj momak tamo ima dobru
stvar među nogama, do đavola.
Hajde, mali, dođi ovamo...

Spuštajući se niz zid, ona
se ispruži po travi, šireći no
ge. Pogled joj se slagano peo
uz liticu, sve dok se nije za
držao na još uvek svetlom ne
bu nad njom.

— A-ha! — reče, naglo se
uspravlajući. — Ništa od ak
cije, momci! Pogledajte gore!

Pozadina neba bila je još
dovoljno svetla da sasvim jas
no ocrta konutru čoveka u ta
mnoj odeći, sa kapuljačom na
glavi.

Nad levim ramenom štrčala
je drška katana, ali su njih
trojica čak i bez toga mogli
jednim pogledom da prepozna
ju ko to gore stoji i posmatra
ih.

— Američki ninda! — tiho
reče Ivata, jedva pomerajući
usne. — Vratio se. Vratio se
da umre!

* * *

Gore, na vrhu litice, Lesli
je stajao potpuno mirno, jer
je njegov plan bio već odavno
gotov. Čekao je samo pogodan
trenutak, trenutak u kojem će
ga primetiti i shvatiti da im
je sve vreme lebdeo iznad gla
va, nalik crnom oblaku iz ko
jeg će se svakog trenutka sru
čiti oluja...

Oni sada gledaju prema nje
mu i bez sumnje traže način
kako da mu se najefikasnije
suprotstave. Brzo će doći do
rešenja, jer je problem veoma
jednostavan.

Na prvi pogled, naravno.
Samo što oni nemaju vremena
da razrađuju sve mogućnosti.
On im neće dopustiti da to u
čine, jer će krenuti u napad
za koju sekundu, pre nego što
uspeju da se dogovore šta pre
duzeti.

Čak i u tami, njegove oštre oči jasno su razaznavale detalje onoga što se dole zbivalo, a vetar bi povremeno doneo i poneku izgovorenu reč.

Sasvim dovoljno da shvati da ova trojica nindži iz škole Meidži nisu tako naivni protivnici kako je to u početku izgledalo. Istina, u otvorenom obračunu, sve šanse biće na njegovoj strani, i to se već po kazalo; sva trojica su zadobili po jednu ranu, dok na njemu još nema nijedne ogrebotine.

Jedan od njih trojice, među tim, poseduje onaj gotovo natprirodni talenat da oko žrtve koju progoni isplete mrežu punu opasnosti, čitav splet zamki sa veoma pažljivo isplaniranim detaljima, koristeći pri tom svaku, pa i najmanju, mogućnost da stekne prednost nad protivnikom.

Upravo zato mu se žurilo da okonča ovaj obračun, jer je onaj razgovor sa Sarom Džejn Mek Dermot, razgovor od kojeg nije uhvatio nijednu reč, svakako sadržavao elemente nekog novog plana. Već nekoliko puta Japanac je pokazao izuzetnu sposobnost za improvizaciju, a improvizacija jednog nindže obično je smrtonosna po njegove protivnike!

Šta oni sada rade dole?

Naprežući vid, Leslie otkri kako se njih trojica bez žurbe kreću prema početku staze, je

dinom mestu odakle on može doći sa katanom u šaci. Njihovo oružje i kostimi su tu negde, skriveni u žbunju; sakrili su ga pre nego što su se približili kući, svesni da njihov najnoviji protivnik nije unutra.

Sara Mek Dermot i dalje leži pored zida. Drogirana, bez sumnje.

Koliko to može uticati na njene skrivene sposobnosti? Da li ih pojačava, kao alkohol, ili...?

Najzad, na čijoj će strani ona biti?

Bez obzira šta je obećala Japancima, ona će čekati do samog kraja i neće se odlučiti za jednu stranu sve dok ne bude jasno ko će pobediti. Ulice Njujorka su dobra škola za ljude te vrste.

Ispod kapuljače od guste crne svile, njegove usne raširiše se u prezriv osmeh.

Vreme koje je dao Japancima da žurno sačine novi plan ističe za nekoliko sekundi i on sada zna da oni očekuju na pad sa strmog zavojitog puta, uvereni kako ljudsko biće ne može savladati gotovo vertikalnu liticu iznad njihovih glava.

»I tu ste se grdno prevarili, prijatelji«, pomisli nindža, duboko udahnuvši vazduh i koncentrišući se na ono što se spremao da izvede. »Postoji na-

čin da se dole stigne ne hoda-jući po kamenom putu!«

Ideja koju će iskoristiti nije nova. Na jednom ostrvu u Tihom okeanu mladići se jednom godišnje takmiče u veoma sličnom poduhvatu...

Videli ste to možda negde na filmu, ili na televiziji?

Platforma od drveta postavljena je na vrh palme visoke gotovo stotinu stopa. Mladići skaču sa nje, pravo na glavu; važno je imati dobre nerve i čvrste članke na nogama, pošto su oko njih vezane dve bele elastične lijanke koje će snažnim trzajem u poslednjem trenutku preuzeti najveći deo energije pada i zaustaviti telo nad samim tlom. Ili nešto niže od tla; oni najhrabriji obično zariju ruke i glavu u iskopanu i isitnjenu zemlju koja će ublažiti poslednji udarac...

Oni to čine stotinama godina, prenoseći veštinu sa oca na sina, ali se nesreće ipak događaju, povremeno.

Ninda se sada spremao da pokuša nešto veoma slično, iako mu pojedine činjenice nisu išle baš na ruku.

Prvo, umesto elastične lijanke, imao je samo dugo i vrlo tanko uže od crne svile. I ono se rasteže, ali ne dovoljno da poput opruge preuzme nakupljenu kinetičku energiju njegovog tela. Sem toga, ni me-

sto za koje su krajevi konopca vezani nije elastično kao vrh vitke palme, već potpuno kruto.

Nijedan žbun u blizini nije bio dovoljno čvrst da bi se smeo vezati za njegov koren. Umesto toga, poslužila mu je drška vakizašija koji je svom snagom zario u usku pukotinu u kamenu.

Sve te činjenice, međutim, nisu morale imati uticaja na ishod skoka, jer je on već imao spremna rešenja za svaki izuzetni slučaj koji bi se mogao dogoditi. Prema tome...

Iskoračivši desnom nogom napred, on se odbaci daleko u ponor, šireći ruke i stremeći najpre naviše, u mračno nebo, kako bi se konopac što pravilnije odmotavao sa kolutova položenih po steni.

Šireći ruke da bi mu let bio što stabilniji, ninda potraži po gledom svoje protivnike...

Da li su primetili šta se zbiva?

Da li će ih telepatija Sare Džejn Mek Dermot upozoriti da on stiže kroz vazduh? Hoće li žena krikom ili nekim drugim znakom dozvati trojicu Japanaca?

Ne!

Jedan od njih trojice bez sumnje je sve vreme držao na oku njegovu siluetu, ocrtanu na svetlijoj pozadini.

Shvatio je, verovatno, šta će se dogoditi čim je Lesli prišao ivici stene. Kako bi inače njih trojica već u punom trku stizali prema mestu na koje je smerao da doskoči?

Već odeveni u kostime ninđi, potpuno iste kao ovaj njegov. Oštrice njihovih mačeva tupo blistaju u tami; oni će biti na svega desetak jardi rastojanja kada stigne do travnate otvorene površine pored kuće.

Izvičajući se u vazduhu i šireći noge kako se užad ne bi uvila jedno oko drugog i tako skratila, pretvarajući njegovo telo u klatno koje se neizbežno mora zaustaviti ostrim udarcem o stenu, Lesli desnom rukom ščepa dršku katana i isuka ga iz korica.

Još dvadeset jardi leta, a onda...

Šta to oni rade?

Jure, u onom fantastičnom tempu za koji su sposobne samo ninđe, dižući oštrice svojih mačeva prema njemu. Zna ju da ne mogu stići pre njega, jer on pada sve većom brzinom, ali se trude da mu budu što bliže u času kada dotakne tle. Posle toga...

Oštrica u njegovoj ruci kratko bljesnu i uže koje mu je vezivalo levu nogu bešumno se razdvoji u vazduhu.

Uz ovaj pokret maločas, to bi trebalo da bude dovoljno

da poremeti njegovu putanju i odvuče ga udesno, prema ravnom krovu kućice. Da li je dobro proračunao?

Da!

Na svega nekoliko jardi od površine krova, on munjevitim zamahom preseče i drugo uže, ono koje je maločas namerno ostavio kraće računajući i sa ovom mogućnošću!

Deo energije bio je prenet na to uže pre nego što ga je presekao, ali to ni izdaleka neće biti dovoljno!

Odbacujući katana iz ruke, on načini premet u vazduhu, šireći noge i ruke, kako bi što više povećao otpor vazduha. Prsti njegovih ruku se kao kandže grabljivice zariše u izbočenu drvenu strehu krova.

Daska popusti pod silinom njegovog pada, ali je energija utrošena na to takođe za delić umanjila brzinu tela. Lesli se dočeka na noge, licem okrenut protivnicima koji su stizali, nemo, hitro, sa mačevi ma uperenim u njegove grudi.

On pruži desnu ruku i katana, maločas odbačen u vazduh, poslušno stiže u njegovu šaku, spreman za borbu!

Još tri koraka!

Japanske ninđe predoše to rastojanje kratkim skokovima, očigledno mnogo puta uvežbanim u koordiniranom napadu. Jedan katana padao je prema Leslievoj glavi odozgo, drugi

je vrhom tražio njegovo srce, treći širokim horizontalnim udarcem pokušao da mu otvori utrobu.

Plemeniti čelik tri puta zazvoni; odbacujući se od tla, Leslie odskoči u stranu, prema steni, pre nego što su Japanci stigli da pokušaju nešto drugo pošto su njihovi prvi udarci bili odbijeni.

Tamo, kraj zida, Sara Džejn Mek Dermot, lagano je uzimala, ne usuđujući se da odlepi leđa od dasaka kućice. Lice joj je bilo blede, a pogled koncentrisan na mač u Lesliejevoj ruci.

Na mač?

Da li to znači da... prokleta bila!

Nova tri udarca su stizala brzinom munje i on je morao napeti svu snagu da ih uzvрати. Njegovi mišići su se grčili, ali mu se činilo da oštrica katana ne prolazi kroz vazduh, već kroz neku elastičnu prepreku koja ga neprestano vraća unazad!

Sara Džejn Mek Dermot! To je njeno delo!

Koncentrišući svu energiju tela, Leslie odbi sva tri udarca, ali samo zahvaljujući tome što se novim skokom uklonio sa putanje njihovih mačeva. Snopovi iskri na trenutak razbiše tamu kada se oštrice zvonko sudariše.

Stenoviti zid odbi zvuk u-

darca čelika o čelik i on ostade da lebdi nad okeanom, podsećajući na zvona koja prate polazak pogrebne povorke.

Kako se suprotstaviti energiji koju u ovu borbu sa strahom dovodi Sara Džejn?

Sensei Tanaka...

Da, njegov stari učitelj ninducia, jedini koji je shvatio šta se krije u mršavom umornom američkom mladiću koga je jednog jutra zatekao na svom pragu, jednom je govorio nešto o snazi duha.

Da li se dobro seća njegovih reči?

»Duh koristi energiju ljudskog tela, sine moj«, rekao je Tanaka. »Taj proces je povrat, zapamti; i telo može koristiti energiju duha... ali je veoma malo ljudi koji su u stanju da to postignu!«

Glasno kriknuvši, Leslie pređe u napad pre nego što su ona trojica uspeali da povrate ravnotežu posle odbijenih udara. Čelik ponovo zazveketa, ali Leslie munjevitim udarcima otvori sebi prolaz kroz pravu zavesu od oštrica; ili su mu tako bar izgledali svi ti udarci koji su se slivali jedan s drugim...

— Ne! — vrisnu Sara Džejn shvativši njegovu nameru. — Ne, Leslie!

Obrnuvši se na prstima leve noge ninda naglo promeni smer kretanja i još jednom po-

diže mač. Sara Džejn je, bar na trenutak, izbačena iz borbe; strah za sopstveni život razbio je njenu koncentraciju i ponovo mu vratio slobodu i brzinu pokreta.

Mora učiniti sve da izbací iz borbe bar jednog protivnika pre nego što se žena primiri i svoju tajanstvenu veštinu ponovo upotrebi protiv njega!

Još jednom dug skok, dalje od zida kućice. U potpunosti tami, on je u prednosti nad njima, jer savršeno dobro poznaje svaki palac terena pod svojim nogama; oni moraju napredovati mnogo opreznije, jer u okršaju nindži jedan pogrešan pokret gotovo uvek znači sigurnu smrt!

Njih trojica ponovo su između njega i Sare Džejn. Svesno, svakako; oni znaju da nje na pomoć može biti onaj jezičak na vagi koji će odlučiti borbu...

Ovoga puta Lesli u mestu dočeka njihov juriš, raširenih nogu, tako čvrsto oslonjen na sto pala da se činilo kao da se do kolena ukopao u zemlju.

Katana postavljen poprečno ispred lica zaustavi tri udarca; nekoliko trenutaka sva četiri tela stajala su nepomično, boreći se za prevlast, više nalik figurama boraca izdelaanim od tvrdog crnog drveta, nego živim ljudima...

Kriknuvši još jednom, visokim i prodornim krikom koji najavljuje trenutno oslobađanje sve energije tela u jedan zamah, nindža odbaci njihove oštrice uvis, stičući tako nekoliko dragocenih stotih delova sekunde.

Dvojica protivnika odskočiše, znajući šta sledi. Njihovi mačevi bili su spremni da odbiju udarac koji će stići nisko, dve do tri stope nad tlom...

Treći ne stiže da to učini do kraja. Pokret, kojim je dizao mač da se zaštiti, zakasni. Ne mnogo, štiti deo sekunde, ali je to sasvim dovoljno za udarac jednog nindže!

Skoro nevidljiv u tami, katana se podmuklo zari u trbuh žrtve, dižući se naglo naviše, prema sru. Čelični vrh, oštar gotovo kao igla, pokida nežno tkivo srčanog mišića i propusti debeo mlaz krvi iz aorte u grudnu šupljinu. U trenutku kada naglo povuče katana sebi, nindžu zali taj mlaz, šireći svud unaokolo oštri, slankasti miris sveže ljudske krvi.

Čovek se sruči bez glasa na travu. Tamo, uza zid kućice, Sara Džejn izgovori nešto nerazgovetno kroz prste kojima je u užasu prekrila usta.

Dva na jedan... to je odnos koji mu daje mnogo veće izglede nego tri prema jedan...

Pod uslovom da se Sara Džejn ponovo ne umeša i omete

njegove udarce. Strah će je, međutim, sprečiti u tome, nado se, a dotle...

Dvojica preživelih nindi sada su stajali desetak jardi dalje, nalik pretećim senkama u tami.

Šta će učiniti? Nastaviti borbu ili se povući, do neke bolje prilike?

Haragei ga upozori šta se sprema, i on zamahnu široko mačem ispred sebe. Obrtao ga je tako brzo u ruci, da je stvorio pred sobom blistavi štit od čelika, štit kroz koji nije mogla proći čak ni serija šuriken-a lansiranih iz ruku dvojice protivnika!

Melodični zvuk čelika o čelik objavi da je i poslednji šuriken bezopasno odleteo u tamu i Lesli načini korak napred. Došao je trenutak da se ova borba okonča...

Ali...

Šta se to dogodilo?

Jedna od dve senke na trenutak se izgubila u tami, da bi se časak kasnije pojavila uz zid, pored mlečnobelog, nagog tela Sare Džejn. Povukao je naglo prema ivici stene, ne mareći za poluglasni krik bola kojim je žena pokušala da se pobuni.

Prebacujući katana u levu, ruku Lesli posegnu za šurikenom. Hitac na ovom rastojanju, u mrklom mraku, neće biti savršeno pouzdan, ali će s

malo sreće uspeti da zadrži Japancu i spreči ga da odvuče ženu odavde.

Talenat kao što je njen, prava je retkost. Nije se šalio pre nekoliko sati kada joj je rekao da bi mu njena pomoć mogla biti dragocena...

Bez obzira što se u ovom obračunu stavila na stranu njene govih protivnika, Sara Džejn Mek Dermot je od onih žena koje veoma brzo shvataju koja je strana hleba premazana buterom.

Nije, međutim, bilo vremena da lansira šuriken, jer ga novi napad poslednjeg preostalog protivnika natera da vrati katana u desnu ruku i hitro odbije udarac koji bi manje opreznijeg čoveka ostavio da leži u travi, potpuno razdvojene lobanje.

Ponovo iskre od udara čelika o čelik; nekoliko munjevitih pokušaja da se borba okonča, završenih isto tako precizno iz vednim protivudarcima koji su to sprečili.

Sara Džejn prodorno vrisnu kad shvati šta se dogodilo, ali su i ona i drugi ninda već padali prema mirnoj, tamnoj površini okeana ispod njih. Pljesak vode objavi da su tamo i stigli; skok sa ove visine nije opasan čak i za potpuno neiskusnog čoveka, a Japanac će se bez sumnje pobrinuti da se Sari Džejn ništa ne dogodi.

Što znači? — ona još uvek igra veoma krupnu ulogu u njihovim planovima. Činjenica koju vredi zapamtiti.

— Vreme je da jedan od nas dvojice vidi kraj ove borbe — svečano izgovori Leslie na japanskom, ceremonijalno se klanjajući protivniku.

Japanac ne odgovori ništa. Njegov katana stajao mu je po prečno pred grudima; prstima leve ruke lagano je prelazio po oštrici kao da miluje svoje oružje moleći ga da mu i ovoga puta donese pobedu u borbi na život i smrt.

»Ovaj stav veoma retko se primenjuje u borbi«, prolete Leslieju kroz glavu. »Postoji ne koliko načina da se savlada protivnik koji se tako bori i on bi to morao znati... Ili je ponovo smislio neku novu zamku?«

Krenuo je oprezno napred, na vrhovima prstiju, pokretima koji su više podsećali na bezimeni paganski ples nego na pokušaj da se prolije krv drugog ljudskog bića.

Zamahnuo je najpre levo, za tim desno, u međuvremenu pokušao da provuče svoj mač ispod podignutog mača protivnika, ali je Japanac sve te pokušaje izbegao elastičnim skokovima koji su ga odnosili sve bliže živici na obronku.

Krenuvši, Leslie unese svu snagu u poslednji pokušaj, u-

darac koji će pogoditi ako Japanac samo na trenutak zakasni sa svojom gardom. A mora za kasniti ovoga puta, jer pokušaj odbrane oštricom mača zahteva angažovanje onog mišića povređenog u borbi još pri njihovom prvom susretu na aerodromu!

Ne! Ipak ne!

Zvonki udar čelika o čelik stiže do ušiju ninđe, ali mnogo pre toga njegove široko otvorene oči pogodi iznenadni blesak belog plamena sa oštrice njegovog protivnika!

Instinktivno padajući na koleno, Leslie podiže mač iznad glave i dočeka munjeviti kontraudarac svojim sečivom.

Ponovo blesak belog plamena, ali ga on ovoga puta ne vidi; ništa više nije ni mogao da vidi, jer mu je, još od prvog bleska, pred očima lebdele samo krvavocrvena magla...

»Njegov sledeći udarac će me pogoditi«, pomisli Leslie. »A onda... smrt!«

*
* *

— Budi miran! — oštro reče jedan ženski glas. — Budi miran, inače ću morati da ti vežem i ruke!

Osmehnuvši se, Leslie produži hod svojih osetljivih prstiju po mišici devojke, zaustavljajući se na oblom ramenu. Privukao je Sumiko sebi i ona ga nežno poljubi.

— Ne! — reče oštro kad njegova ruka skliznu pod izrez haljine. — Potreban ti je odmor, Les!

— A zar ovo zamara? — pobuni se on. — Samo te milujem, ništa više!

— I veoma se dobro snalaziš za čoveka koji umalo nije ostao potpuno slep — odvrati ona suvo. — Još jedna tvoja šasava ideja da se potpuno sam moraš obračunati sa trojicom nindi mogla te je skupo stajati, znaš!

Drugom rukom Lesli oprezno opipa čvrsti zavoj preko očiju.

— Kako izgleda? — upita.

— Bolje nego što zaslužuješ. Mora da si ipak uspeo da donekle zatvoriš kapke i umanjíš dejstvo bleska. Kako je on to izveo, Les? Pit i ja bili smo u blizini; videlo se kao usred dana na čitavu milju ukrug!

— Ne znam kako je on to izveo — zamišljeno reče ninda. — Upravo pokušavam da se setim šta se dogodilo neposredno pre toga. Ah, da! Naražno!

— Zapaljiva smesa? Magnezijum?

— Nešto slično, svakako. Sećam se da je prstima leve ruke neprestano trljao sečivo; mora da je pri tom naneo tanak sloj smese po njemu. Posle toga, kada su se naši mačevi prvi put sudarili, iskra je zapali-

la smesu i priredila pravi vatromet! Dobar trik, priznajem!

— Nisi nikada čuo da je to neko izveo pre njega?

— Da jesam, ne bi mu ni upalio! — nasmeja se ninda. — Nije mi jasno jedino kako to da me nije dovršio! Već sam osećao kako se njegov katana diže da zada odlučni udarac, kada se iznenada predomislio i kao strela otrčao do ivice stene i bacio se u okean!

— Nisi čuo nikakvu pucnjavu?

— Pucnjavu? Boga mu, tako je; Pit je pucao, zar ne?

— Taj bljesak nije pogodio samo tvoje oči nego izgleda i uši! — smejala se devojka. — Da, Pit je pucao; ispalio je čitav okvir iz automatske puške pre nego što je shvatio da je Japanac već ispod površine okeana.

— Kako se to dogodilo?

— Vrlo srećno po tebe, moram reći — smeh devojke podsećao je na srebrne zvončice okačene po krošnjama drveća u japanskim vrtovima. — Opresno smo silazili kolima stazom, sa ugašenim motorom, pa nas valjda zato nijedan od vas dvojice krvoločnih nije čuo. Kad je shvatio šta se zbiva, Pit je šćepao pušku, a ja sam upalila farove;

— Da bi Pit bolje video šta gađa?

— Da, jer sam se uplašila da ne pogodi tebe u onom mraku. Imali smo sreće da ga farovi zaslepe u trenutku kada se već spremao da te dovrši; još kada je Pit otvorio vatru, predomislio se i nestao u dva ogromna skoka.

Lesli se glasno nasmeja.

— Šta je sad smešno, do šta vola?

— Muči me jedno pitanje — odgovori on kroz smeh. — Kako ste vas dvoje mogli biti toliko sigurni da sam ja na kolenima, a on zadaje udarac? Moglo je biti i sasvim obrnuto, zar ne?

Nekoliko trenutaka zapanjene tišine, a onda se i Sumiko nasmeja.

— Znaš — reče — tek sada sam razmislila o tome. Odgovor je — ne znam...

— Nisi znala ko je ko?

— Ne, naprotiv! Znala sam tačno da si ti na zemlji čim sam vas ugledala! Ali ne znam **kako** sam to znala!

— A i kod Pita je, očividno, vredeo isti kriterijum, zar ne? Posle ovoga, nemoj mi reći da ne postoji takva stvar kao što je telepatija, Sumiko!

— U to više ne sumnjam, odavno. Ta žena, Les... ona je ima?

— I više nego što je dobro za nju! I telepatiju i telekinezu i možda još nešto što ni sama još ne zna. Želju da posta

ne najbogatija žena sveta da i ne pominjem!

— Hmmm... nije baš skromna. Misliš da će joj Japanci pružiti tu priliku?

— Japanci će je koristiti sve dok im bude potrebna, a onda... — pokret ninđe rukom preko grla bio je veoma rečit.

Osetio je kako se ruka Sumiko pod njegovom šakom naglo ukrutila, pa je čvršće stegao.

— Strah ponovo?

— Da, ali ovoga puta strah od nepoznatog. Njene moći su velike, zar ne?

— Veoma. Srećom po nas, ona još ne ume da ih kontroliše. Da sam imao vremena da radim s njom, posle nekoliko lekција o kontroli neurovegetativnog sistema, bila bi u stanju da stvara prava čuda! Ču da, kažem ti!

Sumiko se nasmeja.

— A za sada je samo u stanju da stvara čuda u krevetu, koliko sam shvatila!

Lesli se nasmeja, obuhvatajući joj blago dojku prstima ruke.

— Tvoje informacije nisu baš tačne. Sara Džejn Mek Dermot je dobra u krevetu, ali ne suviše dobra. Recimo, kao ti kada si zbog nečeg ljuta na mene!

— Jarče odvratni!

Lesli oseti blag udarac dla-

nom po licu, ali je i njegova druga ruka bila na grudima devojke i ona uzdahnu, dotičući ga vrelim usnama.

— Pit je napolju — prošputa. — Može se vratiti svakog trenutka...

— Još uvek ne radim ništa zabranjeno.

— Tačno, ali je samo pitanje vremena kada ćeš skočiti i povaliti me na tu postelju. Siroti komad nameštaja, izgleda da je danas bio mnogo opterećeniji nego obično!

— Ovde nismo bili na krevetu, već na podu, ne brini za svoj nameštaj...

Nasmejali su se još jednom, ali posle toga Sumiko odlučno ustade, odvajajući se od njegove ruku. Bio je to znak da ima još ozbiljnih stvari o kojima treba da razgovaraju posle ovih nekoliko trenutaka opuštanja, tako potrebnih i jednom i drugom.

— Možemo li sada da počnemo od početka? — tiho upita devojka. — Pomenuo si lekcije iz kontrole neurovegetativnog sistema, Les. Šta će se dogoditi ako jedan od dvojice pre ostalih nindži takođe shvati šta bi to značilo?

— Biće opasno, ali ne previše. Ona će naučiti da donekle kontroliše svoje telo, ali ono ne raspolaže dovoljnim količinama obične fizičke energije da bi postigla nešto spektak-

kularno. Primetio sam da se strahovito zamara pri svakom svom pokušaju telepatije i telekineze, iako to Sara Džejn Mek Dermot veoma pažljivo krije. Vežbama neurovegetativnog sistema naučiće da donekle obuzda strah i druge instinktivne reakcije svog tela, ali ništa drugo.

— Sada su za trećinu slabiji — podseti Sumiko. — Može se dogoditi da se za neko vreme povuku i počnu da rade sa njom. I fizička snaga može se prilično brzo steći, zar ne?

— Može. Ipak, ne tako brzo da im pre toga ja ne bih mogao ući u trag...

— Koji trag? Ti sada ne bi video ni belu mačku na mrtvačkom pokrovu, do đavola!

Poznati glas Tabasko Pita zaori se sa vrata prostorije i stolica zaškripa pod njegovom težinom.

— Uskoro će jutro — dodade on drukčijim tonom. — Oni više neće doći.

— To sam ti mogao reći i pre nego što si izašao da čuvaš stražu — osmehnu se nindža. — Sumiko, zaključaj frižider. Ovaj grmalj će, kroz otprilike pet sekundi, tražiti nešto da jede!

— I hoću! — progundā Tabasko. — Šunka sa jajima bi mi baš dobro došla i...

— I koji gutljaj dobrog pi-

va! — dodadoše Leslie i Sumiko u glas.

— To piće je bolje od onog smrdljivog žabarskog konjaka — nije se predavao Tabasko. — Sem toga, kažu da je posebno dobro za oči, ortak!

— Hvala! Nisam još čuo da se oči ispiraju pivom!

— Koliko će to još trajati, Sumiko? — jvi se Pit pošto se smeh malo stišao.

— Šunka s jajima? Za pet minuta je na stolu!

— Ne, do đavola sa šunkom! Kada će ovaj momak ovde o- pet moći da se divi mojoj i tvojoj lepoti?

— Ah, to! Još najmanje dva deset četiri časa mora držati zavoje na očima. Posle toga, videćemo!

— Dvadeset četiri časa! — pobuni se ninda. — To ne dolazi u obzir!

— Što se mene tiče — od- vrati devojka ledenim glasom — možeš ih skinuti i odmah! Pit će valjda biti toliko ljubazan da ti negde nabavi psa vo diča i beli štap!

— Uhhh... tako je ozbiljno?

— Tako. A možda i još ozbiljnije. Ja sam lekar — ama- ter, a ne specijalista — oftal- molog!

Tresnuvši nekoliko minuta tanjir sa jelom pred Pita, de- vojka ukočenih leđa izađe na- polje, na prve zrake sunca.

— Ljuta je! — reče Taba-

sko punim ustima. — Šta si joj učinio?

— U stvari ništa. Ona se sa- mo brine zbog mene.

— Mhmm... Sara Džejn?

— I to ima veze — uzdahnu ninda. — Sumiko je se plaši. S razlogom, moram dodati. A- ko je te ninde uzmu u svoje ruke, od nje može postati pro- tivnik vredan poštovanja — on spusti glas. — Pazi da ovo Su- miko ne dozna: postoji nešto što plaši čak i mene, Pite!

— Tebe? Ne budi šašav!

— Da, plaši me — produži ninda tihim glasom. — Bojim se da jedan od njih dvojice ne pokuša ono što se zove proje- kcija ličnosti!

— Kako?

— Veliki hipnotizeri znaju taj trik, Pite. Zna ga i svaki ninda, ali ga, srećom, veoma retko upotrebljavaju. Sasvim razumljivo, ako imaš u vidu da je potrebno da neko najpre umre da bi se otisak njegove ličnosti, projekcija, mogao pre- neti drugom čoveku!

— Preneti? Misliš... sa tim trikom, na primer, ja iznena- da znam i mogu sve ono što ti znaš i možeš! Gluposti!

— U školi ninducia prouča- vali smo tri autentična prime- ra projekcije, Pite. To je mo- guće i ostvarljivo. Pod uslovi- ma koje sam ti pomenuo — da prva ličnost najpre umre i da se čovek na koga se ona pre-

nosi bude u blizini, u hipnotičkom transu posebne vrste.

— Da li bi ti mogao da izve-
deš taj trik?

— Da.

Pit lagano spusti viljušku i zagleda se u lice ispod zavoj-
ja.

— To je sredstvo očajnika,
zar ne? — upita šapatom.

— Da. Poslednji pokušaj da
se postigne željeni cilj, onaj
u kojem se sve stavlja na je-
dnu jedinu jaku kartu!

— I jedan od nindži mogao
bi to izvesti sa Sarom Džejn
Mek Dermot?

— Da, mogao bi! Kontrola
sopstvenog tela i okoline ko-
jom raspolaže svaki nindža ta-
da bi upravljali telepatskim i
telekinetičkim moćima Sare
Džejn Mek Dermot. Zapravo,
ona bi postala nindža sa tim
opasnim dodacima u svojoj li-
čnosti. Za kratko vreme, isti-
na, ali... Znaš kako se kaže:
dovoljan je delić sekunde da se
prekine život dug stotinu go-
dina!

— Divno! — promrmlja Ta-
basko vraćajući se svom tanji-
ru. — Baš divno!

— Sada je vreme odlučujući
faktor, Pite. Moramo im ući
u trag pre nego što to sve po-
stignu!

— U redu, mogu li najpre
da jedem, do đavola?

— Možeš — Lesli se već si
gurnim pokretima dizao sa po-

stelje. Jednom nindži vid nije
neophodno čulo, naročito ka-
da se nalazi u poznatom okru-
ženju i kada mu ne preči ni-
kakva neposredna opasnost. —
Sumiko se šalila za psa i beli
štap, ali je to, u stvari, odlična
ideja.

— Gde sad da ti nađem psa,
čoveče?

— Pas? Pas ćeš biti ti! —
nasmeha se nindža. — Ti ćeš me
voditi unaokolo, Pite. A što se
štapa tiče... pa, mislim da će
moj katana u tu svrhu moći
sasvim dobro da posluži!

*

* *

Držeći svog prijatelja pod
ruku, Pit se s nelagodnošću o-
svrte oko sebe.

— Čuj, ortak — šapnu — ti
to ne vidiš, ali oko nas su sve
neka žuta lica, kao usred To-
kija! Kako bi bilo da ovu še-
tnju kroz japansku četvrt odlo-
žimo dok ne budeš mogao da
vidiš bar kada se neki sumo-
rvač od tri stotine funti us-
tremi na tebe?

— Nemamo vremena za odla-
ganje, Pite — odvrati nindža
popravljaajući neprovidne crne
naočare na svom nosu. — Po-
dozrivo nas gledaju, osećam to
na svojoj koži, zar ne?

— Podozrivo? Blag izraz, čo-
veče! Sad ti verujem da Jaku-
za i ovde ima svoje ekspozitu-
re; neki od ovih momaka una-

okolo više liče na gangstere nego dobri stari Al Kapone!

— Vidiš li negde natpis koji ti je Sumiko nacrtala pre polaska, Pite? Sudeći po pređenom putu, trebalo bi da smo u blizini.

Tabasko kradomice baci pogled na komadić hartije skriven u ruci, jedini način da mu se objasni kako da nađe restoran čije je ime ispisano japanskom azbukom.

— Čekaj malo... aha... aha... Ortak, ako me oči ne varaju, rupa koju tražimo je tačno preko puta!

Prešli su oprezno ulicu, iako su kola i sa jedne i sa druge strane prosto milela, s mukom se probijajući kroz večernju gužvu. Svetleće reklame bleštale su sa svih strana, ispisane isključivo na japanskom, ali je zato muzika koja je dopirala iz raznih lokala i disko-klubova predstavljala neobičnu mešavinu muzike sa obe strane Tihog okeana.

— O-ho! — progundā Tabasko oko polovine puta. — Ono za sumo-rvača bila je šala, ali jedan takav baš stoji na vratima lokala, Les!

— Pusti me da ja govorim s njim; kada smo dovoljno blizu, haragei će me na vreme upozoriti ako pokuša da bude grub. Ali, neće biti. On je samo vratar i izbacivač, drugi odlučuju ko ulazi, a ko ne!

— Ne možete unutra! — ispreči se ogromni Japanac pred njima. — Sva mesta popunjena, mister!

— Želim da govorim sa Jodom — mirno odgovori ninda na japanskom. — I znam da je tu.

— Šta da mu kažem, ko traži, mister?

— Eldridž. To će biti dovoljno.

— Samo trenutak, mister Eldridž...

Sumo-rvač, jer to je verovatno odista i bio, sudeći po masi i glatko obrijanoj glavi, okrete se i progovori nekoliko reči u rešetku interfona.

Odgovor je stigao svega tridesetak sekundi kasnije. Klanjajući se duboko, rvač otvori vrata pred dvojicom prijatelja.

— Joda-san vas očekuje, mister Eldridž — reče na engleskom. — Nadam se da ćete se prijatno osećati kod nas...

Posle kratkog hodnika pred garderobom, prošli su kroz polumračnu, gotovo punu salu, osvetljenu jedino reflektorima sa scene na kojoj se lagano svlačila visoka i vitka žena gotovo sasvim bele kose i zamamnih oblina. Iako su većina gostiju bili Japanci, činilo se da oni ipak mnogo više cene bele striptizete od svojih zemljakinja.

Pit tiho zviznu.

— Ortak — reče — mogu ti

reći da imaš razloga da mi zaviđiš na ova moja dva lepa plava oka, časna reč!

— I zavidim ti; ali ne zbog te plavuše na sceni, nego zbog onih tipova koji stoje po mračnim uglovima i prate nas po gledima koji ne obećavaju ništa dobro.

Pit zastenja.

— U redu, za plavušu si mogao i da pogodiš... ali kako znaš da su ti momci tamo, kad ih ni ja ne vidim!

Samo se osmehnuvši, Leslie produži, sigurno se krećući između stolova.

Prolaz u drugi deo lokala, onaj službeni, bio je zaklonjen teškom somotskom zavesom pred kojom je takođe stajao je dan čovek.

— Ovaj nema ni sto pedeset funti — promrmlja Tabasko — ali mi se nekako čini opasnijim nego onaj napolju...

— Ne brini. Ako dođe do gužve, biće to tek unutra, kad Joda čuje zbog čega dolazim.

— To je baš jaka uteha, nema šta! Ovde bar vidim vrata kroz koja mogu umaći, a tamo... pih!

I Japanac pred njima učtivo se klanjao, sklanjajući zavesu.

— Izvolite, mister Eldridž. Joda-san vas čeka. Druga vrata desno, mister Eldridž!

Zastavši pred pokazanim vratima, Leslie zakuca. Nastojao je da oslušne šumove sa druge

strane vrata, ali je njihova zvučna izolacija bila tako dobra da je do njegovih ušiju jedva dopro tih glas koji je govorio:

— Izvolte!

Jodina kancelarija bila je mala i neugledna, puna starog škripavog nameštaja i reprodukcija japanskih pejzaža po zidovima. Sudeći po tome, niko nikada ne bi mogao naslutiti da ima posla sa jednim od najmoćnijih šefova Jakuze na ovoj strani Tihog okeana.

Uostalom, ni Joda nije izgledao kao gangster. Naprotiv...

Duga seda brada, negovane ruke, otvoren pogled i jednostavna tradicionalna japanska odeća na sitnom i krhkome telu, to je bio Joda. Tabasko Pitu, međutim, ne promače uspravno držanje starca i njegovi sigurni pokreti.

Bilo je dovoljno da im se oči sretnu samo na trenutak, pa da Pit shvati kako odista ima posla sa čovekom koji ume da nametne svoju volju drugima.

Izmenili su nekoliko nevezanih rečenica o vremenu i zdravlju, pri čemu je Joda učtivo izbegavao pitanje o Lesliejevim očima. Poznavali su se odranije, očigledno, premda je Pita i dalje čudilo poštovanje koje je dan od šefova Jakuze ukazuje gotovo nepoznatom Amerikanu.

Pošto se konobar u crnoj odeći izgubio, ostavljajući piće

nadohvat ruke, Lesli se naže napred u svojoj fotelji i splete prste ruku.

— Joda-san — reče jednostavno — ovde sam zato što su mi potrebne neke informacije.

Osmeh starca bio je neproziran.

— Informacije su prilično ne zgodna roba — reče. — Ja se mnogo bolje snalazim u prodaji pića žednim ljudima. Ali, s obzirom na usluge koje ste mi u svoje vreme učinili, možete pitati, Eldridž; odgovoriću na sve što budem mogao da odgovorim.

»Sve što bude mogao«, pomisli Pit. »To može da bude veoma mnogo... ali i veoma malo!«

— Trojica nindži stigla su pre desetak dana iz škole Meidži u ovaj grad, Joda-san.

— Trojica nindži? Vrlo neobična vest, Eldridž, vrlo neobična!

— Nemojte mi samo reći da nindže ne postoje, Joda!

— Ne, to ne želim. Uostalom, teško je takvo nešto i reći čoveku koji zna za postojanje škole Meidži, zar ne?

— Da li smem da zaključim da ne znate ništa o tome?

Starac je neko vreme razmišljao, gladeći bradu, a onda klimnu glavom.

— I znam i ne znam — uzdahnu. — Neki moji prijatelji u Japanu često se koriste rei-

hovim uslugama, dok se ja ovde lepo snalazim i bez njih. Nindže su opasne sluge, kažu; a ja sam sklon da verujem toj staroj izreci.

— Ipak, čuli ste da su ovde?

— Samo indirektno. Nekoliko ljudi koji su u poslednje vreme umrli u ovom gradu imali su povrede tipične za oružja kojima se služe nindže.

— Da. Nekoliko ljudi. I jedna žena. I dvoje dece, Joda-san!

— Odista neugodan događaj — klimao je Joda glavom. — Nadam se da ne mislite da ja imam neke veze s tim?

— Ne, ne mislim, ali bih želeo da im uđem u trag!

— Da im uđete u trag, Eldridž? Hmm... prilično neobičan način da se — oprostite što to moram reći — izvrši samoubistvo!

Lesli se osmehnu.

— To je moja stvar — reče kratko. — Možete li mi pomoći?

— Verovatno — glas iznenada izgubi dotadašnju blagost i postade oštar, gotovo grub. — Ali to nije pravo pitanje; pravo pitanje je da li želim da im uđem u trag!

— U redu, Joda. Želite li?

— Ne.

— Vrlo razumljivo — klimnu Lesli glavom. — To je opasan posao.

— Tačno.

— Usluge koje sam vam učinio — produži Lesli sa osmehom na licu — ne vrede toliko da bih smeo ovako nešto da zahtevam od vas, Joda. Međutim, pošto moram nekako doći do tih nindži, moraću da se poslužim drugim sredstvima!

— Jedino što se ovde može dobiti, Eldridž, jeste dobar savet: ostavite ih na miru. Kad završe ono zbog čega su ovde, vратиće se u Japan.

— U tome i jeste problem. Oni su ovde zato što žele da me ubiju!

Lice starca ostade nepomično, primeti Pit sa divljenjem. »Mafija je mafija«, pomisli, »ali kad uporedim neke od onih debelih, ljigavih Italijana sa ovim starcem ovde, odmah se vidi ko je bolji!«

— Ako su zbog toga došli, oni će to i učiniti, Eldridž. Ne obazirući se na mene ili nekog drugog, ovde ili u Japanu.

— To nije sasvim sigurno. Naime, došla su trojica, ali ih je sada još samo dvojica?

— Zaista? Moram reći da mi to zvuči prilično neverovatno!

— Zašto bih lagao? — sleže Lesli ramenima. — Ja sam ga ubio, Joda.

— Nindžu? Nemoguće!

— Mogu to i dokazati. Njegovo mrtvo telo je na sigurnom mestu.

— Nemoguće! — ponovi Jo-

da odlučno. — Samo ninda može ubiti drugog nindžu, to je zakon koji važi već vekovima.

— A ko je rekao da ne važi?

Pit bešumno udahnu vazduh, napinjući mišiće. Posle te tiho izgovorene Leslijeve rečenice, u maloj prostoriji zavlada uža sna napetost; atmosfera slična onoj koja vlada pred jaku letnju oluju, sa vazduhom punim elektriciteta...

Čak i posle tako otvorene izjave svog gosta, Jodino lice ostade nepomično. Jedino njegova desna ruka prestade da gladi bradu i spusti se na samu ivicu stola.

— Da li treba da pitam još jednom — reče starac — ili sam dobro čuo?

— Savršeno dobro. I ja sam ninda, Joda! Što znači da ti tvoji telohranitelji više ne mogu pomoći, pa makar pritiskivao to zvono pod stolom sledećih stotinu godina!

Leslijev glas bio je oštar, na lik prasku biča, tako da se i sam Pit trgao, ali Jodino lice ne pokaza ni traga straha. Po vukao je ruku i stavio je pored leve, na sredinu praznog stola pred sobom.

— Tačno je — reče, više za sebe. — Nindama nisu potrebne oči da bi videli, niti uši da bi čuli...

— Možemo li sada da poč-

nemo naš razgovor od početka, Joda? — zapita Leslie.

— Možemo, ali će ishod biti isti. Ja zaista ne znam ništa o njima.

— To smo već doznali. Stvar je zapela kod pokušaja da im se uđe u trag. Ako to iko može u ovom gradu, onda si to ti, Joda!

Starac lagano klimnu glavom.

— Izgleda da nemam izbora — reče tiho. — U redu, Eldridž. Poslaću svoje ljude za njima. Gde da ti javim kada ih pronađem?

— Ha-ha! ironično izgovori Leslie. — Počećeš da gubiš moje poštovanje, Joda! Laž je ne pristojna za tako starog čoveka...

Joda samo rezignirano klimnu glavom.

— Trebalo je da znam da ne vredi lagati jednom nindi, pa makar on bio i Amerikanac. Kako si znao da ih moraš tražiti upravo kod mene, Eldridž?

— Škola Meidži već dugo go dina nema dovoljno sredstava za normalan rad. Još dok sam bio u Japanu doznao sam da novac pritiče tajnim kanalima iz Fukuoke; a kada sam bio u Fukuoki doznao sam i imena svih ljudi koji su nešto značili u Jakuzi. Među tim imenima bilo je i ime Joda.

— Ovaj svet je zaista mali, kako kažete vi Amerikanci

— osmehnu se suvo Joda, uspravljajući se za svojim stolom.

— Ja ne znam ništa o školi Meidži, ali znam da jedan deo mog profita odlazi u nepoznate svrhe po nalogu najviših u organizaciji. Ta trojica znala su lozinku koja je značila da im moram ukazati svu pomoć... po cenu sopstvenog života!

Tabasko Pit pogleda u Leslija, ali je i ovaj kao i Joda umeo da obuzdava svoje osećanje.

»Po cenu života«, mislio je Pit. »Ako stvari zaista tako stoje, onda je večerašnji izlet u japansku četvrt bio potpuno nepotreban!«

— Po cenu života, Joda? — ponovi tiho Leslie.

— Po cenu života. Eto zašto od mene ne možeš doznati gde su dvojica preostalih nindi.

Klimnuvši glavom, Leslie se polako uspravi, a onda učini ono što je Pit najmanje od svega očekivao...

Pokloni se Jodi, duboko, sa poštovanjem koje su u Japanu starijima ukazuje u svakoj prilici...

*

* *

— Les! Koji ti je đavo? Šta se zapravo tamo dogodilo?

— Dogodilo? Nije se dogodilo ništa, kao što si video!

Tabasko Pit gnevno pritisnu papučicu gasa i kola, onaj isti

»valijant«, prosto poleteše pre natrpanom ulicom.

— U redu — reče nekoliko minuta kasnije, kada je prestao da psuje sebi pod nos. — Znam da sam glup, ortak! Ka ko bi bilo da mi sada objasniš sve lepo i od samog početka?

— Vrlo rado. Šta te zanima?

— Prvo, zašto si otkrio Jodi svoju tajnu? Drugo, zašto smo uopšte išli tamo, ako nisi imao nameru da od njega iščupaš informaciju gde su ta dva klo vna i Sara Džejn Mek Dermot?

Lesli se nasmeja.

— Ništa ja Jodi nisam otkrio, Pite. On odavno zna da sam ja ninda. Pomenuo sam njegovu vezu sa školom Meidži, zar ne?

— U redu, u redu? Zašto ga onda nismo naterali da progovori!

— Nema načina da ga nateramo da progovori, Pite — sleže ninda ramenima. — Veruj mi na reč. On bi pre umro nego što bi i jedna jedina kompromitujuća reč prešla preko njegovih usana.

— I to kaže jedan ninda? Čovek koji mi se kleo da može i nemog naterati da progovori?

— Ninde najbolje znaju gde su granice njihovih mogućnosti. Ponavljam ti, Joda je u onoj klasi ljudi koji nikada ne bi odali poverenu tajnu.

— Ni na najvećim mukama?

— Ne bi ni došao u priliku da ih mučiš. Postoji način da snagom volje zaustaviš sopstveno srce i umreš. Joda pozna je taj način.

— A ti poznaješ način da zaustaviš sopstveni mozak da ti ne bi smetao? Kog smo davola onda dolazili ovamo, ako si znao da ništa nećeš otkriti?

— A ko sad kaže da ništa neću otkriti?

Pit naglo pritisnu kočnicu i »valijant«, protestujući škripom guma, stade uz trotoar.

— Ortak — reče — jedan od nas dvojice je lud. Za tvoje dobro, nadam se da sam to ja, a ne ti!

— Nijedan od nas dvojice nije lud. Uključi radio-telefon.

— Radio-telefon?

— Da, radio-telefon. Kad budemo imali ugrađen i radar, ja ću ti reći kad želim radar. O kej?

Slegnuvši ramenima, Pit uključujući uređaj i Lesli dohvati mikrofona na elastičnom kablju.

— Halo, devojčice — reče ležerno. — Uхватила si nešto?

— Ono što si tražio. Joda je telefonirao pre nego što si stigao do izlaza iz lokala!

Tabasko Pit se lupi otvorenim dlanom po čelu, a onda, da bi sebe ponovo kaznio, ponovi to isto čelom o volan is-

pred sebe. Smešeći se, ninda ga munu laktom u rebra.

— Nisi utvrdila koga je zvao? — reče u mikrofona.

— O, jesam. Naše prijatelje. Ukratko im je preneo šta si tražio od njega. Vrlo kratki razgovor, znaš. Zato će po trajati malo duže dok ne utvrdim koji je broj pozvao i gde se nalazi telefon sa tim brojem.

— U redu? da te onda ne uznemiravam. Javiću se kad završiš, važi?

— Važi... čujemo se!

Okačivši mikrofona, Leslie se još jednom osmehnu Tabasko Pitu koji je ukočeno buljio kroz vetrobran u svetla automobila koji su jurili pored njih.

— Ne zanima te šta sada Sumiko radi?

— Nemoj ni pokušavati da mi objasniš — progunda Tabasko. — Ionako to neću moći da shvatim, do đavola!

— Misliš? A meni, opet, stvar izgleda prilično prosta...

Tabasko Pit se zacereka.

— Znaš, ortak, kad moj mozak jednom počne da radi, on da stvarno radi. Sumiko se sa svojim kompjuterskim trikovima ubacila u kompjuter centralne pošte, je li tako?

— Drugog načina nije bilo, Pite. Kompjuteri u pošti automatski beleže sve pozive, ako ni zbog čega drugog, a ono

zbog izdavanja računa za njih, premda ozbiljno sumnjam da taj materijal i policija i FBI koriste bez dozvole suda.

— Pa šta? Nismo je ni mi tražili! Dozvola suda, vrlo važno! Kome je još stalo do papira, do đavola!

— Svejedno. Bilo kako bilo, sada imamo poziv koji se može slediti u memoriji kompjutera. Pre ili kasnije, Sumiko će otkriti koji je broj pozvao Joda, a zatim i mesto gde se taj telefon nalazi. Posle toga...

— Posle toga — ništa! — čvrsto reče Pit.

— Molim?

— Ništa, rekao sam! Sem ako stvarno nemaš nameru da mene ili Sumiko pošalješ u obračun sa dvojicom nindži i ženskom koja udara šamare, a da ne pomeri ruku!

— Tebe i Sumiko? Šta to govoriš, Pite?

— A koga onda misliš da pošalješ, do đavola? Ti ne možeš poći, je li tako?

— Ko kaže?

— Sumiko to kaže. A i ja sam na njenoj strani!

— Oho?

— Oho, oho! Ako bude potrebno sprečićemo te silom, boga mu!

Morao se nasmejati, glasno, Pitovom gnevu. Da, tih dvoje ljudi su ga voleli, iskreno i od srca. Iza Pitovih grubih re

či krije se iskreni strah za njega.

Osnovan strah, svakako. Ako želi da izađe nakraj sa opasnom kombinacijom ninducia i psihičkih moći, onda mora biti na vrhuncu svojih sposobnosti. Ili bar negde blizu tog vrhunca.

Nipošto slep ili poluslep...

Probe radi, on smače naočare sa očiju i počeo oprezno da razdvaja još uvek bolne i natečene kapke.

— Hej, šta to radiš, do đavola?

— Morao sam malo da provirim — odgovori Leslie ozbiljnim glasom. — Ona riđokosa što je maločas prošla ima noge kao san!

— Riđokosa? Nisam video nikakvu riđokosu... Oh, zaveži, proklet bio! Kako izgleda?

— Podnošljivo. Sve dok ne gledam direktno u neku svetiljku ili jednu od onih bleštavih reklama.

— Hmm... misliš da bi vre delo pokušati?

— Ja mislim da bi vredelo. A ti?

Pit ga pažljivije pogleda, ali je kao i obično lice ninđe bilo neprozirno.

— Šta to znači? Ovoga puta ćeš me povesti sa sobom?

— Da, povešću te. Ali...

— Znao sam da će tu biti i neko »ali« — promrmlja Ta

basko. — Govori već jednom, čoveče!

— Samo donekle. Suviše su opasni, Pite.

— Potrebne su ti moje oči, ne zaboravi!

Leslie je eksperimentisao otvarajući i zatvarajući kapke, prilagođavajući otvor zenice uslovima osvetljenosti unaokolo.

— Samo donekle, rekao sam ti. Oni će se kriti u mraku, kao i sve zmije. Koliko sam uspeo da utvrdim, u mraku vidim gotovo isto onako dobro kao i pre. Bićeš mi potreban da me odvezeš do tog mesta... i ponovo vratiš kada igra bude završena.

— Samog?

— Četa marinaca dobro bi mi došla, ali su, izgleda, svi već zauzeti na drugim mestima.

— Nisam mislio na putu do tamo, ma gde to mesto bilo. Pitao sam te da li te i vraćam samog?

— Zbog Sare Džejn?

— Zbog Sare Džejn. Još uvek veruješ da ćeš je ubediti da radi sa nama?

— Još uvek se nadam. Međutim, ona je narkoman, Pite; sasvim dovoljno za zaključak da nije posebno jak karakter...

— To sam i hteo da znam. Ipak, ono što ona može toliko je retko da bi se možda i isplatilo rizikovati...

— Ne znam, Pite. Odista ne

znam. Sve je u njenim rukama, zar ne?

— Tačno. S tim što bi ovoga puta mnogo više odgovarao idiom »sve je u njenoj glavi«, a?

Radio-telefon iznenada se ja vi melodičnim signalom i Lesli ščepa mikrofona za delić se künde pre Tabasko Pita.

— Da, Sumiko. Slušamo te...

Nije bilo opasnosti da će se u razgovoru odati protivnicima koji ih možda prisluškuju. Oba radio-telefona bila su opremljena skramblerom, uređajem koji tek osvaja sredstva veze većine armija sveta, iako su ga njih troje koristili već godinama, zahvaljujući nindinim idejama i veštini Sumiko sa minijaturnim elektro-nskim kolima.

Sve što bi onaj koji prisluškuje čuo u svom zvučniku biće samo hrpa nerazumljivih zvučnih signala koji se neprestano menjaju zahvaljujući ug-rađenom generatoru slučajnih brojeva. Sve te signale mogao je da dekodira jedino uređaj-blisanac ovog radio-telefona, smešten u stanu Sumiko.

— Imam sve što si želeo da doznaš, Les — dopre prigušen glas devojke iz zvučnika. — Iako ne znam da li treba i da ti kažem gde ćeš naći one koje tražiš...

Ninda dodade Pitu mikrofona.

— Reci joj ti — zamoli. — Meni neće verovati da sada sasvim dobro vidim!

— Čuj, mala — započe Pit. — Les i ja upravo smo maločas govorili o tome. Malo smo i eksperimentisali, znaš, i... On sasvim dobro vidi, časna reč!

— Otkad si postao stručnjak za optiku, Pite? Kako si otkrio da on sasvim dobro vidi?

— Pa, ovaj... Les je tako rekao. Čekaj malo, imam i dokaz... evo, na primer, video je jednu rđokosu koju JA uopšte nisam video!

— Baš ti hvala na takvoj pomoći! — promrmlja ninda, uzimajući mu mikrofona iz ruke. — Sumiko... sa mojim očima je skoro sve u redu i ti to dobro znaš.

Devojka se smejala.

— Znam, Les. Jedino što sam pokušala bilo je da što više odložim trenutak kada ćeš ponovo početi da ih zamaraš. Moraš biti oprezan, bar još nekoliko dana...

— Uvek sam oprezan. Šta je sa tom adresom?

— Ideš odmah?

— Odmah. Moja oprema i kostim su u prtljažniku. Nadam se da mi neće biti potrebno previše vremena da stignem... tamo gde treba da stignem...

— U redu, u redu. Malo ćeš se iznenaditi kad doznaš gde

su oni. Larvud Farm.

— Larvud Farm? Gde je to, do đavola?

— Morala sam da konsultujem imenik mesta u Kaliforniji da bih to otkrila. Larvud Farm je plantaža južnog voća, dvanaest milja levo od puta za San Mateo. U planini.

— Prilično daleko od grada. To nije dobro.

— Zašto? Stići ćete tamo za najviše dva sata.

— Nije u pitanju vreme, Su miko. To što su se povukli na usamljenu plantažu govori mi da su pokušali da izoluju Saru Džejn Mek Dermot iz mase San Franciska kako bi radili na usavršavanju njene veštine.

— I sama sam to odmah po mislila. Bićeš oprezan, zar ne?

— Svakako da ću biti oprezan — nasmeja se ninda. — Pa ti me čekaš ujutru, zar ne?

— Da. I Pita, takođe. Čuvajte se, momci i... mnogo sreće!

*

* *

Po ko zna koji put, Tabasko Pit dobio je priliku da prisustvuje pripremama jednog ninde za zadatak koji će još ove noći doneti smrt njegovim protivnicima. I po ko zna koji put morao se diviti koncentraciji kojom je Lesli po stoti put u mislima prelazio svoj improvizovani plan, proučavajući sva

ki dostupni detalj, sve dok se komplikovana operacija ne složi u savršeni mozaik u kojem će i najmanja sitnica naći svo je mesto.

Gotovo pola sata svog vremena Lesli je najpre posvetio proučavajući vojne sekcije tog dela Kalifornije, poredeći je sa svežim satelitskim snimcima koji su na neki volšeban način dospeli u njegove šake, iako su bili najstrože čuvana vojna tajna.

Ono, najvažnije, međutim, nije se moglo otkriti na takav način i on je sada sedeo zavaljen u sedištu i sklopljenih očiju, nastojeći da u mislima dočara moguće prepreke na putu koji je bio pred njim.

— Kako bi ti zaštitio tako veliki prostor od uljeza, Pite?

— promrmlja iznenada. — Uslov je da nemaš dovoljno ljudi za potpuno obezbeđenje, pa

— Misliš da oni neće imati dovoljno ljudi?

— Siguran sam. Štaviše, gotovo sam uveren da su njih troje tamo potpuno sami. Sudeći po satelitskim snimcima, plantaža je prilično zapuštena.

— Hmmm... recimo, da je tako. Ako ne misle da ne spavaju noću, onda im jedino preostaje elektronski senzori...

— Još nešto?

Pit se isceri.

— I oni primitivni, ali efikasni trikovi koje su nam Vi-

jetkongovci prodavali u džungli, sećaš se? Stotine skrivenih zamki, od minskih polja, do iskopanih jama sa kolcima u zemlji i otvorenim trnjem na mestima gde smo se morali provlačiti.

— Sklon sam da mislim da će se i oni poslužiti nečim sličnim, ali u mnogo manjem obimu. Jednostavno, nisu imali ni vremena ni ljudi da obave tako opsežne pripreme.

— Utoliko bolje. Ograničiće se samo na zaštitu svoje neposredne okoline — klimnu Tabasko glavom. — Pogotovu što su gotovo uvereni da ih niko neće tražiti u toj pustinji.

Nekoliko minuta kasnije, ninda se ponovo prenu iz svojih razmišljanja.

— Kako izbeći da Sara Džejn ne uhvati moje misli još iz daleka, do đavola? To će verovatno biti alarmni uređaj na koji najviše računaju, pored harageija.

— Uhh... ne znam način da čovek prestane da misli. Odnosno, znam, ali nisam siguran da bi ti se taj način dopao, Les...

— Mislim da ne bi. Prokleta drolja! Nije morala da se pojavi baš sada, kada i ti početnici iz Japana!

— Takav ti je ovaj posao — filozofski reče Tabasko, do dajući gas pošto su izašli na relativno malo opterećen deo

puta prema San Mateu. — Hmmm... jednom sam čitao priču o dečaku koji je svojim mozgom, direktno, primao radio-talase. Velsova priča, čini mi se. Pošto nije imao ni trenutka mira od svih onih radio-stanica oko sebe, načinili su mu neku vrstu zaštite od nekakvog limenog lonca ili nešto slično. Ili će biti da je spavao u limenom koritu?

— Ideja o kojoj vredi razmisliti — nasmeja se ninda. — Premda nikako ne mogu da zamislim sebe kako se šunjam oko Larvud Farma sa limenim loncem na glavi... Ipak... možda bi vredelo pokušati nešto slično...

Iz torbe sa opremom ninde izroni klupko vrlo tanke i vrlo čvrste čelične žice koja je mogla da posluži nindi na mnogo raznih načina; kao obično uže, ili kao oružje kojim se, jednim snažnim potezom može potpuno odseći glava neopreznog protivnika, ako dopusti da mu se ninda prišunja sa leđa.

Ne obraćajući pažnju na Pitove radoznale poglede, Lesli čvrsto omota oko glave nekoliko slojeva žice, gradeći tako neku vrstu šlema koji će, po Pitovoj i Velsovoj teoriji bar, uspeli da zaustavi elektromagnetska zračenja njegovih misli i učini ih »nečujnim« za Saru Džejn Mek Dermot.

— Nova moda? — isceri se

Pit kad ninda završi posao. — Šteta što se sva ta gvožđurija neće videti ispod tvoje kapuljače.

— Mene mnogo više od toga brine druga pomisao: šta ako žica blokira i signale koje iz okoline dobija haragei i učini me ne osetljivim na napad?

— Ne znam, ortak. Sve to spada u onu grupu stvari koju, kao i žene, valja najpre proveriti pre nego što doznaš da li funkcionišu ili ne!

Ninda se sada već presvlačio u svoj crni kostim, proveravajući da li je sve u redu sa oružjem skrivenim u mnogobrojnim tajnim pregradama ispod odeće i širokog kožnog opasača kojim je dovršio odevanje.

Ovoga puta, pošto će biti sam, može mu samo koristiti to što će i protivnici biti odeveni potpuno isto. U času ka da borbe počnu, on može biti siguran da nema nijednog saveznika u Larvud Farmu...

— Pite, dve i po milje odavde je put koji se odvaja da bi prošao paralelno sa severnom granicom plantaže. Malo dalje taj put prelazi most, vidiš?

— Vidim. Pa šta?

— Tu se sastajemo. Mesto sastanka je šumica iza tog mosta. Sakrij kola i čekaj. Strpljivo, Pite!

— O kej, strpljivo. A šta ako ne stigneš u zakazano vreme?

— Onda mirno možeš krenuti kući.

Tabasko zavrte glavom.

— Ti si lud!

— To smo već utvrdili, zar ne? Ako me odista nema, pozvaješ Sumiko i pitati šta da činiš. U redu?

— U redu, ali kako će ona, stotinu i nešto milja odavde, znati šta ja treba da radim, do đavola?

— Molim te, Pite!

— Oh, u redu, u redu! Mišliš da je ona razumnija od mene!

— I jeste — ninda je sada navlačio kopuljaču preko glave, gledajući Pita kroz dva uska proreza za oči. — Ako me nema u zakazano vreme, najpametnije je da odeš odavde. Iz prostog razloga što NEĆEŠ moći da mi pomogneš!

Tabasko ne odgovori. Zubi su mu, međutim, bili stisnuti, a pogled uprt negde pravo napred, u noć.

Nešto dalje, točkovi kola zatutnjaše po drvenim gredama mostića koji je video i mnogo bolje dane.

Lupivši iznenada Pita po ramenu, Lesli otvori vrata na svojoj strani i nestade u noći mnogo pre nego što je Tabasko uspeo bar da smanji ionako neveliku brzinu.

Ostao je da leži na samoj ivici mosta, gledajući za svetlima kola.

U ovo doba godine u potoku jedva i da je bilo vode, i on meko skoči na peščanu obalu ispod mosta, napredujući hitro, nalik onoj senci koja se munjevito kreće po tlu kada jak vetar goni nemirne crne oblake ispred svetlog mesečevog diska.

Trčao je mekim i bešumnim korakom, prepuštajući se da ga samo osećaj vodi između čestih prepreka. Da, oči ga u ovoj tami sasvim dobro služe, iako ne može videti tako daleko u noć kao obično.

To nije previše opasno. Bar za sada...

Iznenadnim impulsom, haragei ga upozori da je vreme da smanji brzinu i produži malo opreznije koritom potoka koje se tokom mnogih godina usjeklo u okolno tle za više od visine čoveka.

Oдавде bi trebalo da se vidi glavna zgrada nekadašnje plantaže Larvud Farm...

To je onaj crni pravougao-nik među drvećem. Nije ni očekivao da će biti osvetljena.

Oni ga očekuju, sada je to sa sigurnošću znao, jer je kuću i širi prostor oko nje ispunjavala napetost koju je osećao kožom ispod guste svile, kao što neki ljudi mogu da

osete nagomilani statički elektricitet pred letnju oluju.

»Sada je samo važno da doznam da li su upravo ove noći osetili moj dolazak, ili je to uobičajena predostrožnost«, po misli napredujući lagano kroz žbunje. Nijedna grančica ne krcnu pod njegovim telom, nijedan list ne poremeti svoj prirodni položaj. bilo je to kao da kroz žbunje prolazi duh, a ne telo živog čoveka.

Duh ili misao...

Misao?

»Sara Džejn Mek Dermot je takođe tu«, reče neki hladni glas u njemu, dovršavajući rezime situacije koji je njegova podsvest u međuvremenu objavila.

I nema drugih ljudi, sem one dvojice nindži...

Ako nindže još uvek sme nazvati ljudima. A naročito onoga koji je ubio ženu sa decom u ulici iza hotela »Golconda«...

Haragei je, dakle, delovao, uprkos oklopu od čelične žice oko njegove glave. To je dobro.

Znači li, međutim, to da i njegove misli sada slobodno putuju kroz noć, sve do osetljivih antena u mozgu Sare Džejn Mek Dermot koja već zna da je on tu?

I da misli o njoj?

Napredujući sve sporije i opreznije, Lesli se koncentrisa

na sliku žene u svojoj memo-riji.

Najlepše slike koje je zapamtio...

Ona kleči pred njim i miluje ga usnama; njene čvrste dojke dodiruju ga po butinama...

Sara Džejn opet, sa kožom mokrom od vode, obavijena peškirom. Oči su joj ogromne i duboke, ali se u njima ipak oseća želja...

Kleči raširenih nogu nad njim, spremna da nastavi onde gde je na trenutak zastala, savlađujući se, produžujući uživanje u vođenju ljubavi, tamo na podu kućice pod liticom. Dojke su joj tako nape- te da bradavice štrče, kosa ra- suta kao oreol oko glave, us- ne poluotvorene...

Ako u ovom času prati nje- gove misli, onda mora shvati- ti da je on još uvek želi.

I zaista je želeo, iako to o- sećanje nije... ne, ne sme o tome misliti, jer će time une- ti neugodne vibracije u spek- tar svojih misli!

Načinio je polukrug oko gru- pice zgrada u sredini planta- že da bi ispitao onaj nejasni rumeni odsjaj koji je povre- meno plesao po tlu, tako sla- bašan da nije bio siguran da li ga odista vidi, ili njegove povređene oči izvode trikove sa njim. *

Ne, ipak se nije prevario!

Odsjaj vatre povremeno pro- dire kroz pukotine na drvenim vratima niske kamene zgrade koja je pedesetak jardi daleko od kuće, na samoj ivici pro- stora iza kojeg počinje zapu- štena plantaža.

Vatra... kome je potrebna vatra u ovoj toploj kalifornij- skoj noći?

»Vatra ne služi samo za st- varanje toplote«, podseti on sebe. »Još od najdavnijih vre- mena, mnogi obredi bili su ve- zani za vatru i njene različi- te manifestacije...«

Dugo je ležao tačno nasu- prot vratima iza kojih je go- rela vatra, posmatrao kako se pramičci dima provlače kroz polomljene crepove na krovu.

Trudio se da ponovo misli na Saru Džejn, ali...

Čak i kada sklopi oči, u mi- slima mu lebdi slika te kućice od grubog kamena, sklepane nekada davno verovatno kao stambena zgrada za radnike na plantaži.

Sada će ona biti prazna. Ne potpuno, naravno, ali troje lju- di ne može zauzeti mnogo me- sta u njoj, čak i kada vatra gori nasred zemljanog poda...

Znao je da ga čekaju, prezi- rući sve pokušaje da mu na- bilo koji način spreče prilaz do ovog mesta. Nisu hteli da postave čak ni stražu, nijednu od onih zamki o kojima je go- vorio sa Pitom pri dolasku.

»Toliko su sigurni u sebe?«, pomisli. »Zašto?«

Ali svejedno. Za koji minut će to ionako saznati.

Nije bilo više razloga da se skriva u tami i žbunju. Izašavši iz svog zaklona, on krete prema vratima preko širokog otvorenog prostora, neke vrste trga između zgrada plantaže.

Haragei je pojačavao signale sa svakim novim korakom, ali je on i bez toga znao da opasnost prethodi tek od trenutka kada otvori vrata i uđe u unutrašnjost osvetljenu samo crvenkastim plamenom.

Još deset koraka.

Sada bi bilo lako lako okrenuti se, vratiti u noć, otrčati do mesta gde ga Pit čeka, a onda detaljno i pažljivo isplanirati novi napad. Napad koji će sasvim sigurno uspeti, sa mnogo manje rizika.

Ne zaustavljajući se, ninda se osmehnu pod kapuljačom.

Ovo sada već NISU bile nje gove misli. Neko mu je na suptilan način sugerisao da se vrati, da odustane...

To znači da oni ipak nisu toliko sigurni u svoje zajedničke i pojedinačne moći.

I da bi mnogo više voleli kada bi do ovog obračuna došlo kasnije; bar za dva ili tri dana...

Produžio je ravnomernim korakom, ali je svaki mišić nje-

govog tela bio napet i spreman da reaguje u deliću sekunde, u času kada stalna opomena harageija postane krik upozorenja koji se neizostavno mora poslušati!

Odgurnuo je vrata i ušao unutra, stupajući korak u stranu kako bi se vrata sama od sebe mogla zatvoriti za njim odvajajući njega i troje ljudi pred njim od spoljnog sveta.

Jedan pogled. Sasvim dovoljan da uoči sve bitne detalje...

Žena sedi iza vatre, obavijena velikim crnim ogrtačem i zgrčena, kao da joj je hladno.

Dvojica nindi u svojim kostimima stoje pred vatrom, okrenuti licem njemu. Deset stopa međusobnog rastojanja. Prvi znak, znak koji mu već govori nešto o načinu na koji će ga napasti. Kada za to dođe čas...

— Pozdravljam vas, prijatelji smrti — govori on tiho, na japanskom, ali su mu oči uprte u tamnu senku iza vatre. Bilo bi dobro da sada može videti pogled Sare Džejn Mek Dermot; to bi mu pomoglo da odredi njene stvarne namere.

— Svi smo mi prijatelji smrti — odgovara onaj koji stoji na njegovoj levoj strani. — Vatra je maločas rekla da će od nas četvoro samo jedno izaći

iz ove kuće, ali ne i ko će to biti.

— Onda ćemo to uskoro do znati. Pre toga... moje je ime Lesli Eldridž.

Obojica se klanjaju, odgovarajući na njegov poklon.

— Ja sam Ivata — kaže onaj koji je i pre toga govorio. — Moj prijatelj zove se Maeda. Iza nas je Sara Džejn Mek Dermot.

Žena diže glavu na pomen svog imena i vatra joj osvetljava lice rumenim sjajem. Na tom licu oči su kao dve ogromne i duboke crne jame.

Ona lagano diže ruke i plamen se iznenada diže iz ugaraka, stremeći prema njenim raširenim prstima koji bacaju duge senke po zidovima.

Lesli oseća kako mu senke njenih prstiju stežu grudi, blokirajući rad pluća tako da samo sa ogromnim naporom može da udahne vazduh.

To je to!

Ovo je pravi početak borbe!

Njihova strategija sada mu je bila potpuno jasna! Njih dvojica će vrebati priliku da napadnu u času kada čudesne moći žene na trenutak sputaju njegovo telo, zadrže mu dah ili rad srca, blokiraju mišiće koji pokreću oružje!

Ipak, ipak... kao da žena više ne raspolaže energijom koju je imala čak i tamo, na litici!

On uspeva čak i da se nasmeje. Promuklo, hrapavim glasom.

— Vas dvojica ste kukavice — kaže. — Prepuštate jednoj ženi da se bori protiv mene!

Oni strpljivo čekaju ishod prvog napada Sare Džejn, iako bi već trebalo da im bude jasno da ona neće uspeti.

Ili ne... oni ne vide njegovo lice i oči, ne mogu još biti sigurni koliko taj napad ima efekta...

Kao da ga je neko udario pesnicom u pleksus, Lesli se iznenada previo u pojasu, pri noseći levu ruku mestu ispod grudi. Glava mu pada naniže, ali on krajičkom oka vide kako se njihove noge pokreću na podu, čuje karakteristični pevajući zvuk dva mača koji mu njevitom brzinom izleću iz korica.

Kao da samo to čeka, Sara Džejn spušta ruke, očigledno zamorena prvim pokušajem. Plamen nestaje, ostavljajući samo užarene ugarke pred njom i pritisak oko Leslijevih pluća naglo popušta.

»Pogrešna procena, Sara Džejn«, misli ninda, potežući svoj mač iz korica na leđima. »Pogrešna procena!«

Dvojica nindi prekasno shvataju da nešto nije u redu i da njihov protivnik nije onespособljen kao što su se na trenutak ponadali.

Da, ninđe prkose sili inercije, ali i taj prkos mora imati granice koje je priroda postavila.

Tri oštrice blesnuše na crvenoj svetlosti.

Dve su već promašile cilj. Treća ga je pronašla.

Provlačeći se kao šilo između dva tela u crnim kostimima, Lesli se obrte, osećajući kako mu Maedino telo svojom težinom i zamahom istrže katanu iz ruke. Njegov mač zario se do balčaka u grudi čoveka i kosti sebaru škripe dok se oštrica pojavljuje na leđima, razbacujući kapi krvi po podu od utabane zemlje.

Pokret desnom rukom, skok u stranu. Maeda je već mrtav, ali Ivatin mač ponovo peva nad njegovom glavom i on ga dočekuje oštricom, instinktivno sklapajući oči; trik sa zapaljivom smesom suviše je opasan da bi još jednom smeo rizikovati takvo nešto!

Ne, ovoga puta Ivata se nije poslužio njime.

Ponovo ruka koja mu steže

grudi, ali sada usmerena na srce i on se još jednom smeši pod maskom.

Ivata nasrće, žurno, da iskoristi prednost koju mu pruža grč u Lesliejevom telu. Toliko žurno da zaboravlja čak i na elementarnu ljudsku opreznost, da i ne govorimo o opreznosti kakvu mora imati jedan ninda!

Poluokret, jednostavan udarac odozgo naniže, udarac koji skreće Ivatinu oštricu sa nje ne putanje i pogađa mu vrat ispod samog uha.

Tih šuštav zvuk s kojim čelik prodire u ljudsko telo. Ivatina glava u crnoj kapuljači odleće u stranu i kotrlja se po podu; njegovo telo još delih sekunde stoji u vazduhu, a on da mrtva kolena popuštaju i on pada, popreko na Maedino beživotno telo.

Sa mačem sa koga kaplje krv, Lesli se okreće ženi.

Potpuno koncentrisan na nje ne pokrete, ninda nape mišiće nadajući se novom napadu tajanstvene sile koju je ona s

POŠTOVANI ČITAOCI

Zbog osetnog poskupljenja papira i grafičkih usluga primorani smo da povećamo cene naših izdanja. Nadamo se da ćete uvažiti naše razloge i da ćete nastaviti da se družite sa nama.

Redakcija

takvom lakoćom kontrolisala.

— Tvoj sledeći korak će od lučiti — reče ona zvonkim glasom, dižući ruke za kojima se poslušno podiže i plamen. — Korak u jednu stranu znači život za tebe... korak u drugu stranu odvešće te na stazu prokletstva sa koje više nema povratka!

— Sasvim tačno, Sara Džejn — govori on tiho. — Jedina nevolja je u tome što si TI na pogrešnoj strani. I što me staza prokletstva čeka ako se od lučim za tvoje telo... i tvoju ljubav!

Lice žene se grči i ona se

koncentriše na novi napad koji će mu ledenom rukom iscediti srce od krvi i ubiti ga. Ona zna da to može učiniti, samo ako joj strah dopusti da se usredsredi na to i...

Oštrica mača prekida njene strepnje. Mrtvi ne znaju za strah.

Vatra samo tinja oko nagog tela koje je palo preko nje. Ipak, ta divna bela koža dobiće pečate kakve i zaslužuje...

Pečate koje na svakom licu, na svakom telu, i u svakim očima ostavlja staza prokletstva...

K R A J

N O V O!

UECHI KARATE DO

Put tigra, ždrala i zmaja

★ **VRLO EFIKASAN SISTEM SAMOODBRANE** ★
U IZDANJU BIBLIOTEKE »KARIBI«

- ★ Knjiga koju preporučujemo svima, a naročito onima koji se bave nekim borilačkim sportom ili samoodbranom. Majstor Kanei Uechi 10 dan sa svojim učenicima na stotinama fotografija demonstrira izvornu i nepromenjenu veštinu južnokineskog sistema borenja Pangai Noon (Shaolin Chuan Fa — tigra, ždrala i zmaja).
- ★ Vrlo redak dokumentarni materijal i fotografije, stari kineski manuskript, tri kineske kate, tehnike »gvozdenih« ruku i nogu, Kyusho — vitalne tačke, Sanchin — univerzalna vežba kojom se postiže kontrola uma i tela, i još mnogo toga zanimljivog.
- ★ Knjiga je štampana na velikom formatu 28 x 20. Cena knjige u prodaji 78.000 din. Za vas specijalni popust 50%. Plaćate pouzjećem. Cena knjige 39.000 din. plus poštarina. Poklon karate nalepnica. Poručite na adresu:

NINJUTSU P. FAH 56 — Beograd 22.

— Narudžbenica za knjigu **UECHI KARATE NA** —

— Ime i prezime: _____

— Ulica i broj: _____

— Broj pošte i mesto: _____

ZAJEDNIČKA NAGRADNA IGRA ROMANA
»NINDA« I SPECIJALA »TAJNE NINDE«

ZIMSKA ODELA ZA ZIMSKE NINDE

Jeste li već pročitali super-specijal **TAJNE NINDE/005** – jesen 1988? Izašao je još u novembru, a odavao se na svim kioscima i tokom decembra, ali šansa postoji: **TAJNE NINDE/005** možda možete »otkriti« još na nekom »tajnom« kiosku!

Ako već imate **TAJNE NINDE/005** ili slučajno uspete da nabavite neki neprodati pri-

merak imate i jedinstvenu šansu da prvi u Jugoslaviji obučete **ZIMSKO NINDA-ODELO!** Kako?

Učestvujte u nagradnoj igri koji zajednički organizuju redakcija specijala **TAJNE NINDE** i redakcija roto-romana **NINDA**. U specijalu **TAJNE NINDE** broj 005 (jesen 1988) objavljen je **PRVI DEO** nagradnog kupona, uz koji treba zalepiti **DRUGI DEO** nagradnog kupona koji ovde obavljujemo. **CEO** nagradni kupon, sa Vašim podacima zalepite isključivo na dopisnicu ili razglednicu i pošaljite na našu adresu.

PONAVLJAMO: Važe samo nagradni kuponi na kojima su nalepljena originalna **OBA** dela nagradnog kupona! Prvi deo je u **TAJNAMA NINDE 005** a drugi deo vam je ovde, u ovom broju romana **NINDA**.

VAŽNO: Adresu nikako ne ispisujte rukom već isecite ovaj **NINDA-CRTEŽ** sa adresom: redakcije specijala **TAJNE NINDE** i zalepite ga na dopisnicu/razglednicu.

Redakcija specijala
»TAJNE NINDE«

Generala Zdanova 28

11000 BEOGRAD

Isecite ovaj **NAGRADNI KUPON**, ali samo ako ste prethodno već kupili specijal *TAJNE NINDE 005* (jesen 1988). Prvi i drugi deo **NAGRADNOG KUPONA** zalepite i pošaljite na dopisnici ili razglednici.

NAGRADNI KUPON	NINDA br. 68	Mesto za PRVI DEO nagradnog kupona iz specijala <i>TAJNE NINDE 005</i> (jesen 1988) 	Ime i prezime _____ Godina rođenja _____ Tvoja visina u cm _____ Ulica i broj, sprat, stan _____ Poštanski broj i mesto _____
----------------	--------------	--	--

PAŽNJA: priznajemo samo nagradne kupone koji imaju OBA ORIGINALNA dela iz ovog broja specijala *TAJNE NINDE/005* (jesen 88) i iz *NINDA*-roto romana usveskama br. 68 (januar 89). **NIKAKVE FOTO-KOPIJE NE PRIZNAJEMO!**

10 SUPER PREMIJA

10 originalnih zimskih NINDA-ODELA

100 NAGRADA

1. 20 najnovijih knjiga *NINDA-TRENING*
2. 20 *NINDA* amblema vezenih na svili (firme *MONTEX*)
3. 20 kompleta po 3 džepne knjige romana o *NINDAMA* sa luksuznim kolor-koricama
4. 20 kompleta po 5 različitih romana u sveskama *NINDA*
5. 20 kompleta sa po 5 različitih *NINDA* stripova

5 PREMIJA

1. Originalno crno *NINDA-ODELO* (firme *MONTEX*)
2. Dva para originalnih crnih nunčaka (firme *TEHNIKA NUNCHAKU*)
3. Tri *NINDA VIDEO KASETE*
4. Komplet od 4 knjige (*NINDA*, *MIKO*, *DIAN*, *SAN*) u vrednosti od 100.000 din. (u izdanju *NIRO DEČJE NOVINE*)
5. Pet specijalnih *ninda lutki*, istih kao prave *ninde*

富士フイルムの、自動巻カメラ・コンパクトカメラ・オートマチックカメラ

Ono što ste dugo čekali stize!

Knjiga X NINDA-TRENING

NINDA-TRENING

OKO 300 FOTOSA! DŽEPNI
FORMATI X SUPER-KOLOR
(KORICE!)

Specijalan dodatak: mistične vještine
nindi (nevidljivost, hodanje po vodi, «lete-
nje», čitanje misli, iznenadno pojavljivanje
i nestajanje, bešumno kretanje, kamuflaža
i maskiranje, čar i vještine kunoči – ninda
zene ...)

Šta Vam vredi što volite ninde i nindu-
cu, ako ne možete da vežbate kao ninde?

Prva i jedina knjiga u Jugoslaviji posve-
ćena isključivo (letnjem) NINDA-TRE-
NINGU. Kompletne ninda-škole po uzoru
na dr. Masaki Hacuimija i druge le-
gendarne ninda-majstore: taiducu-nin-
da-borba bez oružja, (samostalno tre-
ning, sparring, odbrana od više protivni-
ka), ninda-veštine sa oružjem (bacanje
šurikena, rad nunchakama, vještina sa-
muraijakog i ninda-mača, odbrana od
noža i dr.). 100 dana sportakog ninda
vežbanja u ninda-odelu i opuštanja bez
odala.

Knjiga (Letnji) NINDA-TRENING je
sportski priručnik koji Vam omogućava
da vežbate kao ninda i odgonetnete sve
ninda-tajne.

Džepna knjiga (Letnji) NINDA-TRE-
NING namijenjena je ninda-vežbačima na
otvorenom, ali gotovo sve vežbe možete
vežbati i zimi, u zatvorenom prostoru. PO-
SEBNO IZNENADENJE: Azbuka ZIM-
SKOG ninda-treninga.

Džepni format, super-kolor (korice), fini
papir. Latinica. Garantovana cena do kra-
ja 1988. godine: 30.000 dinara.

Molimo Vas ne šalite novac. Saca
samo popunite NARUDŽBENICU, nalepite
je na dopisnicu ili razglednicu i pošaljite
izdavaču. EDI-Ediciji dobrih izdanja. Knji-
ga garantovano izlazi do kraja 1988. a
svim naručiocima isporučuje se pouz-
dećem (plaćanje poštaru prilikom prijema)
već početkom 1989. i to na najsigurniji
način, kao vrednosno pismo. Najskuplju
poštarinu i pakovanje plaćamo mi.

Isecite i nalepite ovu adresu:

EDI – Edicija dobrih izdanja
Poštanski fah 65
11060 BEOGRAD 38

Popunite čitko STAMPANIM slovima

NARUDŽBENICA (NINDA)

Ovim **NEOPOZIVO** naručujem pouzdećem knjigu (Letnji) NINDA-TRENING po ga-
rantovanoj ceni od 30.000 din. Knjigu ću primiti (i platiti poštaru) u januaru 1989.
STALNA KUĆNA ADRESA

Prvo
slovo
prezi-
mena

Ostala slova prezimena

ime

Ulica

i broj

sprat

stan

Poštanski broj

i mesto

OBAVEZNO: Za naručiоce mlađe od
18 godina obavezan je potpis jednog
od roditelja

Svojeručni potpis jednog od roditelja

VAŽNO: Ova narudžbenica važi do 31. januara 1989. Stare narudžbenice po nižoj
ceni ne važe

SUPER-POKLON SVAKOM NARUČIOCU: specijalna nalepni-
ca sa šurikenom zlatne boje i originalnim japanskim ninda-žna-
kom! Dobićete je uz knjigu!

35 ミリコンパクトカメラ・フジカ・オートマチックな

U februaru Ninđa 69

TRAG NINDE VODI U PAKAO

Krimson namesti bolje svoje naočari i osmehnu se.

– Za početak ovog predavanja, gospodo – reče – pokušajte da zamislite čoveka lukavog kao kojot, hitrog kao puma, snažnog kao bizon, koji uz sve to ima i veoma visok koeficijent inteligencije i obuku koja mu omogućava da svoje fizičke i psihičke mogućnosti iskoristi do maksimuma . . .

– Hvala bogu, takav ne postoji – javi se glas iz sale.

– Postoji – Krimsovo lice bilo je ozbiljno, gotovo tmurno. – Postoji, gospodo! To je – japanski ninđa!